ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simenon_Georges-Maigret_na_dovolene.pdb

PDB Name: Maigret na dovolené
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.6.2007
Modification Date: 12.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Georges SIMENON
Maigret na dovolené

Z francouzského originálu
přeložila Jarmila Fialová
Vydal ČESKÝ SPISOVATEL
v edici Spirála
Praha 1994
Vydání první

Copyright © Georges Simenon, 1951
Translation © Jarmila Fialová, 1994

ISBN 80-202-0500-4

(1)

Ulice byla uzounká jako všechny ulice staré čtvrti v Sables-d'Olonne, s hrbolatým dlážděním a chodníky, z nichž jste museli sejít dolů, když šel někdo proti vám. V ohbí ulice byla nádherná dvoukřídlová vrata krásné krémově tmavozelené barvy, která se bezvadně leskla a měla dvě měděná, perfektně vyleštěná klepadla, jaká se vidí už jen u provinčních notářů a v klášterech.

Naproti nim stála dvě dlouhá nablýskaná auta, vyvolávající stejný dojem čistoty a pohodlí. Maigret je znal, patřila dvěma chirurgům. „Taky jsem mohl být chirurgem," pomyslel si.

A mít takový vůz. Chirurgem asi ne, ale je pravda, že se málem stal lékařem, že medicínu začal studovat a že se mu po tom někdy zastesklo. Kdyby býval jeho otec žil o tři roky déle…

Než vstoupil, vytáhl z kapsy hodinky – ukazovaly přesně tři. V témže okamžiku bylo slyšet tenounký zvuk zvonu z kaple, potom se nad střechami nízkých městských domů rozezněl hlubší zvon z chrámu Matky boží.

Povzdychl si a stiskl zvonek. Vzdychal, protože bylo směšné vytahovat každý den ve stejnou dobu z kapsy hodinky. Vzdychal, protože bylo zrovna tak směšné přicházet přesně ve tři hodiny, jako by na tom závisel osud světa. Vzdychal, protože jakmile se před ním po cvaknutí dobře namazaného mechanismu neslyšně a hladce otevřou dveře, bude z něho jako v uplynulých dnech jiný člověk.

Dokonce nedospělý. Jeho ramena zůstanou masívními rameny komisaře Maigreta, jeho postava bude působit stejně robustně jako jindy.

Ale jen udělá první krok v prosvětlené chodbě, bude sám na sebe působit dojmem malého hocha, mladého Maigreta, který kdysi v rodné vesnici v kraji Allier kráčel po špičkách a zadržoval dech, když takřka za rozbřesku vcházel s mrazem rozpraskanýma rukama a červeným nosem do sakristie, aby na sebe navlékl rochetku ministranta.

Tady panovalo obdobné ovzduší. Vůni kadidla nahradil sladký lékárenský pach, nebyl to však dusivý pach nemocnice, byl jiný, jemnější, zvláštní. Chodilo se po měkkém linoleu, jaké předtím nikdy nikde neviděl. I olejovou barvou natřené zdi byly hladší, jejich běloba smetanovější než jinde. Ani tu zvláštní vlahost vzduchu a to naprosté ticho nenajdete jinde než v klášteře. Otočil se mechanicky doprava, uklonil se, jako když ministrant prochází před oltářem, a zašeptal:

„Dobrý den, sestro…"

Ve velice jasné a čisté kanceláři s jednou stěnou skleněnou a okénkem jako na vrátnici seděla před nějakým seznamem jeptiška ve velkém čepci, usmála se a řekla:

„Dobrý den, pane ze šestky… zavolám tam a zeptám se, jestli smíte nahoru. Naší drahé pacientce se daří čím dál tím lip…"

Toto byla sestra Aurélie. V normálním životě by to byla padesátiletá žena, ale pod bílým čepcem se při její karamelově hladké pleti dalo těžko uhodnout, kolik je jí let.
„Haló…!“ řekla tlumeným hlasem. „To jste vy, sestro Marie? Mám tu dole pána ze šestky…“
Maigret se kvůli tomu nehněval, dokonce ani neztrácel trpělivost. Bůhví že tento každodenní rituál byl zbytečný.
Nahoře na něj čekali. Věděli, že přijde přesně ve tři. Do prvního byl schopen vystoupit sám.
Ale chyba lávky! Byly to maniačky. Sestra Aurélie se na něj usmívala a on pozoroval schodiště pokryté červeným kobercem, kde se měla objevit sestra Marie.
Teď se usmívala zase ona; obě ruce měla zastrčené v širokých rukávech šedivého hábitu.
„Pane ze šestky, šel byste, prosím, nahoru?“
Věděl, že zašeptá, jako by to bylo tajemství nebo nějaká senzační novinka:
„Naší pacientce se daří čím dál tím líp…“
Šel po špičkách. Možná by se začervenal, kdyby pod jeho váhou zapraskal schod. Dokonce při řeči trochu odvracel hlavu, aby z něj nebyl cítit calvados, který si dával každý den po obědě.
Paprsky slunce ozařující chodbu tvořily obloučky podobné svatozáři na obrazech světců. Chvílemi kolem nich projel pojízdný stolek nebo . vozík s pacientkou, kterou vezli na operační sál a z níž mu v paměti utkvěl jen strnulý pohled. Ve dveřích velkého pokoje s dvaceti lůžky se pravidelně objevila sestra Aldegonda, jakoby náhodou, jako by tam měla nějakou práci, a s oddaným úsměvem pronesla:
„Dobrý den, pane ze šestky…“
O kousek dál potom sestra Marie otevřela dveře s číslem šest a ustoupila, aby mohl vstoupit.
Žena sedící na posteli ho pozorovala se zvláštním výrazem na pobledlé tváři. Byla to paní Maigretová; vždycky se tvářila, jako by říkala:
„Chudáčku Maigrete, tos to dopracoval…“
Proč i teď našlapoval jen na špičky, mluvil tlumeně jakoby cizím hlasem a pohyboval se, jako by měl strach, že něco rozbije? Políbil manželku na čelo, podíval se na pomeranče a cukroví na nočním stolku a na pletení ležící na pokrývce, které ho vždycky rozhněvalo.
„Už zase?“
„Sestra Marie mi dovolila trochu plést…“
Nastal další ceremoniál pozdravit dámu na druhé posteli. Nepodařilo se jim totiž získat jednolůžkový pokoj.
„Dobrý den, slečno Rinquetová…“
Měla bystrý, ale tvrdý pohled. Maigretova přítomnost ji strašně rozčilovala. Po celý čas jeho návštěvy byla její scvrklá tvář zakaboněná. „Posad se, ty můj chudinko…“
Ona byla nemocná. Ji museli nutně operovat tři dny po jejich příjezdu do Sables ď Olonne, kde měli trávit dovolenou. Ale on byl „chudinka“ Maigret.
Bylo tu dusno. Sako by si však nesundal za nic na světě, protože každou chvíli vešla sestra Marie, bůhví proč, tu pohnula skleničkou, tu přinesla teploměr nebo cokoli jiného. Pokaždé se podívala po Maigretovi a zašeptala:
„Promiňte. ..“
Paní Maigretová se denně ptala:
„Copak jsi měl k obědu?“
V podstatě měla pravdu. Co jiného měl vlastně na práci, ne-li jíst a pít? Ve skutečnosti nikdy v životě tolik nepil.
Den po operaci mu chirurg doporučil:
„Nezůstávejte déle než půl hodinky…“
Ted' už se všechno zaběhlo. Vznikl rituál. Zůstával půl hodiny. Nevěděl, o čem mluvit. Přítomnost vzteklé staré panny mu přímo zavírala ústa. A přitom – co vlastně vyprávěl své ženě v běžném životě, když spolu byli sami? Dnes mu to nebylo jasné. Celkem nic. Proč mu tedy celý den tak chybí?
Tady jen čekal; čekal, až uplyne půlhodina. Paní Maigretová se po několika minutách dala do pletení, aby něco dělala. Musela slečnu Rinquetovou snášet ve dne v noci, proto na ni brala ohledy. Když něco vyprávěla, rychle dodávala:
„Viďte, slečno Rinquetová?“
Pak na Maigreta mrkla. Rozuměl, co to znamená. Ženy před sebou vzájemně velmi nerady odhalují své drobné nesnáze, paní Maigretová obzvlášť, a tady byly obě připoutané na lůžko.
„Napsala jsem lístek sestře… Budeš tak hodný a hodný to do schránky…“
Strčil lístek do levé kapsy saka, byl to pohled na kliniku, na její hezkou bílou fasádu a zelená vrata.
A tady jde o hloupý detail. Do levé? Do pravé? Ta otázka mu měla vrtat hlavou ještě v jedenáct hodin večer.
Už celé roky, vlastně odjakživa, měla každá z jeho kapes přesné určení. V levé kapse u kalhot pytlík s tabákem a kapesník – proto byly v jeho kapesnících vždycky zbytky tabáku. V pravé kapse dvě dýmky a drobné peníze. V zadní levé kapse peněženka, vždycky plná zbytečných papírků, takže měl díky tomu jednu půlku zadku tlustší.
Nikdy s sebou nenosil klíče. Kdykoli si je náhodou vzal, vždycky je ztratil. Do saka nedával skoro nic, jen krabičku zápalek do pravé kapsy.
Když měl přinést noviny nebo s sebou vzít dopisy, strkal si je tedy do levé kapsy saka.
Udělal to tak i tentokrát? Pravděpodobně ano. Seděl proti oknu s matovým sklem. Sestra Marie vešla do pokoje dvakrát nebo třikrát, pokaždé rychle, ale důrazně pohlédla jeho směrem. Byla ještě mladičká, na růžových tvářičkách neměla jedinou vrásku.
Nějaký hlupák by možná tvrdil, že se do něj zamilovala, protože pro něj přiběhla vždycky tak hbitě na schodiště, a když byl v pokoji, jako by jí všechno padalo z rukou. Maigret věděl, že jde o něco jiného, prostšího, naivního, že se chová v podstatě jako malé děvčátko.

Tak třeba ten její nápad říkat mu pán ze šestky. Protože měl hrůzu z lidské zvědavosti a nechtěl, aby se jeho jméno ozývalo ze všech stran. Je na dovolené, nebo ne?
Měl skutečně dovolenou v takovém opovržení? Celý rok vzdychal:
„Mít konečně pár dní klid, mít před sebou celé hodiny bez programu a dělat, co člověka napadne…“
Hodiny naprostého volna, dny bez nejmenší povinnosti, bez jediné úřední schůzky. V jeho pařížské kanceláři na Zlatnickém nábřeží se to jevilo jako nepředstavitelné štěstí.
Chyběla mu paní Maigretová?
Ne! Znal se. Brblal. Byl nespokojený. Přesto v hloubi duše věděl, že s letošní dovolenou to bude jako s těmi předešlými. Za šest měsíců – za rok si řekne:
„Bože, jak šťastný jsem byl v Sables d'Olonne…“
Klinika, kde se cítil tak nesvůj, se v průběhu času stane místem skvělých zážitků, a.když si představí nevinnou červenající se tvářičku sestřičky Marie, bude se rozplývat blahem.
Nikdy hodinky nevytáhl, dokud nezazněl vysoký tón zvonu z kaple, oznamující půl čtvrté. Dělal dokonce, že ho neslyší. Prohlédla to paní Maigretová? To ona byla vždycky nucena říct:
„Už je čas, Maigrete…“
„Ráno zavolám,“ říkal, když vstával, jako by šlo o něco neobvyklého. Volal každý den ráno. V pokoji telefon nebyl, brala ho dole sestra Aurélie.
„Naše drahá pacientka strávila klidnou noc…“
Někdy dodávala:
„Za chvíli si s ní přijde popovídat pan katecheta.“
Vězeň ve Fresnes nemá pravidelnější život, než měl teď on. Měl hrůzu z povinností. Láteřil při představě, že má být tam a tam přesně v danou dobu. Přitom tady si vlastně sám vytvořil pevný denní plán, který dodržoval přesně jako švýcarské hodinky.
V kterou denní dobu mu někdo mohl strčit ten papírek do kapsy, do levé kapsy saka? Byl to kousek obyčejného hlazeného čtverečkovaného papíru, pravděpodobně lístek vytržený z notýsku. Napsáno to bylo tužkou, vyrovnaným písmem, a zdálo se mu, že ženskou rukou.
Pro smilování boží požádejte o návštěvu u pacientky na čísle 15.
Podpis chyběl. Jen ta věta. Pohlednici své ženy si strčil do levé kapsy. Byl tam už ten papír? Možná že ano. Zřejmě nesáhl hluboko do kapsy.
Ale když potom házel lístek přímo naproti tržnici do schránky…? Dráždila ho hlavně slova pro smilování boží.
Proč to smilování? Chce-li s ním někdo mluvit, nejjednodušší je ho oslovit. Není žádný ministr. Může si s ním promluvit, kdo chce.
Pro smilování… Ladilo to s tou nasládlou atmosférou, do níž se noří každé odpoledne, s jakoby vygumovanými úsměvy jeptišek, s nenápadnými pohledy sestřičky Marie.
Ne! Pokrčil rameny. Nedovedl si představit sestru Marii, jak mu strká do kapsy papírek. Tím méně sestru Aldegondu, která se vždycky ocitne na chodbě mezi dveřmi do velkého sálu, když jde Maigret kolem. A sestru Aurélii od něj vždycky dělí skleněná stěna.
Nebylo to úplně přesné. Vzpomněl si na jednu podrobnost. Když odcházel, stála před svou kanceláří a doprovodila ho až ke dveřím.
Ostatně proč ne slečna Rinquetová? Taky šel těsně kolem její postele. A na schodech potkal doktora Bertranda…
Nechtěl na to myslet. Nemělo to ostatně smysl. Když lístek našel, bylo půl jedenácté. Vyšel nahoru do svého pokoje v hotelu Bel Air. Než se svlékl, vyňal jako obvykle všechno z kapes a položil to na komodu.
Jako předešlé dny hodně pil. Ne vlastní vinou. Ne programově. Prostě proto, že jeho život v Sables se tak vyvinul. Například ráno, když sešel v devět hodin dolů, byl nucen se napít.
V osm mu Julie, ta tmavší a menší z obou služek, přinášela kávu do postele. Proč dělal, že spí, když byl vzhůru už od šesti ráno?
Další mánie. Dovolená, to znamenalo trochu si pohovět. Tři sta dvacet dní v roce, ba víc, si každé ráno při vstávání sliboval:
„Až budu na dovolené, to si pospím!“
Okna jeho pokoje vedla k moři. Byl srpen. Spal při otevřených oknech. Závěsy ze starého červeného rypsu se nepřekrývaly, budilo ho slunce a šumění vln na písečné pláži.
Potom se hned ozvala dáma z trojky, jeho sousedka zleva; měla čtyři děti – od šesti měsíců do osmi let – a všechny s ní spaly v jednom pokoji.
Hodinu tam byl křik, naříkání a pobíhání sem a tam; mohl si ji představit napůl zahalenou, bosé nohy v trepkách a s rozcuchanými vlasy, jak zápasí s tou netrpělivou drobotí, jedno děcko postaví do kouta a druhé posadí na postel, dá brečícímu nejstaršímu pohlavek, hledá zmizelou botku dcerky a zoufale se snaží zapálit vařič, na němž chce ohřát kašičku nejmladšímu, vařič, jehož lihové výpary pronikají škvírou pod spojovacími dveřmi až k Maigretově posteli.
S dvěma stařečky zprava to byla zase jiná písnička.
Neustále si povídali, tlumeně a monotónně, takže hlasy obou splývaly a působilo to, jako kdyby oba recitovali žalmy.
Musel čekat, až bude v patře volná koupelna, číhat na vypuštění vany a hluk splachovadla. Maigret měl balkónek. Posedával tam v županu a měl opravdu krásný výhled na rozlehlou, ve slunci oslňující pláž, na moře plné modrých a bílých plachetnic. Viděl, jak lidé zarážejí na pláži do země první pruhované slunečníky a jak přicházejí první děti v červených plavkách.
Když sešel dolů se zbytky holicího mýdla za ušima, končil svou třetí dýmku.

Co ho nutilo, aby procházel místnostmi pro personál? Nic. Mohl jako ti druzí vyjít ven světlou jídelnou, kterou právě drhla a leštila Germaina, tlustá služka s neuvěřitelným poprsím.
Kdepak. On otevřel jídelnu majitelů a pak dveře kuchyně. Paní Léonardová si právě nasadila brýle a probírala s šéfkuchařem jídelníček. Pravidelně se v tu chvíli vynořil ze sklepa pan Léonard. V kteroukoli denní dobu ho bylo možné spatřit, jak vychází ze sklepa, a přitom je docela střízlivý.
„Hezký den, komisaři…“
Pan Léonard byl v trepkách a v košili. V mísách byl hrášek, čerstvě oškrabaná mrkev, pór a brambory. Na kuchyňském stole vytékala krev z masa a tresky a kambaly čekaly, až z nich někdo oškrábe šupiny.
„Doušek bílého, komisaři?“
První po ránu. Doušek bílého od hoteliéra. Bylo to ostatně výborné bílé víno se zelenými odlesky.
Přece se Maigret nepůjde posadit na písek mezi maminky. Procházel se po promenádě na umělé hrázi, čas od času se zastavil. Pozoroval moře, pestrobarevné postavy, kterých bylo ve vlnách u břehu čím dál víc. Pak, když došel do výše městského centra, odbočil úzkou uličkou doprava a zamířil k zastřešenému trhu.
Chodil mezi stánky tak pomalu a vážně, jako by měl na starosti čtyřicet strávníků. Zastavoval se u ryb, které sebou ještě mrskaly, před stánky s kraby a langustami, nastrčil krabovi zápalku a ten ji klepetem stiskl…
Druhé bílé víno. Naproti bylo totiž malé bistro, do něhož se sestupovalo po jednom schůdku a které bylo jakýmsi prodloužením trhu se všemi jeho pachy a vůněmi.
Potom se prošel před chrámem Matky boží a koupil si noviny. Měl si je jít přečíst do svého pokoje?
Vrátil se na promenádu, posadil se na kavárenskou terasu, vždycky na stejné místo. Vždycky také zaváhal, když číšník čekal na objednávku. Jako by si měl dát něco jiného!
„Jedno bílé…“
Přišlo to náhodou. Někdy si nedal bílé víno celé měsíce. V jedenáct vstoupil do kavárny zatelefonovat na kliniku a vždycky se mu ozval hlas sestry Aurélie:
„Naše drahá pacientka strávila klidnou noc…“
Připravil si takto řadu míst, kam se přišel vždy ve stejnou dobu posadit. I v hotelové jídelně měl svůj koutek u okna naproti stolu svých dvou starých sousedů.
První den si po kávě poručil skleničku calvadosu. Od té doby se ho Germaina vždycky zeptala:
„Calvados, pane komisaři?“
Neodvažoval se odmítnout. Cítil se otupělý. Slunce pálilo. V určitou dobu měkl na promenádě asfalt pod nohama a pneumatiky aut na něm zanechávaly svůj vzorek.
Vyšel si nahoru odpočinout, ne v posteli, ale v křesle, které si vytáhl na balkón; obličej si přikryl novinami.
Pro smilování boží požádejte o návštěvu u pacientky na čísle 15…
Kdyby někdo viděl, jak čím dál víc vrůstá do rozličných zákoutí města, řekl by si, že je tu už celé roky jako ti odpolední hráči karet. Přitom sem s manželkou dorazili teprve před devíti dny. První večer si dali mušle. To potěšení si slibovali už v Paříži: že sní každý plný talíř čerstvě vylovených mušlí.
Oběma jim z toho bylo zle. Vyrušovali sousedy ze spánku. Druhý den bylo Maigretovi líp, ale paní Maigretová si na pláži stěžovala na blíže neurčitelné bolesti. Další noc měla horečku. Pořád ještě si mysleli, že to nic není.
„Neměla jsem je jíst, mušle mi nikdy nedělaly dobře…“
Následující den měla takové bolesti, že museli zavolat doktora Bertranda a ten ji dal spěšně převézt do nemocnice.
Následovaly nepříjemné hodiny plné zmatku, doktoři běhali sem a tam, nové tváře, rentgeny, laboratorní vyšetření.
„Ujišťuji vás, pane doktore, že to způsobily ty mušle,“ opakovala paní Maigretová s chabým náznakem úsměvu.
Lékaři se však neusmívali, brali si Maigreta stranou. Akutní apendicitida, nutnost operace, nebezpečí zápalu pobřišnice. Během operace se procházel v dlouhé chodbě zároveň s mladým nastávajícím otcem, který čekal, až žena porodí, a kousal si nehty až do krve.
A tak se Maigret stal pánem ze šestky.
Za šest dní získá člověk nové návyky, naučí se našlapovat potichu, sladce se usmát na sestru Aurélii a pak na sestřičku Marii. Naučí se i zašklebit náznakem úsměvu na protivnou slečnu Rinquetovou.
Načež toho někdo využije a vsune mu do kapsy pitomý lístek. A vůbec – kde je ta patnáctka? Paní Maigretová to určitě ví. Znají se všechny, i když se nevidí. Vědí, čím která z nich trpí. Někdy o tom manželovi povídala, diskrétně, polohlasem, jako v kostele.
„Dáma z jedenáctky je prý strašně milá a laskavá… A přitom – chudinka… Pojď blíž…“
Zašeptala, že jí bylo sotva rozumět:
„Rakovina prsu…“
Potom se podívala k posteli slečny Rinquetové, několikrát přivřela oči, což znamenalo, že má taky rakovinu.
„Kdybys viděl tu hezounkou holčičku, co přivezli na sál…“
Sál byl pokoj s mnoha lůžky, protože tady byly vlastně tři třídy, jako ve vlacích: velký pokoj – fungující jako třetí třída, pak dvoulůžkové a nejvýš na stupnici jednolůžkové pokoje.
Proč si tím lámat hlavu? Nakonec to bylo pouhé dětinství. Atmosféra kliniky v sobě měla skutečně něco dětinského.
Což se jeptišky samy nechovaly trochu infantilně?
A pacientky rovněž, se svým žárlením a šeptem sdílenými tajnostmi, cukrovinkami, které schraňovaly jako lakomci, nebo číháním na jakýkoli pohyb v chodbě.
Pro smilování…
Ta slova napsala žena. Proč by ho potřebovala pacientka z patnáctky? Přece to nebude brát vážně, neobrátí se na sestru Aurélii se žádostí o povolení návštěvy u někoho, koho ani nezná jménem?

Na pláži a ve městě bylo příliš slunečno. V určitou dobu vzduch doslova vibroval, a když člověk přešel náhle do stínu, dlouho měl před očima červené mžitky a nic neviděl.
No tak! Siesta skončila; mohl složit noviny, natáhnout sako, zapálit si dýmku a sejít dolů.
„Na shledanou, komisaři…“
Ty pozdravy po celý den dokazovaly, jak je ctěný a vážený. Každý k němu byl vlídný, usměvavý. Vlastně jen on byl nabroušený. Ulevilo by se mu pořádným lijákem, hádkou s nějakým vzteklounem.
Zelená vrata a úder zvonu ohlašující tři hodiny. Nebyl s to se odhodlat a nevytáhnout z kapsy hodinky!
„Dobrý den, sestro…“
Proč rovnou nepoklekl, když už byl v tom? Teď byla řada na další, na sestře Marii, která na něj čekala na schodišti.
„Dobrý den, sestřičko…“
A pán ze šestky vcházel po špičkách do pokoje paní Maigretové.
„Jak se ti vede?“
Snažila se usmívat a dařilo se jí to jen napůl.
„Neměls mi nosit pomeranče. Ještě tu nějaké mám…“
„Ty přece znáš všechny pacientky…“
Proč mu dávala znamení? Otočil se k posteli slečny Rinquetové. Stará žena ležela, hlavu na podušce obrácenou ke zdi.
Zašeptal:
„Něco není v pořádku?“
„Nejde o ni… Psst… Pojď blíž…“
To všechno tak tajemně jako v dívčím penzionátě.
„Dnes v noci tady bylo jedno úmrtí…“
Hlídala pohledem slečnu Rinquetovou, jejíž pokrývka se pohnula.
„Bylo to hrozné, křik bylo slyšet až sem… Pak přišla rodina… Trvalo to vic než tři hodiny. Několik pacientek se vyděsilo. Hlavně když viděly přicházet kněze s posledním pomazáním… V chodbě sice zhasli, ale každému to bylo jasné…“
Další slova jen vydechla a ukázala na sousedku.
„Myslí si, že teď je na řadě ona…“
Maigret nevěděl, co říct. Cítil se v tom cizím světě těžkopádný a neohrabaný.
„Byla to mladá dívka… prý moc krásná… z patnáctky…
Divila se, proč stáhl obočí a vytáhl z kapsy dýmku, kterou si ostatně nezačal cpát.
„Seš si jistá, že byla z patnáctky?“
„No jistě… Proč?“
„Jen tak…“
Posadil se zpátky na židli. Nemělo cenu říkat paní Maigretové o lístku nalezeném v kapse, rozrušilo by ji to.
„Co jsi jedl?“
Slečna Rinquetová se dala do pláče. Nebylo jí vidět do tváře, byly vidět jen řídké vlasy na polštáři, ale pokrývka se otřásala křečovitým pohybem těla pod ní.
„Neměl bys tu zůstávat moc dlouho…“
Pochopitelně že chlap zářící zdravím se nehodil do ústavu plného nemocných a jeptišek klouzajících tiše po chodbách.
Před odchodem se zeptal:
„Víš, jak se jmenovala?“
„Helena Godreauová…“
Pak si teprve všiml, že sestra Marie má uplakané oči a tváří se, jako by mu něco zazlívala. Že by mu ten lístek strčila do kapsy ona?
Nebyl schopen se jí na to zeptat. Všechno se to tak málo podobalo prostředí, v němž se pohyboval on, zaprášeným chodbám kriminální policie, lidem, které usazoval pěkně proti sobě ve své kanceláři a jimž se díval dlouze do očí, než na ně zaútočil otázkami na tělo.
Navíc se ho to netýkalo. Zemřela nějaká mladá dívka. Co má být! Někdo mu strčil do kapsy vzkaz, který nic neznamenal.
Sledoval svou obvyklou cestu jako cirkusový kůň. V podstatě se jeho dny točily také stále dokola. Například teď přišel čas kavárny-restaurace Na hrázi. Ubíral se tam jako na nějakou významnou schůzku, ačkoli tam neměl absolutně co dělat.
Měli tam velký, velice světlý sál. U širokých oken vedoucích na pláž posedávali obyčejní hosté, jimž nevěnoval jediný pohled, neznámí lidé, letňáci, kteří sem nechodili vždycky ve stejnou dobu a nečekali jste, že budou každý den na tomtéž místě.
Vzadu v širokém výklenku za kulečníkem to bylo něco docela jiného; seděli tam u dvou stolů vážní, mlčenliví pánové a číšník číhal na jejich sebemenší znamení.
Byli to vážení, bohatí lidé, starousedlíci. Někteří z nich zažili už stavbu kavárny-restaurace a někteří znali město ještě před výstavbou hráze promenády.
Setkávali se tu každé odpoledne na partičku bridže. Každé odpoledne si mlčky stiskli ruku nebo vyměnili pár krátkých rituálních průpovídek.
Na Maigretovu přítomnost už si zvykli; karty nehrál, ale sedl si rozkročmo na židli, pozoroval hru, kouřil dýmku a popíjel bílé víno.
Nejčastěji ho zdravili pokynutím. Jenom policejní komisař Mansuy, který ho pánům představil, vstal a šel mu podat ruku.

„Manželce už je líp?“
Mechanicky odpovídal, že ano. Zrovna tak mechanicky tentokrát dodal:
„Dnes v noci na klinice zemřela mladá dívka…“
Promluvil polohlasem, ale i jeho tlumený hlas zazněl dost silně v tichu panujícím kolem obou stolů.
Podle chování pánů pochopil, že udělal chybu. Ostatně policejní komisař mu dal znamení, aby o tom nemluvil.
Už šest dní pozoroval hru, a zatím se mu ji nepodařilo pochopit; tentokrát se spokojil tím, že pozoroval tváře hráčů.
Pan Lourceau, loďař, byl velmi starý, ale dosud statný, s brunátným obličejem ověnčeným bílými vlasy. Jako hráč z nich byl nejlepší, a když jeho partner udělal chybu, měl ve zvyku podívat se na něj takovým způsobem, že mu to bralo odvahu dál s nim hrát.
Depaty, majitel realitní kanceláře obchodující hlavně s vilami a stavebními parcelami, byl živější, a přes jeho sedmdesátku mu na očích bylo znát, že je to starý vtipálek. Byl tam ještě majitel stavební firmy, soudce, loďař a starostův náměstek.
Nejmladšímu mezi nimi bylo asi pětačtyřicet až padesát let. Právě dokončoval jednu partii. Byl hubený, výrazných rysů, nervní, s jiskrnýma očima, s vlasy hezkého hnědého odstínu, a oblékal se velmi vybraně, ne-li s jistým puntičkářstvím.
Když odhodil poslední kartu, vstal, jak měl ve zvyku, a zamířil k telefonní kabině. Maigret se podíval na hodiny. Bylo půl páté. Tento hráč měl každý den v půl páté hovor.
Komisař Mansuy, který si na následující partii vyměnil místo se svým sousedem, se ke kolegovi naklonil a zašeptal:
„Ta mrtvá byla jeho švagrová…“
Muž, který každý den během karetní partie telefonoval své ženě, byl doktor Bellamy. Bydlel sotva tři sta metrů odtud ve velkém bílém domě za kasinem, přesněji mezi kasinem a molem, v místě, kde se vypínaly tři nebo čtyři nejhezčí domy ve městě. Na ten jeho bylo vidět oknem. Harmonicky řešená fasáda, bílá jako sníh, s velkými a vysokými okny připomínala kliniku, měla její klid a důstojnost.
Doktor Bellamy se s nepohnutou tváří vrátil ke stolu, kde už na něj čekali a karty byly rozdány. Pan Lourceau, který neviděl rád, aby se povrchní věci mísily do obřadu bridže, pokrčil rameny. Že by to takhle trvalo celé roky?
Doktor nepatřil k lidem, na něž snadno něco zapůsobí. Ve tváři se mu nehnul ani sval. Jediným pohledem přehlédl své karty a utrousil:
„Dva kříže…“
Během hry si pak začal vůbec poprvé nenápadně prohlížet Maigreta. Takřka nepostřehnutelně. Byly to tak bleskové pohledy, že je bylo nutno zachytit v letu.
Pro smilování boží…
Jak to, že se Maigretovi, aniž si to předem uvědomil, ozvala v duchu větička, která mu měla vrtat v hlavě po celou partii?
Tohle je v každém případě někdo, kdo by se nesmiloval…
Málokdy se setkal s tak tvrdým a zároveň tak žhavým pohledem, s mužem, který se dovede tak ovládat a je schopen tak skrývat své city.
V minulých dnech nezůstával Maigret až do konce partie bridže. Čekala ho další „zákoutí“. Představa, že by cokoli na svých zvycích měnil, ho šokovala.
„Budete tady ještě v šest hodin?“ zeptal se komisaře Mansuya.
Než odpověděl, že ano, podíval se Mansuy zcela zbytečně na hodinky. Maigret šel promenádou tentokrát až na samý konec kolem domu doktora Bellamyho, což byla typická stavba, jakou si lidé závistivě prohlížejí a říkají si v duchu:
„Jak krásně se asi žije v takovém domě…“
Pak přišel přístav, loďařovy dílny s plachtami rozloženými po chodníku, převozník, loďky, které se vracely a řadily se jedna vedle druhé naproti rybí tržnici.
Tady vešel do zeleně vymalované kavárničky; vcházelo se do ní po čtyřech schodech, byl tam neosvětlený pult, dva tři stolky pokryté hnědým voskovaným plátnem a samí chlapi v modrákách a vysokých gumových holínkách, na stehnech shrnutých.
„Deci bílého…
…Které nemělo stejnou chuť jako v hotelu Bel Air ani jako v bistru u kryté tržnice, ani jako bílé víno v kavárně Na hrázi.
Zbývalo projít nábřežím až na konec, pak zatočit doprava a vracet se úzkými uličkami, kde pulzoval v nízkých domcích život plný hluku a pachů.
Když se v šest hodin vrátil do kavárny Na hrázi, komisař Mansuy zrovna vyšel, čekal na něj na chodníku a natahoval si hodinky.
(2)
Trvalo to půl hodiny a čekání nebylo nepříjemné, naopak. Komisař Mansuy mu řekl:
„Musím se na chvíli zastavit na komisařství. Mám tam podepsat pár věcí a pravděpodobně tam na mě čeká jeden nešťastník.“
Mansuy byl malý zrzek, na první pohled slušný, ba ostýchavý, tvářil se vždycky, jako by všem kolem sebe říkal:
„Promiňte, ale ujišťuji vás, že dělám, co můžu.“
Jako klučina patřil asi k hochům s velkou hlavou, kteří se o hlavní přestávce posadí a sní někde v koutě a o nichž se říká, že jsou na svůj věk příliš vážní. Byl svobodný a bydlel v podnájmu u ovdovělé paní, která měla vilu poblíž hotelu Bel Air. Někdy tam chodil na aperitiv; tak se s ním Maigret seznámil.
Pokud on sám nevypadal na opravdového komisaře, pak ani jeho komisařství nebylo skutečným komisařstvím. Kanceláře byly v soukromém domě na malém náměstíčku. Některé místnosti nebyly nově vytapetovány, dosud bylo

znát, že jsou to bývalé pokoje, bývalé koupelny, kde se na zdech rýsovala světlejší místa po nábytku a trubky, které nikam nevedly.
Nicméně tu byl pach, který Maigret čichal s rozkoší, skoro s úlevou, poctivý těžký pach, hustý, že by ho šlo krájet, pach vycházející z kůže řemenů, vlny uniforem, úředních papírů, vychladlého kouře dýmek, a konečně i z šatstva nešťastných rošťáků, kteří svými zadky vyleštili dřevěné lavice v čekárně.
Ve srovnání s kriminální policií to působilo trochu amatérsky. Vypadalo to, že si tu na policii hrají. Jeden strážmistr si oplachoval obličej a ruce na dvoře. V sousední zahradě bylo slyšet kdákání slepic. Další policisté hráli na strážnici karty a schválně seděli rozvalení a neupravení, aby vypadali jako opravdoví policisté, a byli mezi nimi i úplní mladíci podobní klukům ve vojenské službě.
„Dovolíte, abych vás provedl?“
Malý komisař byl nadmíru spokojený, že provádí svým úřadem osobnost Maigretova formátu. Spokojený a trochu nesvůj. Ve velké kanceláři seděli na stolech a kouřili dva inspektoři. Jeden z nich měl klobouk posunutý do týla jako v amerických filmech.
Mansuy je roztržitě pozdravil, otevřel dveře své kanceláře a pak se vrátil.
„Nic nového?“
„Nachystali jsme vám Polyta… Podprefekt vzkazuje, abyste mu zatelefonoval.“
Bylo nádherně. Za dobu, co byl v Sables, jediný den Maigretovi nepršelo. Okna byla otevřená, vnikaly sem šumy z města a bylo vidět, jak se rodiny vracejí z pláže.
Když vedli Polyta, nasadili mu želízka, aby to vypadalo vážněji. Byl to ubohý lotr neurčitého věku, jakého má aspoň v jednom vydání každá vesnice, oblečený v hadrech, vlasy mu stály na hlavě a pohled měl naivní a zároveň mazaný.
„Tak už tě zase přistihli při krádeži? Doufám, že tentokrát nebudeš zapírat?“
Polyte stál bez hnutí, neodpovídal a upřeně, oddaně se díval na komisaře Mansuya, kterého přítomnost velkého Maigreta trochu vyváděla z míry, a chtěl se proto při výslechu ukázat obratnější než kdy předtím.
„Takže ty nezapíráš?“
Musel otázku opakovat dvakrát, než tulák přikývl.
„Co to znamená? Přiznáváš se?“
Zavrtění hlavou.
„Popíráš, že jsi vlezl do zahrady paní Médardové?“
Bože, jaká to byla pro Maigreta úleva a jak volněji se tu cítil ve srovnání s prostředím nemocnice! Polyte byl už na tyto otázky zvyklý. Žil za městem v baráčku stlučeném z fošen se ženou a sedmi či osmi děcky, otrhanějšími jedno víc než druhé.
Toho dne ráno přišel k vetešníkovi a pokoušel se mu prodat dva páry téměř nových prostěradel plus nějaké ručníky a dámské prádlo. Vetešník dělal, že to bere, ale upozornil strážníka vartujícího na rohu ulice, takže Polyte byl zadržen, sotva ušel dvě stě metrů. Paní Médardová už mezitím přiběhla na komisařství.
„Vlezls k ní do zahrady, kde nechala přes noc sušit prádlo… Není to poprvé, cos u ní přelezl plot. Minulý týden jsi otevřel její králíkárnu a sebrals jí dva nejvypasenější králíky.“
„Nikdy jsem jí žádný králíky nevzal…“
„Ona bezpečně poznala jednu kůži, kterou u tebe našli.“
„Dyť je to mý řemeslo, já sbírám králičí kožky…
„I když je na nich ještě maso?“
Nedalo se nic dělat. Mansuy, celý zarůžovělý, marně Polytá vyslýchal a marně mu otázkami chystal pasti.
„To prádlo mně prodal jeden chlápek.“
„Kde?“
„Na ulici.“
„Na které?“
„Támhle…“
„Jak se jmenuje?“
„To nevím.“
„Už jsi ho někdy viděl?“
„Myslím, že ne.“
„A on za tebou přišel a prodal ti prostěradla a košile?“
„To už jsem říkal.“
„Uvědomuješ si, že ti to soudce neuvěří a že tě nechá sedět?“
„To bude nespravedlivý…“
Polyte kolem sebe šířil pach, připomínající v ostřejším vydání pach útulku Armády spásy. Byl tvrdošíjný. Člověk cítil, že i kdyby výslech trval celé hodiny, nedostanou z něho ani o slovo víc; jeho malá mazaná očka jako by říkala:
„Vidíte, že je to všechno pro kočku!``
Nakonec ho dva strážníci odvedli, želízka mu nechali na rukou, a Maigret zůstal s komisařem sám, okna dokořán; kromě mužů ve strážnici byl dům prázdný.
„Tak to bychom měli. Nepodobá se to případům, na jaké jste zvyklý, co? Mně tady skoro každé odpoledne zbude čas na bridž…“ „Nezapomínáte zavolat podprefektovi?“
„Chce mě zítra pozvat na večeři, to už vím. Znáte ho? Šaramantní člověk… Před chvíli jste se zmínil o Filipu Bellamym… Co si o něm myslíte? Tvrdá povaha, co? Do Sables mě jmenovali teprve před dvěma roky, ale za tu dobu jsem tu poznal kdekoho… Přední místní osobnosti jste viděl. Jsou mezi nimi pěkní podivíni. Doktor Bellamy je o třídu výš než oni. Víte,

že ve svém oboru je vynikající? Mluvil jsem o něm s přítelem, lékařem z Bordeaux… Bellamy je dnes jedním z našich nejlepších neurologů. Dlouho pracoval v pařížských nemocnicích, habilitoval se… Mohl se stát profesorem na některé z vyhlášených lékařských fakult. Dal přednost tomu, usadit se s matkou tady…“
„Jeho rodina pochází ze Sables?“
„Žili tu už po několik generací. Nesetkal jste se s jeho matkou, pani Bellamyovou? Dost silná, podsaditá stará dáma, chodí o holi, ale drží ji spíš jako meč…! Tak asi jednou týdně se poštěká s trhovkyněmi…“
„Na co zemřela ta mladá dívka?“
„Právě tuhle otázku mi chce položit podprefekt, proto mě zve na večeři, na to bych vzal jed… Volal mi v té věci už ráno. Pochopitelně se s Bellamym stýká. Vidí se dost často…“
Bylo příjemné kouřit klidně dýmku a procházet se po kanceláři, postavit se čas od času k světlému čtverci okna a takhle se zcela nezávazně bavit.
„Jak se dalo čekat, hodně se o té nehodě mluví… Překvapuje mě, že o tom nic nevíte.“
„Znám tady tak málo lidí…“
„Stalo se to… počkejte… před dvěma dny… Ano, třetího srpna. Zpráva o tom je asi ještě v psacím stole mé sekretářky, ale teď bych se k ní nedostal. Doktor Bellamy jel se svou švagrovou autem do La Roche-sur-Yon…“
„Jak byla stará?“
„Devatenáct. Zvláštní děvče, spíš zajímavé než hezké. Ale abyste si nepředstavoval, že v tom něco bylo. Lili Godreauová byla milá, ale její sestra, Bellamyova manželka, patří k nejkrásnějším ženám, jaké člověk v životě potká. Naneštěstí nebudete mít příležitost ji poznat, málokdy totiž vychází z domu…“
„A té je kolik?“
„Asi pětadvacet. Doktorova láska k manželce je u nás v kraji skoro legendární. Je to skutečná vášeň a je veřejným tajemstvím, že doktor je zuřivý žárlivec. Někdo tvrdí, že když odchází z domu, například každé odpoledne na partičku karet, tak ji zamyká. To bude myslím přehnané. Ovšem je zajímavé, že paní Bellamyová, doktorova matka, nikdy neodchází z domu zároveň se synem, a nepřekvapilo by mě, že zůstává doma, aby snachu hlídala. Všiml jste si, jak doktor telefonoval… Když je někde venku, neuplynou ani dvě hodiny a už jí volá, už s ní musí mluvit, možná aby se ujistil, že je doma…“
„Z jaké rodiny pochází paní Bellamyová?“
„To je právě ono, život její matky doktora zneklidňuje… Zajímá vás to? Pokusím se vám říct, co o tom vím. Bellamyho žena se jmenuje
Odetta, za svobodna Godreauová. Její matka je z celkem dobré rodiny, otec byl tuším důstojník námořního loďstva. Byla to a pořád ještě je moc hezká žena.
Už celých dvacet let je v Sables ztělesněním hříchu. Nevím, jestli jste někdy žil na venkově a jestli mně rozumíte. Nebyla vdaná, byla to vydržovaná žena. Vydržovali si ji postupně dva nebo tři boháči, mezi jiným i pan Lourceau, kterého jste poznal v kavárně. Když šla městem, poodhrnovaly se v oknech záclony, otáčeli se za ní vzrušeně gymnazisti a ženatí pánové; a když vstoupila do obchodu, všechno ztichlo a dámy cudně špulily pusy…
Měla dvě dcery, o jejichž otcích existují dohady. Odettu a Lili.
Z Odetty vyrostla ještě nádhernější žena, než bývala její matka, a doktor Bellamy se s ní seznámil, když jí nebylo ještě ani dvacet let… Oženil se s ní. Viděl jste ho. Říkal jsem vám, že je to tvrdá povaha. Vzal si dceru, ale o tchyni nechtěl slyšet. Připsal jí rentu s tím, že opustí náš kraj… Teď prý snad žije v Paříži s jakýmsi průmyslníkem na penzi…
Odetta měla ještě mladší sestru, v době doktorova sňatku jí bylo třináct, a Bellamy se jí ujal. Vychoval ji. Teď je jí – totiž teď jí bylo devatenáct… Jeli spolu do La Roche-sur-Yon Bellamyho autem.“
„S Odettou?“
„Ne, sami. Lili byla pianistka a chodila na všechny koncerty. Koncert byl v La Roche ve čtyři hodiny. Švagr ji tam zavezl. Když se vraceli…“
„V kolik hodin?“
„Chvíli po sedmé. Ještě za světla. Silnice nebyla nijak opuštěná. Uvádím tohle všechno proto, že to hraje určitou roli. Dveře od auta byly asi špatně zavřené, otevřely se za jízdy a Lili Godreauová vypadla. Auto jelo v té chvíli strašně rychle. Doktor jezdí na plný plyn, ale četníci ho znají a zavírají nad tím oči…“
„Prostě nehoda…“
„Nehoda…“
Komisař Mansuy se zamyslel, chtěl něco dodat, dokonce už otevřel ústa. Maigret se na něj díval s otázkou v očích. Ale Mansuy opakoval: „Ano, nehoda…“
„Nic jiného nepřichází v úvahu, že?“
„Myslím, že ne.“
„Jak jste mi říkal, nedá se předpokládat intimní vztah mezi doktorem a jeho švagrovou?“
„To neodpovídá jeho povaze.“
„Byli v blízkosti jiní automobilisté?“
„Asi sto metrů za nimi jel nákladák. Vyslýchali jsme šoféra. Nevšiml si ničeho zvláštního. Doktorovo auto ho předjelo jako blesk a pár okamžiků nato viděl, jak se otevřely dveře a někdo vylítl na silnici…“
Kdyby komisař s velkou hlavou Maigreta znal líp, byl by si všiml změny, která nastala v jeho postoji za posledních pár minut. Ještě před chvílí to byl trochu nerozhodný tlouštík, kouřící dýmku, a z nedostatku jiné činnosti a z nudy se seznamující s okolím.
Nyní jako by se stáhl do sebe. I jeho krok ztěžkl a jeho pohyby byly pomalejší.
Například Lucas, který šéfa znal líp než kdo jiný, by to ihned pochopil a měl by radost.

„Uvidím vás asi zase zítra, viďte?“ zabrumlal Maigret a podal Mansuymu svou velkou tlapu.
Ten upadl do rozpaků. Chtěl odejít spolu s Maigretem, kousek cesty ho doprovodit, možná s ním zajít na aperitiv. Maigret ho však nechal trčet tady v kanceláři, kterou mu předvedl s takovou pýchou a kde už neměl stejně nic na práci.
Neobratně, jako náznak toho, že chce taky odejít, se chopil klobouku.
„Zapomněl jste, že máte volat pana podprefekta,“ připomněl mu Maigret.
Bez ironie. Nedělal to schválně. Prostě myslel na něco jiného. Přesněji řečeno přemýšlel. Ještě přesněji přemítal v hlavě zatím nejasné obrazy.
Na prahu se ještě otočil.
„Vyslechl někdo tu dívku?“
„Ne. Až do své smrti včera v noci zůstala v bezvědomí. Měla frakturu lebky.“
„Kdo ji ošetřoval?“
„Doktor Bourgeois.“
A její švagr přišel dokonce i v den její smrti jako obyčejně na partii bridže do kavárny Na hrázi.
Jako by tu něco nehrálo. Maigret se už sice stáhl do sebe, ale dosud ještě nebyl v transu, jak se říkalo na Zlatnickém nábřeží. Šel rovnou za nosem, zabočil doleva a nakonec vstoupil do bistra, kde dosud nikdy nebyl; teď se pravděpodobné připojí k jeho sbírce každodenních útočišť.
„Deci bílého… Ne… Něco tvrdého…“ Pro smilování boží… stálo na lístku, který mu někdo vsunul do kapsy. Co by se stalo, kdyby vzkaz objevil dřív, kdyby ihned zašel do nemocnice a vyžádal si návštěvu u dívky z patnáctky? Třeba Lili Godreauová nebyla v bezvědomí?
V hotelu se usadil ve svém rohu. Než šel nahoru do pokoje, musel si ještě dát sklenku s panem Léonardem.
„Znáte doktora Bellamyho?“
„Ohromný člověk… Před čtyřmi roky léčil manželku, když měla ty své bolesti, a nevzal od nás ani halíř. Stálo to velké přemlouvání, než přijal láhev staré chartreusky, kterou jsem schovával pro nějakou vzácnou příležitost…“
Maigret spal, probudil se, shledal se s obvyklými zvuky, vlnami na pláži, dítětem plačícím ve vedlejším pokoji, pak s koncertem všech čtyř fakanů dorážejících na matku a s odříkáváním žalmů dvou starců zleva.
Zatím se v něm ještě nic nepohnulo, nic, jen předešlého večera ono ztěžknutí a neurovnané představy honící se mu hlavou.
Bílé víno s hoteliérem.
„Víte, kdy bude pohřeb?“
„Myslíte té malé Godreauové? Zítra… Aspoň má být zítra… Jen tak mezi náma, myslím, že ji budou pitvat. Pro všechny případy, rozumíte? Spiš aby umlčeli zlý jazyky. Říká se dokonce, že to navrhl doktor Bellamy.“
Celé dopoledne, když dělal svůj každodenní okruh z bistra do bistra, trochu zuřil a svou zlost obracel proti jeptiškám. Kdyby totiž nešlo o jeptišky, byl by zazvonil na klinice. Kladl by přesné otázky. Netrvalo by dlouho a objevil by, kdo mu vsunul do kapsy ten vzkaz.
Takhle musel čekat do tří hodin. Vyrušit sestru Aurélii by nevedlo k ničemu. Ostatně pod jakou záminkou? Že jde za manželkou? Měl jen právo zavolat v jedenáct hodin, a už ta každodenní odpolední návštěva manželky byla velkým ústupkem.
Za chvíli bude muset našlapovat a mluvit potichu.
„Však uvidíme…,“ zavrčel po svém třetím bílém víně.
Nezabránilo mu to počkat ve tři hodiny několik vteřin, než uslyší zvuk zvonku v kapli, a pak teprve stiskl zvonek u zelených vrat.
„Dobrý den, pane ze šestky. Naše milá pacientka už na vás čeká…“
Nemohl se přece na sestru Aurélii zašklebit, proti své vůli se na ni naopak usmíval.
„Momentíček, ohlásím vás… Ohlásím vás…“
A ta druhá, sestra Marie, mu přišla naproti na schodiště. Promluvit s ní v té chodbě, kde byly všechny dveře otevřené, bylo zhola nemožné.
„Dobrý den, pane ze šestky… Naše drahá pacientka…“
Bylo to jako kouzelnický trik, v němž on hrál roli králíka. Ještě ani neotevřel ústa, a už byl v pokoji své ženy, kde na něho upírala ptačí očka protivná slečna Rinquetová.
„Co je ti, Maigrete?“
„Mně? Nic.“
„Máš špatnou náladu.“
„Ne, nemám.“
„Máš. Už by mě měli propustit z nemocnice, viď? Přiznej se, že se nudíš.“
„Jak se cítíš?“
„Lépe… Doktor Bertrand si myslí, že v pondělí mi bude moct vytáhnout stehy. Dnes ráno jsem směla sníst kousek kuřete.“
Dokonce si s ní nemohl ani šeptat. Jak by to vypadalo? Rachejtli na druhé posteli neuniklo stejně ani slovo.
„Prosím tě, zapomněl jsi mi tu nechat nějaké peníze.“
„Na co?“
„Jedna malá pacientka obcházela před chvílí pokoje a vybírala od každého…“
Nenápadný pohled směrem k slečně Rinquetové, jako by měl Maigret rozumět na půl slova. Ale čemu? Vybírají na starou pannu?
„Já ti nerozumím…“

„No přece na věnec…“
Chvíli si naivně kladl otázku, co má věnec společného s pacientkou, která je ještě naživu. Bylo to hloupé. On však netráví celé dny v ovzduší šeptem sdělovaných tajemství a významných pohledů.
„Patnáctce…“
„Aha, už vím…“
Paní Maigretová byla vrcholně ohleduplná! Její sousedka na pokoji byla vážně nemocná, měla rakovinu – tedy zemře –, proto paní Maigretová tlumila ostýchavě hlas, když mluvila o věnci!
„Přijde znovu. Dej jí dvacet franků. Skoro každý dával dvacet franků… Pohřeb je zítra.“
„Já vím.“
„Co jsi měl k obědu?“
Denně jí musel přesně referovat o tom, co si dal.
„Snad už ti neservírují mušle?“
Vstoupila sestra Marie.
„Dovolíte?“
Přivedla děvčátko, které vybíralo na věnec. Maigret jí podal dvacet franků a tužku.
„Mohla byste tam vepsat jméno mé ženy, sestřičko?“
Sestra Marie vzala do ruky tužku bez nejmenšího zaváhání. Pak se na okamžik zarazila. Pohlédla komisaři do očí a trochu jí zrůžověly tváře. Vepsala na seznam jméno a on pozoroval, jak tvoří písmena. Nesnažila se měnit rukopis. Stejně se prozradila už svým pohledem.
Poděkovala a celá vzrušená odcházela, odvádějíc s sebou malou pacientku.
„My jsme tady doopravdy jako jedna rodina,“ říkala zjihle paní Maigretová. „Nemáš zdání, jak rychle se sblíží lidi, kteří trpí.“
Nechtěl jí odporovat, přestože myslel na slečnu Rinquetovou.
„Za týden nebo deset dní by mě myslím mohli propustit. Pozítří už mě posadí na hodinu do křesla…“
Vůči paní Maigretové to nebylo pěkné, ale tentokrát se mu ta půlhodina zdála ještě delší než jindy.
„Nechtěla by ses přestěhovat do jiného pokoje?“
To ji vylekalo. Jak může být tak netaktní a vyslovit něco podobného před slečnu Rinquetovou?
„Proč chceš, abych se stěhovala?“
„Já nevím. Teď bude zřejmě volný jednolůžkový pokoj…“
Vyděšení paní Maigretové bylo teď osobnější, nevěřila svým uším a vykoktala:
„Patnáctka? To nemyslíš vážně…“
Pokoj, v němž právě zemřela ta dívenka! Nenaléhal. Slečna Rinquetová ho musela považovat za úplného kata. On v tom viděl jen možnost, jak si pohovořit se sestrou Marií mezi čtyřma očima.
Co se dá dělat! Půjde na to jinak. Když ho sestra Marie doprovázela chodbou, řekl jí:
„Mohl bych s vámi chvíli mluvit v hovorně?“
Věděla, oč jde, a vylekala se stejně jako paní Maigretová.
„Chcete mi naznačit, že mi předpisy nedovolují s vámi promluvit?“
„Jedině v přítomnosti matky představené, a musel byste o to požádat…“
„Kde je matka představená?“
Zvyšoval hlas, aniž si to uvědomoval. Byl na nejlepší cestě se rozzlobit.
„Pssst…“
Sestra Aldegonda vystrčila hlavu z pootevřených dveří a zdálky je pozorovala.
„Mohl bych s vámi mluvit aspoň tady?“
„Psst…“
„Můžete mi napsat?“
„Předpisy to ne…“
„A předpisy vám nedovolují jít do města?“
To už pro ni bylo úplné rouhání.
„Vyslechněte mě, sestřičko.“
„Moc vás prosím, pane ze šestky…“
„Víte přece, co vám chci…“
„Tiše! Zapřísahám vás!“
Sepjala ruce, nakročila proti němu, takže musel couvnout, a pronesla velice nahlas, asi kvůli sestře Aldegondě, která je dál poslouchala: „Ujišťuji vás, že vaší drahé nemocné nic nechybí a že je i psychicky v nejlepším pořádku.“
Zbytečně by naléhal. Byl už na schodišti, kam dohlédla pro změnu sestra Aurélie. Nezbývalo mu než sejít po schodech dolů a vypadnout.
„Dobré odpoledne, pane ze šestky…,“ řekl medový hlas za přepážkou. „Zatelefonujete zítra?“
V tom všem vypadal jako nemotorný chlapec mezi tlupou děvčátek, která si z něj dělají legraci. Děvčátek různého věku včetně slečny Rinquetové, kterou si bůhví proč tak zprotivil! Včetně paní Maigretové, která se příliš sžila s atmosférou kliniky.
Proč ho tedy obtěžovat vzkazem, když tady nemůže s nikým mluvit?
Dobrých deset minut se takhle vnitřně rozčiloval na sestru Marii.
Stejně je to pokrytec. Jakým hlasem to řekla, aby odlákala pozornost sestry Aldegondy:
„Ujišťuji vás, že vaší drahé nemocné nic nechybí a že…“

A co ta z patnáctky? To byla taky „drahá nemocná“?
Šel stínem, pak pod pražícím sluncem, přecházel z jedné ulice do druhé, ponenáhlu se uklidňoval a sám sobě se vysmíval.
Ubohá sestra Marie! Udělala v podstatě, co mohla. Projevila dokonce odvahu a iniciativu. To, co by bylo jinde banálním gestem, změnilo se zde v hrdinství. Nebyla to její chyba, že Maigret přišel pozdě nebo že malá Godreauová zemřela příliš brzy.
Co teď mohl dělat? Vrátit se na kliniku, požádat o slyšení u matky představené a říct jí…
„Potřeboval bych si promluvit se sestrou Marií.“
Ale jakou si zvolit záminku? Do čeho se to míchá? Tady není Maigretem z kriminální policie, ale obyčejným „pánem ze šestky“.
Obrátit se na doktora Bellamyho? A co by mu proboha povídal? Což právě doktor nepožádal, aby jeho švagrovou pitvali?
Komisař Mansuy ho včera večer ujistil, že Lili Godreauová nepřišla k vědomí a že od nehody až do smrti zůstala v kómatu.
Dal si na to skleničku bílého. V opravdovém bistru, kde chlapi křičeli jeden přes druhého. Svítilo sem okny opravdové slunce, nebyla to ta filtrovaná atmosféra kliniky, z níž se mu už zdvíhal žaludek.
Lístek se vzkazem roztrhal na tisíc kousků. Pak zamířil do kavárny Na hrázi. Jestlipak si doktor Bellamy přijde zahrát? Je to jeho věc. Když je někde v domě mrtvý člověk, ženy prohlašují žalostným hlasem:
„Ne, nenuťte mě do jídla… Za boha bych teď do sebe nic nedostala… Radši umřu…“
Za chvíli sedí u stolu a říkají si o zákusek. Pokud si nakonec s příbuznými nevyměňují recepty na to či ono jídlo.
To doktor Bellamy klidně hrál bridž. Byl tu jako jiné dny. Několikrát se na Maigreta pozorně zadíval; byl to vysoce inteligentní, velice pronikavý pohled.
Zdálo se, že říká: „Já vím, že se o mne zajímáte, že se do mě snažíte vcítit. Je mi to úplně jedno…“
Ne, nebylo to přesně ono. Nebylo mu to jedno. Maigret si to uvědomoval až s uplývajícím časem.
Mezi ním a doktorem bylo jakési pouto, zatím naprosto nepostižitelné.
Když Maigret přišel někam, kde ho poznali, byl už zvyklý na to, že si ho lidé zvědavě prohlížejí – měl svou reputaci.
Někteří lidé považovali za nutné klást mu víceméně hloupé nebo víceméně lichotivé otázky.
„Řekněte mi, pane komisaři, jak vy vlastně postupujete při vyšetřování?“
Ti obzvlášť obeznalí nebo zvlášť afektovaní prohlašovali:
„Podle mého názoru jste spíš bergsonovec…“
Jiným, třeba Lourceauovi a některým z přítomných pánů, stačilo nenápadně pozorovat, jak vypadá komisař z kriminálky.
„Vy jste přece poznal tolik vrahů.“
Další zase byli hrdí na to, že stiskli ruku muži, jehož portrét pravidelně uveřejňovaly noviny.
S Bellamym to bylo něco jiného. Doktor na Maigreta pohlížel jako na sobě rovného. Jako by připouštěl, že jsou stejného ražení, i když na rozdílné úrovni.
Jeho zájem byl skoro poklonou a byl v něm i respekt.
„Půl páté, doktore,“ poznamenal jeden z hráčů.
„Bez starosti… Já jsem nezapomněl…“
Choval se tak, jako by se ho ironie nedotýkala. Asi věděl o své pověsti vášnivě zamilovaného manžela a nestyděl se za ni. Klidně zamířil k telefonní kabině. Maigret viděl přes sklo jeho ostrý profil a měl čím dál tím větší chuť nějak se mu přiblížit.
Jak? Bylo to právě tak delikátní jako s jeptiškami. Čekat na doktorův odchod, jít za ním až k východu z kavárny a říct:
„Dovolíte, abych šel pár kroků s vámi?“
Dětinství. Dětinstvím by také bylo požádat člověka, jako byl Bellamy, o návštěvu v ordinaci.
Maigret k bridžové skupince patřil i nepatřil. Zvykali si na to, že přisedne ke stolku. Někdy mu některý z hráčů ukázal karty. Nebo se ho některý z nich zeptal:
„Nenudíte se moc v Sables?“
Zůstával přece jenom přechodným hostem. Jako externí žák mezi žáky žijícími v penzionátě.
„Už je manželce líp?“
Vlastně – když na to tak myslí, promluvil na něj Bellamy už někdy přímo? Marně pátral v paměti.
Měl už dost těchto prázdnin, na nichž ztrácel duševní rovnováhu a propadal směšnému ostychu. Dokonce i Mansuy, protože zde byl na své půdě a protože za chvíli se vrátí do svého úřadu, uvažoval chladnokrevněji než on.
Jen proto, že nějaké děvče zemřelo, jen proto, že mu nějaká jeptiška s tváří jako ze svatého obrázku strčila do kapsy lístek, motá se kolem doktora Bellamyho, jako se žáček motá kolem bohatého spolužáka.
„Ještě jedno bílé, pane vrchní…“
Nechtěl se už na doktora dívat. Bylo to příliš nápadné. Ten musel jeho hru prohlédnout, rozumět jeho ostychu a možná se mu v duchu i vysmívat!
Dokončil partii. Vstal a šel k věšáku pro klobouk.
„Přeji hezký večer, pánové…“
Neřekl „zítra na shledanou“, protože příští den byl pohřeb.
Už byl na odchodu. Šel kolem Maigreta. Ne, na okamžik se zastavil.
„Vy jste se, pane, taky chystal k odchodu?“
Neřekl komisaři, ale pane, možná s trochou přepjatosti.

„Ano, měl jsem to v úmyslu…“
„Jdete-li stejným směrem jako já…“
Bylo to zvláštní. Byl srdečný, ale při vší srdečnosti zůstával chladný, odtažitý.
Poprvé za dlouhou dobu, možná vůbec poprvé v životě měl Maigret dojem, že nemá vrch, že ten druhý naopak manipuluje s ním.
Přesto ho následoval. Komisař Mansuy té scéně přihlížel poněkud překvapen.
Bellamy, stále klidný, dokonale se ovládající, mu bez nejmenší ironie podržel dveře. Před nimi se rozkládala pláž s tisícem dětí a maminek a se světlými koupacími čepicemi plavců na modré hladině moře.
„Vy asi víte, kde bydlím?“
„Ukázali mi váš dům, moc jsem ho obdivoval.“
„Možná byste si ho rád prohlédl i zevnitř?“
Bylo to tak přímočaré a nečekané, že Maigret zůstal hezkou chvíli neschopen slova. Doktor si zapálil cigaretu zlatým zapalovačem – to gesto nabídlo k obdivu krásné, velice pěstěné ruce – a pronesl jen tak mimochodem:
„Myslím, že jste si přál mě poznat?“
„Hodně mi o vás vyprávěli.“
„Už dva dny se o mně hodně mluví.“
Mlčení mu nevadilo. Necítil potřebu zaplnit je řečmi o ničem. Jeho chůze byla chůzí mladého člověka. Několikrát ho pozdravili, on jim odpovídal a smekal klobouk stejným způsobem, ať zdravil trhovkyni v krajovém kroji, nebo paničku, jedoucí v otevřeném voze řízeném livrejovaným šoférem.
„Dříve nebo později byste ke mně stejně přišel, že?“
To mohlo mít mnohoznačný význam. Možná prostě jen ten, že by se Maigret dal k doktorovi jednoho dne pozvat.
„Mám hrůzu ze všeho, s čím člověk ztrácí čas, zrovna jako se hrozím dvojznačných situací. Myslíte si, že jsem svou švagrovou zabil?“
Tentokrát musel Maigret vyvinout velké úsilí, aby udržel stejný tón jako doktor, který mu tady na slunci uprostřed lenivého davu letního odpoledne položil otázku tak drsným způsobem.
Usmál se, nic nenamítal. Uplynulo jen několik vteřin, než zformuloval odpověď, a učinil to se stejným klidem, s jakým byla otázka položena.
„Předevčírem večer,“ řekl, „jsem ještě netušil, že je mrtvá ani že je to vaše švagrová, a už jsem se o ni zajímal.“
(3)
Doufat Maigret, že doktora zaskočí překvapivou odpovědí? V tom případě se zklamal. Zprvu se zdálo, že doktor Bellamy ani jeho větu neslyšel, že se rozplynula v hluku přicházejícím z pláže a v šumění moře. Až po několika krocích ho zasáhla ozvěna posledních komisařových slov spíše než jeho hlas.
Tehdy se mu na tváři objevilo lehké překvapení. Mrkl po svém společníkovi, jako by pátral, kde se bere ta dvojsmyslnost odpovědi. Maigret, ten byl zase tváří v tvář partnerovi svého kalibru ve stavu takové vnímavosti, že se mu zdálo, že zachytí sebemenší nuanci myšlení toho druhého, a že vycítil doktorovo blíže neurčené zklamání, nevyjádřenou výčitku.
Po několika vteřinách to přešlo; Bellamy už na to nemyslel; kráčeli vyrovnaným krokem po promenádě, pozorujíce oba mimoděk harmonickou křivku pláže, v níž bylo cosi ženského, skoro rozkošnického. Nastávala chvíle, kdy moře začíná trochu ztrácet barvu, trochu se zachvívá chladem, než je rozžehne západ slunce.
„Vy jste se narodil na venkově, viďte?“
Dalo by se říci, že jejich myšlenky zrovna jako jejich chůze dosáhly znovu svého druhu souladu, že jako staří milenci už nepotřebují dlouhé věty, ale jen jakousi algebru řeči.
„Ano, narodil jsem se na venkově.“
„Já se narodil ve starém domě, který patří mé rodině, pár kilometrů odtud v bažinách.“
Neřekl v zámku, ale komisař věděl, že Bellamyové mají rodinný zámeček někde v okolí.
„Z kterého kraje pocházíte?“
Někdo jiný by řekl z kterého départementu, ale Maigret přivítal to slovo kraj, měl je rád.
„Z Bourbonnais.“
Bylo cítit, že nejde o zbytečnou zvědavost. V otázkách nebylo ani stopy po banalitě.
„Vaši rodiče byli zemědělci?“
„Otec byl zámeckým správcem a řídil asi dvacet nájemných statků.“
Někdo mu kladl přesně ty otázky, které by kladl sám; neuráželo ho to, naopak. Dál šli mlčky. Mlčky také přešli ulici pár kroků za kasinem. Doktor Bellamy sáhl mechanicky do kapsy pro klíč. Na prahu se na moment zastavil, jako by zaváhal, pak otevřel bíle nalakované křídlo dveří.
Maigret vstoupil bez rozpaků a bez údivu. Pod nohama ucítil tlustý koberec vestibulu a hned po prvních krocích se cítil obklopen pohodlím a útulností.
Bylo by nesnadné zařídit si klidnější a harmoničtější interiér, nezatížený zdůrazňováním bohatství, nic v něm totiž na sebe nepřitahovalo zvláštní pozornost; i samo světlo zde mělo svou kvalitu – jako dobré víno, jako některá jarní jiskřivá rána. Velká okna salónů byla otevřená a křesla v salónech vypadala, jako by v nich před pár okamžiky někdo seděl.
Do poschodí vedlo pohodlné schodiště s kovaným zábradlím. K němu doktor zamířil.
„Pojďte za mnou, prosím, do mé pracovny…“
Nesnažil se skrývat určité uspokojení. V očích mu zářila ledva postižitelná pýcha.
Stoupali beze spěchu po schodech a v tu chvíli došlo k malému incidentu. Otevřely se nad nimi nějaké dveře. Pro Maigreta to byly jakékoli dveře, neznal polohu pokojů, ale doktor už poznal podle zvuku, o které jde a že jde právě o ty

určité. Svraštil obočí. Bylo slyšet kroky na křídle schodiště, na něž nebylo vidět. Kroky to byly lehké a váhavé, kroky někoho, kdo právě tak jako Maigret zřejmě dům dobře neznal.
Ten, kdo sestupoval, je asi slyšel a nahnul se přes zábradlí. Zdvihli hlavu a objevili malou dívčí hlavičku. Dívali se na sebe jen okamžik a v očích malé návštěvnice byl zmatek, váhala, jako by chtěla utéct směrem nahoru.
Místo toho najednou zrychlila a zjevila se jim celá; byla to vytáhlá hubená čtrnáctiletá dívenka s tenkýma nožkama v bavlněných, už trochu sepraných šatech. Proč Maigreta upoutala malá pompadurka pošitá barevnými korálky, kterou nervózně svírala v rukou?
Vypadala, jako by si chtěla vypočítat rozběh, jako by měřila pohledem prostor, kudy může proklouznout, a najednou se vrhla kupředu, opatrně se k nim točíc zády, běžela těsně při zdi, minula je, utíkala ze schodů čím dál rychleji, až skoro narazila na domovní dveře, horečně zatápala rukou po klice, jako ve snu, když nás někdo pronásleduje, když jsme v nebezpečí a narazíme na zeď.
Doktor s Maigretem se zároveň otočili. Dveře se otevřely a objevil se čtverec ostřejšího světla, který děvčátko pohltil. To bylo vše. Nic se nestalo. Bellamy se znovu zadíval nahoru. Domníval se, že je někdo shora sleduje? Byl překvapený, vyloženě zaražený, možná v tom bylo i trochu úzkosti?
Dalo se vycítit, že v přítomnosti děvčátka bylo něco nečekaného, nevysvětlitelného.
Bellamy začal znovu stoupat do schodů. Teď bylo vidět dveře, z nichž děvče vyšlo, ale byly zavřené. Prošli kolem nich, pokračovali širokou chodbou, v níž až docela vzadu Bellamy otevřel jiné dveře.
„Pojďte dál, pane. Udělejte si pohodlí. Nemusím vám snad říkat, že jestli je vám horko, můžete si sundat sako.“
Vešli do rozlehlé pracovny se zdmi pokrytými regály s knihami. Při vstupu byli na chvíli oslepeni, protože sem třemi velkými okny svítilo slunce. Pohybem denně opakovaným spustil Bellamy benátské žaluzie a světlo změklo, proměnilo se v zlatistý prach.
Nad krbem visel krásný portrét ženy, olej, a tutéž ženu bylo vidět na fotografii ve stříbrném rámečku na psacím stole.
Doktor zdvihl sluchátko domácího telefonu, počkal několik vteřin.
„To jste vy, mamá? Nepotřebujete něco?“
Ze sluchátka se ozývalo křičení, ale právě proto, že to byl křiklavý hlas, slabiky splývaly a Maigret nebyl s to zachytit sebemenší slovo.
„Já teď mám práci, ano. Poslala byste mi Francise?“
Mlčeli až do příchodu sluhy v bílé plátěné vestě.
„Neptám se vás, jestli si dáte whisky… Portské asi taky ne? Nechtěl byste skleničku suchého pouilly? Láhev pouillyského, Francisi… Pro mne jako obyčejně…“
Rychle se podíval na několik obálek ležících na psacím stole, ale neotevřel je.
„Omluvil byste mě na moment?“
Vyšel sluhovi v patách. Chtěl se ho zeptat na děvče, které potkali na schodech? Nebo šel až ke dveřím nad schodištěm a chtěl hned po návratu vidět ženu z fotografie a z portrétu?
Komisař Mansuy nepřeháněl. Nebylo by možné ji přehlédnout ani v hustém davu na ulici. Přitom bylo-li na ní něco, co na první pohled bilo do očí, pak to byla její mimořádná prostota. Její postoj byl klidný, skromný. Působila dojmem ženy ostýchavé, vyplašené pohledy, které se na ni upírají. Její základní pocit byl asi strach ze všeho nového a neznámého.
Měla velké světlé oči, modrofialové, dětskou tvářičku, a přesto z ní vyzařovala ženskost, pod šaty se daly tušit krásné tvary křehkého, přitažlivého těla.
„Promiňte, že jsem vás nechal o samotě…“
Bellamy přistihl svého hosta v zamyšlení, ale dělal, že si toho nevšiml. Nicméně otevřel nějakou zásuvku a řekl:
„Její sestra byla úplně jiná, jak se sám přesvědčíte.“
Vybíral z několika fotografií a jednu Maigretovi podal. Byla to opravdu zcela jiná tvář, mladá dívenka s oválným protáhlým obličejem, bez ozdob, což jí dodávalo přísný, až strohý výraz.
„Nejsou si podobné, viďte? Asi jste už slyšel nebo to uslyšíte, že nejsou dcerami téhož otce, a je to dost možné, je to dokonce pravděpodobné… Uznejte, že byste za mnou stejně přišel, dříve nebo později… Zatím nevím, jakou záminku byste si zvolil. Já se vám zase přiznám, že i bez událostí; které nastaly, jsem si přál s vámi promluvit…“
Bylo to zvláštní: jeho srdečnost byla tak prostá, tak nehledaná, že to nakonec působilo stroze. Ani jednou se nesnažil usmát. Za dveřmi se ozval cinkot skla a Francis přinesl podnos s orosenou lahví, s whisky, ledem a skleničkami.
„Nemusím vás pobízet, abyste si zapálil dýmku, je to samozřejmé. Možná že jsem s pozváním mohl počkat až po pohřbu. Jak víte, bude zítra. Jak asi taky víte, mrtvá není zde v domě.“
Vytáhl z kapsy hodinky a Maigret pochopil. Přibližně v tu dobu probíhala zřejmě pitva.
„Měl jsem svou švagrovou velice rád. Přesněji řečeno jsem ji považoval za vlastní sestru. Když k nám sem přišla, bylo jí třináct a měla copy do půl zad.“
Maigretovi se vybavila dívenka, kterou potkali na schodech, a Bellamy jeho myšlenky uhodl, svraštil obočí, jako by dával najevo sotva postižitelnou netrpělivost.
„Jistě mi odpustíte, že nepiju totéž co vy. Na vaše zdraví…! Lili byla nervózní, zvědavé děvče, trochu plaché, a šíleně milovala hudbu. Jestli vás to zajímá, ukážu vám potom to, čemu jsme říkali – ona sama to tak nazývala – Lilino útočiště…“
Pomalu vychutnával whisky, odložil sklenku, posadil se za psací stůl, který se ničím nepodobal stolu lékaře; a nabídl křeslo komisaři. Nenechával Maigretovi sebemenší iniciativu a toho to ani nerozčilovalo, ani neponižovalo. Náhodný svědek té scény by si pomyslel, že je komisař neobratný, škrobený. Jeho pohled se upíral do prázdna, jeho pohyby byly těžkopádné, ale doktora to nijak nezmýlilo.
„Jste tady na dovolené, jak jsem slyšel. Několikrát jsem vás viděl, jak nás pozorujete při bridži, bez něhož se někteří z

nás nedovedou obejít. Pro mě samého je to takřka jediná chvíle, kterou trávím mimo dům, a považuji ten návyk za jakousi duševní hygienu. Mimochodem, promiňte mi, že jsem se vás dosud nezeptal, jak se daří vaší ženě. Je v rukou našeho nejlepšího chirurga. Počítám Bertranda mezi své přátele."
Nelhal, když od samého začátku tvrdil, že se o Maigreta zajímá.
„Taky jste poznal atmosféru na naší klinice a zdejší jeptišky."
Náznak úsměvu. On si také uměl představit, jak je Maigret nemotorný mezi řádovými sestrami klouzajícími neslyšně po chodbách. Zbývalo překročit velmi nepříjemnou linii. Byl přese všechno nucen vysvětlit své nenadálé pozvání, svůj zájem na tom, aby rozptýlil předpojatost, kterou vůči němu komisař kriminální policie mohl cítit.
Že by něco tušil… o lístečku od sestry Marie?
„Žil jste pravděpodobně nějaký čas v malém městě, jako je to naše. Mám ho rád a neřeknu o něm nic špatného. Usadil jsem se tu, protože jsem chtěl…"
Rozhlížel se kolem sebe s jakousi vášnivou něhou k prostředí, jaké si vybral pro svůj život. Když se jeho pohled zastavil na benátských žaluziích s proužky světla mezi lamelami, dalo se uhodnout, že si představuje moře, které vidívá ráno ze své pracovny, moře s plachtami a racky, moře, jehož vlahost a vůně může vychutnávat, jen co se probudí.
„Mám rád klid… Mám rád svůj dům…"
Zrovna jako má rád své knihy s krásnými vazbami a bibeloty, které na různých kusech nábytku jen čekají, až je pohladí.
„Docela dobře se ze mne mohl stát jezevec vysedávající věčně doma, proto si ukládám jako povinnost ty každodenní partie bridže. Je to na první pohled prosté a přirozené, viďte? Život každého z nás vypadá prostý až do okamžiku, kdy se něco stane a lidi nás začnou zkoumat, ne vzhledem k nám samým, ale vzhledem k tomu, co se stalo. Myslím, že proto jsem vás požádal, abyste ke mně zašel. Moc jsem o tom v první chvíli ani neuvažoval. Několikrát se naše pohledy setkaly. Dovolil byste, abych vám položil indiskrétní otázku? Jaké máte vzdělání?"
Teď bylo na Maigretovi, aby se podvolil víc než nejpovolnější z jeho vlastních „klientů".
„Mým snem bylo stát se lékařem a taky jsem medicínu tři roky studoval. Otcova smrt má studia přerušila a díky náhodě jsem vstoupil do služeb policie."
Nebál se, že to slovo bude v ovzduší kultivované buržoazie šokovat.
„Měl jsem už na jazyku, že váš pohled jako by se vždycky snažil stanovit diagnózu. Od předvčerejška mě lidi potají zvědavě pozorují, někteří s bezděčnou hrůzou. Ale ano! Cítím to. Nemyslím, že mě mají rádi, protože se o to taky nesnažím. Víte, že to je, vzato kolem a kolem, postoj, který lidé svým bližním velice neradi odpouštějí? Proto je asi tak málo těch, kdo mají odvahu žít po svém a nestarat se, co si o nich kdo myslí.
Až do předvčerejška jsem se o to nestaral. Ještě dnes mi na tom nezáleží. Ale ve vašem případě jsem cítil, že vám o sobě musím něco povědět."
A jelikož měl obavu, že těmi slovy dal najevo určitou sympatii nebo slabost, rychle a s oním náznakem úsměvu, který Maigret už začínal znát, dodal:
„Možná že jsem se prostě chtěl vyhnout komplikacím? Pochopil jsem, že jsem probudil váš zájem, že chcete věci přijít na kloub, že se chcete stůj co stůj něco dovědět. Někteří lidé nepříjemné věci odkládají na později a jiní je chtějí mít rychle za sebou. Já patřím k těm druhým."
„A já jsem ta strašně nepříjemná věc, že?"
„Ne strašně. Neznáte mě. Neznáte naše město. Všechno, co vám lidé povědí, se k vám dostane s velkou pravděpodobností zkreslené a to vy nemáte rád, jen si to přiznejte, vy jste klidný, jen když cítíte pravdu."
Vzal do rukou portrét své švagrové a díval se na něj.
„Měl jsem to děvče moc rád, ale opakuji, že jsem k ní měl jen bratrské city. Bývá tomu často jinak, vždyť to známe. Člověk se snadno zamiluje do dvou sester, hlavně když s ním obě žijí v jednom domě. To není náš případ, a pokud jde o Lili, nebyla do mě zamilovaná. Půjdu ještě dál. Byl jsem pravým opakem toho, co měla ráda. Pro ni jsem byl chladný člověk a cynik. S oblibou říkala, že nemám srdce.
To všechno ovšem ještě nedokazuje, že ta nehoda byla opravdu nehodou, ale…"
Maigret ho poslouchal a dál přitom přemýšlel o holčičce na schodech. Nedalo se popřít, že její přítomnost v domě Bellamyho šokovala. Nejdřív byl překvapen. V prvním momentě na ni pohlížel jako na neznámou osobu a viditelně si kladl otázku, co u nich pohledává.
Potom, když se v zákrutu schodiště zjevila celá, poznal, o koho jde, bylo mu to vidět na očích.
Asi zároveň pochopil, za kým přišla.
V domě zřejmě nebyli zvyklí potkávat nové tváře. Cožpak komisař Mansuy nemluvil o doktorově žárlivosti a o tom, že když odchází, byť jen na partii bridže, hlídá mu manželku jeho matka?
A teď tu někdo byl. Bellamy okamžitě staré paní zavolal. To ona holčičce otvírala, asi by mu byla o návštěvě hned poreferovala, ale syn se jí před Maigretem na nic nezeptal.
O ničem se nezmínila. A tak Bellamy vyšel z pokoje a zamířil ke dveřím nad schodištěm.
Co to doktor právě teď říkal?
„To všechno ovšem ještě nedokazuje, že ta nehoda byla opravdu nehodou, ale…"
A Maigret bez uvažování odpověděl:
„Jsem přesvědčen, že jste neměl nejmenší úmysl svou švagrovou zabít."
Pokud ta nuance doktorovi neunikla, bez řeči ji přešel.
„Ostatní by to netvrdili s takovou jistotou. Já vám chtěl otevřít dveře tohoto domu. Budou vám i nadále otevřeny. Doufám, že jste se přesvědčil, že tu nic neskrývám. Chcete se podívat do pokojů mé švagrové? Aspoň tak poznáte mou matku, která tam teď asi právě je."
Dopil a dal návštěvníkovi čas dopít. Pak otevřel dveře a prošli druhou knihovnou, útulnější, se zeleným divánkem.

Dalšími dveřmi stále na straně k moři vešli do velmi střízlivě, už přísné zařízené místnosti, kde velký prostor zabíralo koncertní křídlo. Na stěnách fotografie hudebních skladatelů. Málo křesel, skoro žádné čalounění, jednobarevný koberec.
„To je její pokoj," řekl lékař a přistoupil k dalším pootevřeným dveřím.
K někomu, koho zatím nebylo vidět, dodal:
„Mamá, rád bych vám představil komisaře Maigreta, o kterém jste už slyšela."
Ve vedlejší místnosti se ozvalo cosi podobného zavrčení; objevila se maličká, ale zato velice tlustá žena celá v černém, v ruce držela hůl s rukojetí ze slonoviny. Měla nedůvěřivý, ne zrovna vlídný pohled. Prohlédla si vetřelce od hlavy až k patám a pronesla pouze:
„Dobrý den."
„Velice mě mrzí, madam, že vás ruším právě dnes, ale váš syn naléhal, abych ho doprovodil."
Vrhla na doktora vyloženě nepříjemný pohled a ten s lehkým úsměvem vysvětloval:
„Pan Maigret je v Sables na letním bytě. Je to muž, kterého jsem si vždycky přál poznat, a protože nás brzy zase opustí, bál jsem se, že ho nestihnu pozvat. Mluvili jsme o Lili a já mu chtěl ukázat to, čemu jsme říkali její útočiště…"
„Všechno je tam rozházené," zabručela.
Nechala je projít a Maigret objevil skoro stejně holou místnost, kde byl ženský prvek právě tak mizivě zastoupený jako v hudebním pokoji, přestože šaty byly vyndané ze skříně a ležely na hromadě na posteli. Mezi jiným tam ležela černá sametová čepička bez jediné ozdoby, bez barevné stuhy – musela tvořit součást dívčiny stálé garderoby.
Na stěnách, na skříňkách žádná fotografie, nic, co by připomínalo rodinný život.
„Tohle prostředí měla ráda. Neměla ani přítelkyni, ani přítele. Každý týden jezdila do Nantes na hodinu hudby k známému profesorovi. Když byl někde v okolí zajímavý koncert, tak jsem ji tam zavezl. Pojďme tudy…"
Maigret se staré paní uklonil a následoval hostitele po malém točitém schodišti. Seběhli po něm do přízemí, do zimní zahrady, přes kterou se šlo do velice dobře udržované zahrady, kde lákal stín několika krásných stromů. Vpravo zahlédl Maigret velkou jasnou kuchyň.
„Litujete někdy, že jste vstoupil do služeb policie?"
„Ne."
„Myslel jsem si to. Několikrát jsem si tu otázku položil, když jsem vás pozoroval."
Prošli salóny a doktor Bellamy otevřel domovní dveře.
„V každém případě jsem si všiml, že jste mi nepoložil ani jedinou otázku."
„K čemu by to bylo?"
A Maigret si znovu zapálil dýmku, kterou palcem uhasil, když vstoupili do dívčiných pokojů.
Ve chvíli, kdy se doktor Bellamy se svým hostem loučil, byl trochu nesvůj. Že by ho Maigretovo mlčení poněkud znepokojilo?
Ani jednou se doktor nezmínil o své ženě a nenavrhl, že by jí komisaře představil.
„Doufám, pane, že budu mít znovu potěšení se s vámi setkat."
„Já taky," zamumlal odcházející komisař.
Maigret se sebou byl skoro spokojen. Krátce potahoval z dýmky a zamířil do středu města. Pak zjistil, kolik je hodin, obrátil se čelem vzad a z místa, kde se měl v tu dobu nacházet, pokračoval ve své obvyklé procházce kolem věcí už důvěrně známých: přístav, rozložené plachty, pach dehtu a nafty, loďky plující kanálem přístaviště a přistávající přímo u rybího trhu.
Otáčel se za všemi dívkami, které míjel, nakukoval do všech otevřených dveří v naději, že zahlédne děvčátko ze schodiště.
Neměla na sobě místní kroj s krátkou černou hedvábnou sukýnkou, jakou nosila většina dcer rybářů nebo dělnice ze sardinkárny. Byla však určitě z velmi skromných poměrů. Šatečky měla vybledlé, černé punčochy zašívané a kabelka z barevných korálků pocházela z bazaru nebo z pouti někde v okolí.
Za přístavem byla síť uzoučkých uliček, do níž se komisař každý den s chutí pouštěl. Domky byly jednopatrové, někdy jen přízemní. Kuchyně byla velmi často ve sklepě, což zatím komisař neviděl jinde než v Sables, a vycházelo se z ní po několika kamenných schodcích rovnou na ulici.
Děvče bydlelo pravděpodobně v téhle čtvrti.
Vešel do své rybářské kavárničky a vypil sklenku bílého vína. Doktor Bellamy, jen za ním zavřel dveře, se musel rozběhnout do schodů a zamířit buď k manželce, nebo k matce. Které z nich se asi vyptával na dívčinu návštěvu?
Maigret dokončil procházku jako každý den, ale aniž si to uvědomil, ocitl se oklikou před policejním komisařstvím. Pár kroků odtud bylo nádraží. Právě zřejmě přijel vlak, protože bylo vidět lidi s kufry.
Jeho pohled upoutal městský pár, nebo spíš zůstal bez dechu, když zahlédl ženu, která se tak strašně podobala oběma portrétům v lékařově pracovně, až mu z toho bylo trochu úzko.
Už nebyla mladá. Musela se blížit padesátce, a přitom měla tytéž načechrané světlé vlasy, tytéž fialkově modré oči.
Postavu měla jen trochu plnější, ale zachovala si překvapivou lehkost.
Na sobě měla bílý kostým, bílý klobouk, což v ne právě elegantním davu ulice bilo do očí. Táhl se za ní oblak vůně.
Kráčela rychle a za ní se vlekl muž o patnáct let starší, který zcela zřejmě nebyl ve své kůži.
Ona nesla malý, velice přepychový kufřík z krokodýlí kůže, zatímco její společník táhl dva kufry.
Musela to být paní Godreauová, matka Odetty Bellamyové a Lili.
Asi jí do Paříže poslali telegram a ona přijíždí na pohřeb.
Maigret je sledoval pohledem. V blízkosti bylo několik hotelů, oni však nevešli do žádného z nich. Zazvoní snad u dveří domu; z něhož Maigret právě vyšel?

Vstoupil na komisařství a stoupal pomalu po schodišti plném prachu. Byl tu jen jednou, a už se tady cítil jako doma. Ani nezaklepal a otevřel dveře do kanceláře inspektorů, která byla jako včera poloprázdná. Bylo už po šesté hodině. Komisař Mansuy právě podpisoval poštu.
„Přijela paní Godreauová," hlásil Maigret a usedl na roh stolu.
„Aha! No pochopitelně, na pohřeb… Vlastně – jak to víte?"
„Právě jsem ji viděl vycházet z nádraží."
„Vy ji znáte?"
„Stačí, abyste viděl jediný portrét její dcery, a bezpečně ji poznáte."
„Nikdy jsem se s ní nesetkal. Je prý to pořád ještě krasavice…"
„Je… a moc dobře to ví…"
Ještě několik podpisů.
„Strávil jste zajímavé odpoledne?"
„Pan doktor Bellamy hodně mluvil a provedl mě domem. Poslyšte, neznáte náhodou čtrnáctileté nebo patnáctileté děvče, vytáhlé a hubené? Nosí růžové bavlněné šaty, černé vlněné punčochy a má trochu nazrzlé vlasy."
Komisař ho pozoroval s údivem v očích.
„To je všechno, co o ní víte?"
„Má malou kabelku z barevných korálků."
„A nevíte ani, kde bydlí?"
„Ne."
„Nevíte, jak se jmenuje?"
„Ne, nevím ani její jméno, ani příjmení."
„A taky nevíte, kde pracuje?"
„Nevím, jestli vůbec pracuje."
„Uvědomujete si, že Sables je sice malé město, ale přesto tu žije asi dvacet tisíc duší, a že děvčat jako to, co mi popisujete, jsou plné ulice?"
„Přesto bych právě tohle děvče rád našel."
„V které čtvrti jste ji potkal?"
„U doktora Bellamyho."
„A vy jste se ho nezeptal… Pardon! Chápu… Samozřejmě, to je už jakási stopa…"
Maigret se usmál a pomalu si cpal novou dýmku.
„Podívejte se, já vím, že vás obtěžuji. Jsem tu na dovolené, to je fakt. Události v Sables d'Olonne se mě absolutně netýkají. Přesto bych dal nevím co za to, kdybych to děvče našel."
„Můžu se pokusit."
„Nemám zdání, jestli ještě někdy přijde k Bellamyům. Abych pravdu řekl, myslím, že ne. Ale kdoví jestli se nebude kolem jejich domu potulovat. Taky je možné, že se zítra přijde podívat na pohřeb. Možná kdybyste o tom řekl svým mužům…"
Mansuy znervózněl.
„Vy si myslíte, že svou švagrovou zabil? Před momentem mě volal patolog."
„Jsem přesvědčen, že jeho zpráva je negativní."
„Správně. Vy to víte? Narazila lebkou na asfalt. Tělo se jednou nebo dvakrát překulilo. Udělalo kotrmelec, jak se to při honu říká o zajíci. Ale všechny rány odpovídají děrám a skvrnám na šatech. Je možné, že byla vystrčena, to jistě, ale nedošlo k násilí a ona se nebránila…"
„Nebyla vystrčena."
„Pak tedy věříte, že to byla nehoda?"
„Nevím."
„Právě jste řekl, že nebyla z vozu vystrčena…"
„Já nevím nic," povzdychl si Maigret, který náhle zvážněl. „Ve skutečnosti nevím o nic víc než vy. Možná i míň, protože tohle město neznám. Ale stejně bych tu holčičku rád našel. Taky bych si rád promluvil z očí do očí se sestřičkou Marií, a to je ještě složitější. Už se vám někdy podařilo pozvat řádovou sestru do své kanceláře?"
„Ne," odpověděl ohromeně malý komisař.
„Mně taky ne. Zbývá mi naděje, že mi ještě jednou napíše."
Mluvil sám pro sebe, nenamáhal se podat kolegovi nějaké vysvětlení.
„Pojďte na skleničku… Mimochodem, přiznal se včera ten váš Polyte?"
„Ten se nepřizná. Za celý svůj život se nikdy nepřiznal. To je přinejmenším podesáté, co jsme ho přistihli in flagranti, a on pokaždé zatvrzele zapírá."
Zastavili se v kavárně, kde byli sami štamgasti, a Maigret se celou cestu znovu rozhlížel v naději, že děvče někde zahlédne.
„Víte, pane kolego, je tu něco, co nevíme, něco, co nehraje, a já mám dojem, že kdybychom objevili to děvčátko…"
Místo obvyklého bílého vína pil vermut. Pak, když Mansuy naléhal na další rundu, vypil druhou sklenku. Přiživilo to všechna ten den už vypitá bílá vína. Vznášel se kolem něj dým a táhl z něj alkohol, že byl cítit na pár metrů.
„Poslyšte, kolego…"
Chytil kolegu pod paží…
„Myslím si, že najít to děvče je důležitější, než se na první pohled zdá… Jak říkám, netýká se mě to. Nemluvím tu ani jako profesionál…"

„Jestli chcete, abychom se vrátili na komisařství, sepíšu o tom ještě teď večer zprávu.“
„Nevíte, jestli je doktorův sluha ženatý a jestli u Bellamyů spává?“
Ubohého Mansuyho by bývalo nikdy nenapadlo, že komisař pařížské kriminálky může takhle vést vyšetřování.
„Zeptám se na to… Přiznám se vám, že jsem se nikdy nestaral…“
Maigret pořád mluvil sám pro sebe.
„Přes něj by se dalo zjistit…“
Potom k Mansuymu.
„Ano, vraťme se k vám na komisařství… Nezlobte se na mě… Nedokážu vám to vysvětlit… Mám pocit, že to ani nejde…“
Vstoupili do tajemníkovy kanceláře v přízemí, kde na malém vařiči stála konvice s kávou.
„Poslyšte, Duboisi, znáte sluhu doktora Bellamyho?“
„Není to takový mladší blonďák?“
Odpověděl mu Maigret.
„Ano, je, jmenuje se Francis…“
„On je Belgičan,“ řekl tajemník. „Vím to, protože tady byl tak dvakrát třikrát dát si prodloužit povolení k pobytu…“
„Ženatý?“
„Počkejte… Mám ho na seznamu. Jen co ho najdu…“
Nebylo to jednoduché. Nemohli seznam najít. Denní tajemník s sebou při odchodu odnesl klíče k některým zásuvkám. Konečně seznam objevili někde, kde neměl vůbec co dělat.
„Tady je to! Francis Charles Albett Decoin, narozený v Huy… třicet dva roků… Manželka Lanrence, rozená Van Offelová, kuchařka… Také tu byla žádat o prodloužení… počkat… Restaurace Na hrázi… Ne, tam už není. Její poslední adresa byla hotel Bellevue, kde pracovala jako pomocnice v kuchyni ještě před dvěma měsíci…“
Mansuy pořád zvědavě pozoroval Maigreta. Když vycházeli z komisařství, ostýchavě se ho zeptal:
„Vy opravdu…“
Nedořekl to. Rukou ukázal na město, na hotely. Je možné, že jeho slavný kolega začne shánět neskutečné adresy, vyptávat se portýrů a služebných jako nějaký začínající inspektor?
„Jestli dovolíte, přikážu některému ze svých lidí…“
Vážně? Právě ve chvíli, kdy Maigret cítí pevnou půdu pod nohama? Proč taky neposlat předvolání sestře Marii a doktorovi Bellamymu?
Konečně má před sebou něco určitého.
Něco, co nemá možná žádný význam, něco, na čem vůbec nezáleží… Přesto vrazil ruce do kapes jako uprostřed zimy a sevřel pevněji v zubech troubel dýmky.
„Budete mě informovat'? Mám přesto dát pátrat po tom děvčeti?“
Maigret zapomněl odpovědět, na rohu jedné ulice mu stiskl ruku a zamířil k impozantní budově hotelu Bellevue, nejluxusnějšího v celém Sables d'Olonne.
Pomocnice v kuchyni, aspoň nějaká změna po řádových sestrách a neurolozích…
„Pane vrátný, rád bych si promluvil s Laurence Decoinovou, pracuje u vás v kuchyni…“
„Musíte jít vchodem pro dodavatele… Zabočte doleva, tam je slepá ulička. Dojdete ke dveřím s matovým sklem a k nákladnímu výtahu. Tam se po ní zeptejte.“
Za pár vteřin stoupal už Maigret, který nenašel nikoho, kdo by ho uvedl, po špinavém schodišti zadního traktu hotelu, připomínajícího zákulisí malého venkovského divadla. Když mezi lítacími dveřmi, kudy procházeli uspěchaní číšníci, zastavil řezníka, vzal ho ten obr hezky svrchu:
„Co tady chcete?“
„Rád bych mluvil s Laurence Decoinovou.“
Tu se chlapovi podlily oči krví.
„A co ještě… Kdo ráčíte bejt, ‚mladej pane'?“
„Přítel…“
„Vážně? Laurence!“ zařval jak na lesy. „Pojď sem, ať ti představím přítele… Prej tvýho přítele…“
Přišla tlustá blondýna, utírala si ruce o zástěru, a bylo jasné, že doktorův mladý sluha v jejím životě mnoho neznamená a že chlupatý řezník v ní v každém případě budí pořádnou hrůzu.
„Dyť já toho člověka neznám, věř mně, Fernande!“ zvolala se silným belgickým přízvukem.
„Takže co…? Co vy na to?“
Hnal se na Maigreta tvrdě a výhrůžně jako tank.
Ten cítil, jak ožívá.
(4)
„Odpusťte, prosím,“ řekl nadmíru zdvořile. „Opravdu madame neznám, nikdy jsem ji neviděl. Jenom bych se jí rád zeptal, kde bych našel jejího manžela, abych za ním nemusel tam, kde pracuje.“ Laurence se nejdřív obrátila s vítězným pohledem k Fernandovi: „Tak vidíte, vy žárlivče, že to není, co jste si myslel!“
Pak se teprve zeptala Maigreta:
„Tak copak zase náš Francis proved?“
Dveře pár kroků odtud vedly do nudlovitě úzké a dlouhé, slabě osvětlené místnůstky, kam vnikala jen trochu denního světla příliš vysoko položeným vikýřem, takže se tam celý den svítilo. Celou délku téhle nudle zabíral stůl a dvě lavice jako v kasárnách. Byla to jídelna pro zaměstnance; momentálně se až úplně vzadu mlčky ládovali dva hoteloví sluhové. Sem Laurence zavedla komisaře, aby do něj nestrkali pobíhající číšníci.

„Vy jste od policie, ne? Víte, mně na tom nesejde. Bylo by jen dobrý, aby mu něco přišili, mně by to pomohlo získat lehčejc rozvod. Že, Fernande?“
Měla krátké masité nohy, ale byla svěží, s vesele nahoru ohrnutým nosem.
„Když si pomyslím, že já sama platím na kluka, protože ta líná kůže o nějakým placení nechce ani slyšet…“
„Vy s ním nežijete?“
Odpověděl Fernand, aby byla jednou provždy jasno:
„Jsme spolu už dva roky.“
„Nevíte, jestli má ve městě nějaký podnájem?“
Tlustá Laurence se rozesmála.
„Padnájem a všechno, co k tomu patří, jo! I pantofle u postele…“
Náhle se v ní ozvala nedůvěra:
„Nejste od zdejší policie?“
„Jsem z Paříže.“
„Místní lidi by přece jen měli vědět, že Francis to válí s Popinou…“
„Popinou?“
„Jo, se starou Popineauavou… co prodává ryby… Má výnosnej krám na rohu ulice Republiky… Pěkná mrcha. Tu nikdo nepřečurá. Převálcovala už tři manžely, a přitom to byli festovní chlapi, ta má pořádně co dělat kolem hrobů na Dušičky. Chudák Francis to taky dlouho nevydrží… Přitom teda fakt nevím, čím tu babu vlastně oblažuje… V každým případě ho tam najisto najdete po desátý večer. Poslyšte, pane, je to něco vážnýho?“
Maigret neodpověděl, raději ji nechal mluvit, aby se víc dověděl.
„Je to silnější než on… Prostě musí krást, třeba jen drobnosti… Přitom to nedělá proto, že je chce prodat, dává je ženským… Pořád je musí něčím ohromovat…“
Rozesmála se a koukla spiklenecky na Fernanda:
„Člověk ženský ohromuje, čím může, že, pane?“
#
Maigret poobědval sám ve svém rohu a tvářil se dnes jinak, než jak ho znali v hotelu Bel Air. Marně na něj čekal pan Léonard na večerní popovídání v místnosti za jídelnou. Jen dojedl, vyšel na procházku do tmy, přerušované světly plynových lamp; mořské vlny toho večera fosforeskovaly.
Bylo ještě brzy, sotva půl deváté. Prošel kolem doktorova domu, svítilo se tam. Pak kolem přístavu a malých bister, kam člověk musí vstoupit, chce-li se na moment posadit. Těžko by dovedl přesně vyjádřit, co si myslí. Bylo to prchavé, trochu nesouvislé. Začínalo to sestřičkou Marií. Nasládlou atmosférou kláštera, která se odrážela i na samotné paní Maigretové.
Pokračovalo to doktorem a jeho patricijským domem, jeho klidnou řečí a ostrými pohledy.
Pak ho náhle děvčátko se světlými vlásky nasměrovalo k špinavému zákulisí hotelu Bellevue a na scéně se objevil řezník Fernand a vzrušením rozchechtaná tlustá Laurence.
V uličkách, kde čas od času zasvítil žlutavý obdélník malé výlohy, bylo málo chodců, většina oken byla otevřená, lidé šli brzy spát, z ulice člověk mohl skoro zahlédnout, jak se převracejí v postelích zavlhlých potem. Jak tak procházel kolem nějakého tmavého okna, zaslechl tu a tam šepot, tak blízko, že měl dojem, jako by někoho překvapil v jeho nejdůvěrnějším soukromí, a byl jako na klinice v pokušení chodit po špičkách.
Dal si ukázat dům paní Popineauové vzadu u přístaviště, v novém bloku, pěkné stavení z růžových hlazených cihel. Rolety obchodu byly zataženy. Do domu se vcházelo zvláštním vchodem, dveřmi z leštěného dubu se schránkou na dopisy a měděnou klikou. Sehnul se, jako když byl malý, a klíčovou dírkou uviděl, že se uvnitř svítí.
Zazvonil v jedenáct hodin. Zaslechl, jak se pohnula židle, pak hlasy a kroky. Otevřely se dveře do chodby, kde bylo cítit pach nového linolea; vpravo stál bambusový věšák a ve fajánsových květináčích rostliny. „Promiňte, madame…“
Stála před ním žena skoro stejného kalibru jako Laurence, zrovna tak tlustá a krátkonohá, jenom to byla bruneta v místním kroji s hezkým vysokým krajkovým čepečkem, který jí rozsvěcoval obličej.
„Co si přejete?“ zeptala se, snažíc se zahlédnout cizí tvář ve tmě.
„Rád bych si promluvil s Francisem.“
„Tak pojďte dál.“
Dveře vlevo zůstaly otevřené. Vedly do jídelny, na první pohled zcela nové, s žlutočerveným linoleem, měděnými květináči, různými bibeloty a nábytkem ve stylu Jindřicha Druhého.
Seděl tam sluha doktora Bellamyho ve filcových trepkách, bez saka i bez vesty a s rozhalenou košilí. Byl zabořen do křesla, nohu přes nohu, dýmku v zubech, skleničku na dosah ruky, a klidně četl noviny.
Proti němu stálo druhé křeslo, Popinino, taky se skleničkou po ruce a s obrázkovým časopisem.
„Chce s tebou mluvit pan Maigret, Francisi.“
Belgičan se tvářil méně překvapeně než Maigret.
„Vy mě znáte?“ zeptal se komisař Popiny.
„Copak vás nevidím procházet kolem každej den?!… Hned jsem vás poznala, už aspoň před tejdnem… Řekla jsem Babettě: ‚Jestli tohle není ten slavnej komisař Maigret, tak já nejsem Popina…‘ Ještě tady někde mám ilustrovanej časopis tři neděle starej, a tam se o vás píše a je u toho krásná fotka…“
Francis v rozpacích vstal. Zdálo se, že bez livreje si před Maigretem připadá nahý.
„Neboj, chlapče… Dám krk za to, že nepřišel kvůli tobě, ale kvůli tvýmu šéfovi… Překážím, pane komisaři? Víte, já můžu jít klidně do svýho pokoje. Ale jestli jste přišel kvůli informacím, povím vám toho víc než Francis… Posaďte se. Vypijete si s náma skleničku, viďte? Musím se vám přiznat, že já zločiny vždycky zbožňovala, takže vás znám už aspoň

patnáct let… Když čtu o nějaký pěkný, komplikovaný vraždě, říkám: ‚Jen ať na to nasadí Maigreta…‘
A ráno otevřu noviny, ještě než postavím vodu na kafe…“
Maigret si sedl. Nic jiného ani udělat nemohl. Dýchalo to tady intimním, takřka rodinným prostředím: Majitelka rybářství asi byla pyšná na svůj nábytek, bezvadně naleštěné měděné nádobí, na bibeloty, pyšná na to své typicky maloměšťácké zařízení.
Byly její sny v podstatě tak odlišné od snů paní Maigretové? Francis byl trochu rozpačitější a chtěl si vzít sako. Popina ho zarazila. „Před komisařem se nemusíš žinýrovat, víš? Jestli je všechno, co se o něm píše, pravda, tak je mu úplně fuk, jestli seš tady v košili, a naopak si sám udělá pohodlí…“
Dveře vlevo vedly do krámu, který byl vyložený mramorem a nesl se odtud sladký rybí pach.
„Vy si myslíte, že šlo o nehodu, pane Maigrete?“
Byl to den otázek, to tedy ano. Už u doktora Bellamyho prošel úplným výslechem.
„Víte, nechtěla bych doktora pomlouvat… Znala jsem ho už od klukovských let. Jsem tuším o tři čtyři roky starší než on, nestydím se to přiznat…“
Přes svou padesátku byla podivuhodně svěží, ještě doslova chutná. Nalila Maigretovi a zdvihla skleničku, aby si s ním přiťukla.
„Znala jsem taky jeho otce. Byl to stejnej typ chlapa. Málomluvnej. A přitom se o nich nedá říct, že jsou nafoukaný. Je to prostě panstvo, ale nedávají nám to pořád najevo. To matka je z úplně jinýho těsta. Dovolte, pane Maigrete, aby vám Popina řekla, že to je opravdická mrcha. A jestli se semlelo něco zlýho, tak jsem si jistá, že v tom má prsty ona… Myslíte si, že doktora zatknou?“
„O to vůbec nejde.“
Bylo to nepříjemné. Nevedl žádné oficiální pátrání. Chtěl obyčejnou informaci. A nazítří bude díky Popině celé město vědět, že se Maigret zajímá o doktora Bellamyho.
Mohlo to jít hezky daleko, mohlo se to vyvinout ve velice ošklivou záležitost, a Maigret přesto nelitoval, že tu sedí, pokuřoval, krátce potahoval z dýmky, ohříval si v ruce sklenku s pitím a odvracel oči, když pohledem zavadil o nohy tlusté Popineauové, která měla mánii roztahovat kolena a ukazovat růžovou kůži stehen nad černými punčochami.
Konečně se dostal ke slovu.
„Chtěl jsem se Francise na něco zeptat…“
„Jak jste se dověděl, že jsem tady?“
Maigret už otvíral ústa, aby něco odpověděl, ale Popina mu k tomu nedopřála času.
„Snad si, chlapče, nemyslíš, že to před kdekým utajíme… Víte, pane komisaři, já bych si ho klidně vzala… Nebyl by první… Naneštěstí je už ženatej a ona nechce o rozvodu ani slyšet…“
„Poslyšte, Francisi. Když jsem dnes odpoledne navštívil doktora Bellamyho, vyšlo z pokoje v prvním patře malé děvče. Předpokládám, že dveře jste otvíral vy?“
„Dveře otvírám vždycky já,“ řekl Francis.
„Takže jste ji viděl. Víte, kdo to je?“
„To mně právě nebylo jasný.“
„Vy to děvče neznáte?“
„Ne. Přišla už podruhý. Poprvý druhýho srpna, když bylo madame tak zle…“
„Moment, Francisi, prosím…“
„Ano, jen nespěchej, kocourku… Nech mluvit komisaře…“
„K nehodě, jejíž obětí se stala slečna Godreauová, došlo třetího srpna… Je to tak?“
„Ano, je… Když byl ten koncert…“
„Tak vy říkáte, že druhého srpna bylo paní Bellamyové velice špatně?“
„Správně… Už i prvního. Už prvního srpna ani nevstala…“
„Je často nemocná?“
„Nikdy jsem nezažil, že by zůstala celej den v posteli.“
„Zavolali lékaře?“
„Pán ji léčil… Je to doktor…“
„Pochopitelně…“
Jenže lékař neváhá dát svou rodinu léčit kolegovi, zvlášť když jde o specialistu.
„Nevíte, co jí bylo?“
„Ne.“
„Vešel jste někdy do jejího pokoje?“
„Nikdy…! Nesmí se tam, ani když odejde. Doktor Bellamy nesnese, aby do pokoje madame vstoupil mužskej… Jednou, když nikdo nebyl doma a Jeanne, komorná, uklízela v jejích pokojích, vešel jsem tam. Udělal jsem sotva dva kroky, potřeboval jsem něco říct Jeanne…“
„Tvrdíš, žes s ní jen mluvil?“
„Objevil se doktor, přišel jako duch. Nikdy se mnou nemluvil tak ostře… Jednu chvíli jsem už myslel, že mi vrazí facku…“
„Tak tedy,“ opakoval Maigret, „prvního srpna, dva dny před smrtí své sestry, byla Odetta Bellamyová nemocná a neopustila lože. Ten den, jak říkáte, ji ta holčička navštívila poprvé?“
„Prvního ne… druhýho…“
„Vy jste jí otvíral dveře. Kolik bylo hodin?“
„Asi půl pátý…“

„To znamená v době, kdy Bellamy hraje karty v pivnici Na hrázi. Z chodníku je na něj vidět, kdo chce, může si tak zjistit, že není doma…“
„To asi jo.“
„Co vám ta malá řekla?“
„Že chce mluvit s paní Bellamyovou. Zprvu jsem si myslel, že mluví o starý paní Bellamyový…“
„Kde byla stará paní v tu chvíli?“
„V úpravně prádla… Ten den vždycky chodí domácí švadlena.“
„Já vám to vysvětlím. Ta stará si málem sama šije šaty, aby ušetřila. Je lakomá až hanba. Má starou hrbatou švadlenu, která ušije šaty jako pytel, ale babě je to jedno, jen když to moc nestojí. Já bych mohla povídat… Tak třeba jak mně zatelefonovala a chtěla ryby pro služebnictvo, prej nemusí bejt úplně čerstvý…
„Moment, dovolíte?“
„Promiňte… Jen se ptejte…“
„Vy jste tu malou zavedl nahoru?“
„Ne, řek jsem jí, že madame nepřijímá… Poprosila mě, abych jí vyřídil, že přišla malá Lucila a že jí musí říct něco moc důležitýho.“
„Takže vy jste vstoupil do ložnice a vyřídil vzkaz…“
„Pardon! Zavolal jsem Jeanne. Byl jsem si jistej, že madame tu holku nepřijme. Ale kdepak, řekla, ať jde nahoru…“
„Zůstala u ní dlouho?“
„Nevím. Vrátil jsem se do přípravny, měl jsem tam čistit stříbro.“
„Víte, pane Maigrete, že u mně leští měděný nádobí Francis? Mám tady posluhovačku na celej den, ale chce to dělat sám, tvrdí, že ženský na to nedovedou přitlačit…“
„Když přišla dnes, zavedl jste ji rovnou nahoru?“
„Nepotřeboval jsem ji ohlašovat. Uviděl jsem Jeanne nad schodama a ta mně řekla: ‚Pusťte ji nahoru, Francisi…‘ “
„Jinými slovy vaše paní Lucilu tentokrát očekávala?“
„Tak mně to připadá…“
„Vy nikdy neposloucháte za dveřmi?“
„Ne, pane.“
„Proč ne?“
„Kvůli starý paní Bellamyový. Všichni si myslí, jak je těžkopádná, skoro chromá… Opírá se o tu svou hůl, jako by se sotva držela na nohách, a zatím se k vám přikrade a vy ji vůbec neslyšíte… Věčně courá po baráku…“
„Potvora jedna! A nejhorší na tom je, pane Maigrete, že ona dokonce ani není z nóbl rodiny. Když přijde nakoupit s jejich kuchařkou, vynadá nám jako nějakým děvkám. Zapomíná, že její otec byl ožrala, kterýho museli sbírat na chodníku, a že její matka pracovala jako posluhovačka… Pravda, byla to krásná holka… Když ji vidíte dneska, vůbec byste tomu nevěřil…“
„Povězte mi jedno, paní Popineauová…“
„Můžete mi říkat Popino jako všichni ostatní!“
„Řekněte mi, Popino, nemáte tušení, čí je ta Lucila? Vždyť vy znáte v Sables kdekoho!“
„Před deseti lety bych vám řekla, že máte pravdu. Byla jsem podomní obchodnice. Tlačila jsem před sebou ruční vozejk a prodávala ryby… Takže si dovedete představit, že tenkrát jsem znala každýho usmrkance…“
„Je vysoká a hubená, má úplně vyšisované vlasy slámové barvy…“
„Nosí copy?“
„Ne.“
„Škoda, protože jednu copatou znám… Je to dcerka bednáře.“
„Je jí tak čtrnáct patnáct?“
„Možná o trochu víc… Je už vyvinutá… Pěkný tvrdý ňadýrka…“
„Přemýšlejte…“
„Nikdo mě nenapadá. Ale dejte mi čas do zítřka do poledne. Mým krámem projde tolik lidí, že se brzy něco dovím… Nakonec město není tak velký…“
O něco později si Maigret na ta slova vzpomene. Město není zas tak velký!“
„Máte pocit, Francisi, že mezi vašimi pány je všechno v pořádku?“
Belgičan nevěděl, co odpovědět.
„Často se hádají?“
„Nikdy.“
Představa, že by se někdo s doktorem hádal, mu připadala přímo do nebe volající.
„Mluvil někdy se svou ženou ostrým tónem?“
„Ne.“
Maigret pochopil, že nemá cenu naléhat.
„A když byli pohromadě, třeba u stolu, byli veselí, smáli se? Vy zřejmě servírujete při jídle?“
„Ano, já.“
„Povídají si?“
„Pán povídá… Jeho matka taky.“
„Zdá se vám paní Bellamyová šťastná?“
„Někdy, víte… Těžko říct… Kdybyste pána znal líp…“
„Pokuste se mi to vysvětlit…“

„To nedokážu… Není to člověk, s kterým se dá mluvit jako s ostatníma. Podívá se na vás a cítíte se takhle malej…“
„Jeho žena se před ním cítí taky tak malá?“
„Možná někdy… Začne třeba mluvit jako každej… Něco povídá a směje se přitom. Pak se na něj podívá a zarazí se uprostřed slova…“
„Já myslím, že se spíš zarazí, když se podívá na tchyni,“ vmísila se do řeči Popina. „Pochopte, pane Maigrete, že mladá ženská jako Odetta – tu jsem taky znala jako děcko a v té době nebyla namyšlená – prostě mladá ženská není dělaná na život s takovou čarodějnicí… A stará Bellamyová je čarodějnice. Ta by měla chodit ne s hůlkou, ale s koštětem, aby si ho mohla strčit mezi nohy…“
Maigretovi bleskla hlavou vzpomínka na to, jak mírný hodný Mansuy před ním vedl výslech, jak vyslýchal Polyta. Ten zarytě mlčel, otevřel pusu jen z donucení a přes všechny důkazy všechno zapíral.
Tihle dva toho naopak napovídali ažaž, a přesto se k pravdě nemohl dostat.
Zdálo se mu, že už ji má na dosah. Přímo ji cítil, pokoušel se v duchu dosadit každého na jeho místo, kolem rodinného stolu například, ale vždycky nějaký detail chyběl nebo zněl falešně.
Není lehké vidět lidi očima sluhy, očima milence paní Popineauové.
„Co dělala celý den paní Bellamyová, než onemocněla?“
Chudák Francis! Popina mu dodávala odvahu, skoro mu napovídala jako ve škole. Chtěl komisaři vyhovět, snažil se vyjadřovat co nejjasněji. „Nevím… Tak za první dlouho ležela, snídaně se jí nosí do pokoje.“
„V kolik hodin?“
„Kolem desátý.“
„Moment… Doktor a jeho paní spí každý zvlášť?“
„Mají totiž dvě ložnice a dvě koupelny, ale nikdy jsem pána neviděl spát v jeho pokoji…“
„Ani tyhle dva poslední dny?“
„Pardon…! Od třetího srpna spí pán sám… Ve dne chodila madame do slečnina hudebního pokoje. Sedla si někam do kouta, četla a poslouchala hudbu…“
„Ona hodně četla?“
„Skoro vždycky jsem ji viděl s knihou v ruce.“
„Vycházela do města?“
„Málokdy bez pána. Anebo s ní chodila tchyně.“
„Nikdy nikam nechodila sama?“
„Stávalo se to.“
„A nestávalo se to poslední dobou častěji než předtím?“
„Nevím… Víte, je to velkej dům. V přípravně je pověšenej takovej rozvrh hodin. Sepsala ho doktorova matka. Sloužíme tam tři – kuchařka, Jeanne a já. Na tom rozvrhu je rozepsaný, co kdo z nás kdy má dělat: V takovou a takovou dobu máme být v určený místností u určitý práce, a jakmile nás potkají jinde, je z toho scéna…“
„Rozuměly si Odetta s Lili?“
„Myslím, že ano…“
„Nebyla u stolu Lili veselejší, nehovořila víc než Odetta?“
„To vyšlo nastejno…“
„Zopakuju vám teď otázku, kterou jsem vám položil před chvílí, a prosím, abyste se zamyslel: jste si jist, že vaše paní onemocněla prvního srpna, dva dny před smrtí své sestry?“
„Tím jsem si úplně jistej.“
„Kde má doktor ordinaci?“
„Neordinuje v domě, ale v přístavku vzadu v zahradě. Do přístavku se vchází rovnou z takové malé uličky.“
„Kdo pacientům otvírá dveře?“
„Nikdo. Zazvoní a dveře se automaticky otevřou. Pacienti vejdou do čekárny a čekají. Je jich málo a skoro vždycky jsou objednaní… Pán to nemá zapotřebí, rozumíte?“
„Dopijte, pane Maigrete, abych vám mohla znovu nalít…“
Hodil to do sebe, předtím si s Popinou a Francisem znovu přiťukl. Jeden jako druhý byli ohromeni komisařovou vážností, úsilím, které vyvíjel a které jen nejasně vycítili.
„Je to moc těžký,“ pronesla obchodnice s rybami, jako by chtěla Maigreta utěšovat, „domáknout se toho, co se děje v těchhle panských domech… Lidi jako my řeknou všechno, co jim projde hlavou, někdy i víc. Ale ty druhý…“
„Tak třeba…,“ přerušil ji Francis. „Tak třeba dneska večer… Obyčejně čekám, až pán zazvoní, abych mu donesl whisky. On si totiž každej večer dává v knihovně poslední sklenku whisky. Přestože mám v domě pokoj, pán ví, že tam nespávám. Položím tác na psací stůl, hodím do sklenky led a on vždycky řekne: ‚Dobrou noc, Francisi… Můžete jít…‘ Dneska večer…“
Cítil, jak je Maigret napnutý, a byl z toho celý nesvůj, jako by se bál, že ho znovu zklame.
„Je to jen detail. Vzpomněl jsem si na to, když Popina řekla, že člověk nikdy neví, co se děje v panských domech. Já obyčejně připravím všechno na tác předem a někdy koukám na ciferník třeba čtvrt hodiny. To jsem dole sám. Jeanne je ve svým pokoji, kouří a čte romány… Kuchařka je vdaná a spává doma. Takže ve čtvrt na jedenáct, když jsem viděl, že na mě pán nezvoní, vyšel jsem potichu s tácem nahoru. Pod dveřma prosvítalo světlo. Chvilku jsem počkal, pak jsem se dovnitř podíval klíčovou dírkou. Neseděl na svým místě. Zaklepal jsem a vevnitř nikdo. Prošel jsem celej dům, kromě pokoje paní, samozřejmě, a pán nikde… Ani dole. Ani v ordinaci v přístavku… Vylezl jsem nahoru až k Jeanne a ta mně řekla, že u paní taky není a že madame se zamkla…“
„Moment… Ona má ve zvyku se zamykat?“

„Když je pán mimo dům, tak ne. Já si toho nijak zvlášť nevšímal a v půl jedenáctý jsem postavil tác do pokoje a šel jsem pryč. To je prvně, co odešel a neřek mi o tom, a ještě k tomu nechal rozsvíceno…“
„Jste si jist, že byl mimo dům?“
„Neviděl jsem jeho klobouk na věšáku.“
„Jel vozem?“
„Ne, mrkl jsem se do garáže…“
V tu chvíli sledovali Francis s Popinou, oba stejně udivení a pak znepokojení, jak se Maigret s rozčileným výrazem vztyčil.
„Máte telefon?“ zeptal se.
Musel do krámu, opřít se o ledově studený mramorový pult vedle smaltované váhy.
„Haló…! Restaurace Na hrázi? Rád bych věděl, jestli jste dnes večer viděli doktora Bellamyho?“
Neptali se, kdo volá.
„Ne, nejde o dnešní odpoledne… Ano, po večeři… Neviděli jste ho? Okamžik, prosím… Komisař Mansuy u vás není? Večer nikdy nechodí?… Nepřerušujte nás, prosím… Kdo je u aparátu? Vrchní?… Vedoucí? Není tam nikdo z pánů, co hrají bridž?… Ano. Pan Rouillet, pan Lourceau… Dobrá, dejte mi pana Lourceaua, buďte tak laskav!“
Na druhém konci drátu se ozval unylý hlas, hlas člověka, který má za sebou pět šest hodin bridže a přinejmenším šest sklenek vermutu. „Haló! Promiňte, pane Lourceau, že ruším… Komisař Maigret… Na tom nezáleží… Potřebuji malou informaci. Nevíte náhodou, kde bych v tuhle dobu našel Bellamyho?… Ne, doma není… Co říkáte?… Že večer nikdy nevychází z domu?… Nemáte ponětí?… Děkuji vám…“
Čím dál víc se propadal do sebe a v pohledu měl záblesk úzkosti. Listoval telefonním seznamem, zavolal lékaři z prosektury.
„Haló! U aparátu komisař Maigret… Ne, nic nevyšetřuji… Rád bych se jen zeptal, jestli u vás není doktor Bellamy. Myslel jsem, že vzhledem k událostem a protože jste přátelé… Ale ne! Jen se ho potřebuji na něco zeptat… neviděl jste ho?… Na to jsem nepomyslel.“
Bylo to prosté! Copak doktor nemohl odejít za pacientem na kliniku nebo do nemocnice?
„Haló! Sestra Aurélie?… Promiňte… Měl jsem dojem, že poznávám její hlas… Můžete mi říct, jestli doktor Bellamy…“
Ani na klinice, ani v nemocnici o něm nic nevěděli.
„Jednu drobnost ještě, Francisi… Okna doktorova pokoje vedou k promenádě?“
„Ne přímo… Vedou na východ, ale z promenády je tam vidět.“
„Děkuji vám.“
„Vy odcházíte?“
Po jeho odchodu zůstali oba v malé jídelně dost zmatení, on v trepkách a v košili, ona celá vzrušená, že strávila večer se svým hrdinou. „Jestli se zítra v poledne dostanete do naší čtvrti, pane Maigrete, budu mít určitě nějaký informace o tom děvčeti…“
Ani ji moc neposlouchal. Ulice už byly liduprázdné. Bylo po půlnoci. U jedné plynové lampy zahlédl městského strážníka a málem se zastavil a zeptal se ho, neviděl-li doktora Bellamyho.
Ve velkém domě na promenádě svítilo jen okno knihovny. Francis řekl komisaři, že nechal při odchodu rozsvíceno. Jestli se mezitím doktor vrátil, bylo by pravděpodobně vidět světlo v jeho pokoji. Rozhodně by po vypití whisky zhasl lampy na psacím stole.
Starý dobrák Popina mluvila o malém městě. A Maigretovi teď připadalo příliš rozlehlé. V každém případě tak rozlehlé, že v něm bylo nemožné najít jednoho muže a jedno děvčátko.
Kdyby jen býval znal jméno toho děvčete dřív!
Kráčel rychle a dělal dlouhé kroky. Místo aby se vrátil rovnou do hotelu, šel oklikou, zahlédl červené světlo nad vchodem na komisařství, kde držel službu jen vrchní strážmistr s několika muži.
„Nezná někdo z vás děvče, které se jmenuje Lucila?“
Přestali hrát karty, podívali se na sebe, snažili se upamatovat. „Manželka se jmenuje Lucila,“ zažertoval jeden z nich, „ale když mluvíte o děvčeti, tak to nebude ona…“
„Příjmení neznáte?“ zeptal se naivně vrchní strážmistr.
Lekci v pátrání dal Maigretovi asi třicetiletý strážník, když s klidem prohlásil:
„Na to byste se měl zeptat učitelek.“
Hrome! Komisař nikdy děti neměl, takže ho to nenapadlo. Přitom to bylo tak prosté!
„Kolik škol je v Sables?“
„Počkat… S tou v tom oleronským zámku tři, to znamená. tři dívčí školy… Nepočítám klášterní…“
„Učitelky spí ve školách?“
„To určitě ne. Krom toho jsou prázdniny.“
Maigret za sebou měl tisíce vyšetřování, pronikl při pátračkách do nejrůznějších prostředí. Ale zrovna jako pár dní předtím neznal ovzduší vládnoucí mezi řádovými sestrami a na klinikách, nevěděl zhola nic o školách.
„Myslíte, že učitelky mají telefon?“
„To sotva… Vydělávají chudinky asi tolik co my…“
Najednou se ho zmocnila únava. Od pěti hodin odpoledne pracoval jeho mozek v tak zrychleném tempu, že byl náhle skleslý, připadal si jaksi zbytečný právě ve chvíli, kdy narazil na neproniknutelnou zeď.
Někde ve městě spalo v malých, k sobě přikrčených domcích osm deset učitelek při otevřených oknech vedoucích do úzkých uliček nebo malých zahrádek.
Aspoň jedna z nich malou Lucilu zná, denně opravuje její domácí úkoly.

Na prahu komisařství, než se znovu vnořil do tmy, na moment zaváhal, málem se vrátil požádat o seznam všech učitelek v kraji, aby je jednu po druhé navštívil.
Zastavil ho snad strach, že bude směšný?
„Město není zas tak velký…," řekla Popina.
Naneštěstí je až moc velké! Obchodnice z rybárny a Francis si o něm před spaním jistě povídali! A možná i ten druhý pár lidí, Flámka s řezníkem Fernandem! Ba i Lourceau, doktor z prosektury, sestra, co měla na klinice službu, všichni, jimž toho večera svým dotazováním nasadil brouka do hlavy.
Zanechával za sebou asi stopu neklidu, nebo aspoň zvědavého zájmu.
Měl právo – jen proto, že ho napadlo něco zatím zcela neurčitého vnášet neklid do dalších ulic, znepokojit celé toto městečko, schoulené kolem přístavu?
Zazvonil u dveří svého hotelu. Přišel mu otevřít pan Léonard, který na něj čekal podřimuje na židli; podíval se na Maigreta s němou výčitkou. Ne proto, že si nemohl jít lehnout, ale protože měl podezření, že si Maigret byl vyhodit z kopýtka.
„Vypadáte unaveně," řekl. „Malou skleničku před spaním?"
„Neznáte náhodou malou holčičku Lucilu, která…"
Bylo to směšné. Dostal na sebe zlost. Pan Léonard nalil calvados do dvou stopek. Pane bože! Kolik takových stopek do sebe už Maigret za těch pár dní hodil, a kolik bílého vína vypil! Opilý přesto nebyl.
„Na vaše zdraví!"
Na schodech zakopl a šaty ze sebe v pokoji shodil, aniž hleděl na to, kam spadnou. Zítra, vlastně už dnes, vždyť je po půlnoci, bude pohřeb. Předtím zatelefonuje Mansuymu, ten je v kanceláři ráno od osmi.
Celou první část noci měl těžké sny. Zvonil na zvonky, na množství zvonků, pootevřenými dveřmi vykukovaly hlavy, které se pohybovaly zleva doprava a zprava doleva na znamení, že ne. Nikdo nepromluvil. Ani on ne. Každý však chápal, že hledá doktora a Lucilu.
Pak dlouhá tma bez vědomí a konečně bouchání na dveře, hlas služebné Germainy:
„Máte telefon…"
Ulehl bez pyžama, které v noci všude hledal. Podušku měl zvlhlou kyselým potem smíchaným s pachem alkoholu.
Neslyšel důvěrně známé zvuky ze sousedních pokojů. Bylo buď příliš brzy, nebo příliš pozdě. Natáhl si župan a šel otevřít.
„Kolik je hodin?"
„Půl osmé."
Zdálo se mu, že čas se vymkl z normálu. Nebylo to světlo, jako když vstával v jiné dny. Jak mu může Mansuy volat v půl osmé ráno?
„Haló…! To jste vy, pane komisaři?"
V Mansuyho hlase se taky ozývalo cosi neobvyklého.
„Už znám to jméno…"
Ticho. Proč se Maigret neodvažoval zeptat jaké?
„Jmenuje se Lucila Duffieuxová."
Zase ticho. Cosi v čase i prostoru bylo zřejmě narušeno.
„No tak mluvte!" vykřikl rozčileně Maigret.
„Je mrtvá…"
V tu chvíli, ještě když držel v ruce sluchátko, vstoupily Maigretovi do očí slzy hněvu.
„Dnes v noci byla uškrcena – ve své posteli, v pokojíku sousedícím s matčinou ložnicí…"
Pan Léonard, vystupující právě ze sklepa s lahví bílého vína, zůstal stát, celý bez sebe, a říkal si, proč se na něj Maigret dívá tak zuřivě, očima, které jako by ho nepoznávaly.
(5)
Schylovalo se už skoro k poledni, když si Maigret všiml, že nebe je šedé a že zrána pravděpodobně i trochu sprchlo. Do té chvíle mu šeď lidí i věcí, zvyšující pocit šedi v jeho vlastním nitru, nedovolila rozhlédnout se po obzoru a zjistit, že poprvé od jeho příjezdu do Sables je moře zeleně kalné a tu a tam je zvrásněno skoro černými skvrnami.
Na komisařství nebylo zřejmě mužstvo z noční služby vystřídáno, páchlo to tam potem, únavou a vzrušením. Jako náhodou se dole pod schody srazil se strážníkem, kterého kolem půlnoci napadlo, že by něco mohly vědět učitelky. Jak staré byly jeho vlastní dcerky? Když Maigreta poznal, zachvěl se. Sako uniformy měl rozepnuté, vlasy rozcuchané. Spal na lavici. A tu se před ním objeví muž, který pár hodin předtím zuřivě sháněl adresu právě téhle holčičky.
Nedávalo to smysl. Nic toho rána nedávalo smysl. Myslel si snad ten strážník, že Maigret je vrah?
Komisař šel pomalu do schodů. Dýmka měla divnou chuť. Umyl a oholil se v několika minutách a před hotelem vstoupil do auta, které pro něj Mansuy poslal, aby získali čas. Proč Maigret požádal řidiče, aby to vzal přes promenádu?
Asi se chtěl zdálky podívat na doktorův dům. Stál samozřejmě na svém místě. Celé první patro se zdálo tiché, žaluzie byly stažené, ale zaměstnanci pohřebního ústavu už věšeli na domovní dveře černé závěsy. Projížděli také kolem kostela, protože tudy vedla jejich cesta, a viděli, jak z ranní mše vycházejí jen samé staré babky s vysokými naškrobenými krajkovými čepci.
V kanceláři inspektorů vládla horečná aktivita. Telefonovalo se na několika aparátech. Ve všech očích bylo možné číst týž úžas. Rty stažené do úšklebku nevyjadřovaly jen vyjevenost lidí, které někdo vytrhl ze spánku, ale i znechucení a němý hněv.
Většina mužů nebyla oholena. Zřejmě tu ještě nebyli dlouho. Možná že cestou našli otevřené bistro a vypili si tam

rychle kávu.
Otevřely se zadní dveře. Mansuy čekal na zvuk komisařových kroků a očekával ho ve dveřích kanceláře, tak proměněný, že z toho Maigret upadl trochu do rozpaků.
Kdopak ví? Možná že jeho společník měl podobné pocity. Ani komisař Mansuy se toho rána neoholil. Jeho probudili prvního. Jako první šel na místo činu. Tváře měl zarostlé hustým rusým porostem, tmavším než vlasy, což bylo neobvyklé.
Ve světle modrých očích už neměl výraz ostychu, ale opravdového neklidu. Maigret se blížil, vstoupil. Dveře se za ním zavřely. A zorničky drobného komisaře se na něj upíraly s němou otázkou.
Maigret byl příliš zaujat vlastními myšlenkami, než aby se zneklidňoval reakcí druhých lidí. Jak by Mansuy mohl nebýt vyděšen tváří v tvář robustnímu Maigretovi, který se včera večer, kdy vůbec ještě o tu dívenku nešlo, po ní tak tvrdošíjně sháněl a detailně ji popsal sotva pár hodin předtím, než byla ve své posteli uškrcena?
„Předpokládám, že se tam chcete podívat?“ vymáčkl ze sebe přiškrceným hlasem.
V Sables neměl tak často příležitost k podobné podívané, deprimovalo ho to. Poznalo se to podle toho, jak řekl to tam.
„Spojil jsem se s prokurátorem z La Roche-sur-Yon. Kolem jedenácté nám pošle vyšetřovatele… Možná i dřív, jestli ty pány včas seženou. Chtěl mermomocí uvědomit motorizované četníky z Poitiers, aby poslali dva inspektory. Neřekl jsem mu, že jste tady. Udělal jsem dobře?“
„Udělal.“
„Neujmete se vyšetřování?“
Maigret neodpověděl, jen pokrčil rameny, ale vycítil Mansuyho zklamání. Co může dělat?
„Kolem domu je spousta lidí, přestože je tak brzy. Je to skoro až za městem, celá čtvrt malých domků v zahrádkách. Otec Duffieux pracuje jako noční hlídač v loděnicích. Přijal to místo, když mu amputovali paži. Však ho poznáte. Muselo to pro něj být hrozné. Povím vám to od začátku…“
Komisař vyprávěl s lokty na psacím stole, bradu opřenou o sevřené pěsti.
„Z práce odešel v šest ráno, jakmile nastoupila první směna. Všechno dnes ráno probíhalo jako obyčejně, rozumějte – všechno. Je to klidný muž, puntičkář. Hospodyně, které vstávají brzy ráno, si podle jeho příchodu domů můžou nařídit hodiny. Kolem šesti dvaceti vejde do domu tiše jako duch. Všechno mi to detailně popsal; jeho hlas zněl jako hlas náměsíčníka. Vchází se tam přímo do kuchyně. Vlevo stojí židle se sedadlem vyplétaným slámou, uvidíte ji. Pod židlí má nachystané trepky.
Vyzuje si boty, aby nikoho neprobudil. Škrtne zápalkou, v kamnech je všechno nachystané, noviny, třísky…
Mletá káva už je ve filtru konvice na kávu, a jakmile voda začne vřít, zalévá ji, stačí, aby si do hrnku hodil dvě kostky cukru.
Uvidíte… U kamen jsou kyvadlové hodiny s měděným kyvadlem…
Úderem půl sedmé vejde potichu s hrnkem kávy v ruce do ložnice.
Už celá léta se ten ranní obřad denně opakuje…“
Přestože toho rána bylo venku chladno, otevřel Maigret okno.
„Pokračujte…“
„Paní Duffieuxová je hubená, bledá, neduživá žena. Nikdy se zdravotně nevzpamatovala ze svého posledního porodu, ale nebrání jí to pobíhat od rána do večera. Je to velice nervózní paní, žije v neustálém napětí a vzrušení, patří k ženským, co celý život očekávají katastrofy…
Zatímco si její muž svlékal těžké pracovní šatstvo, ona se oblékla. Poznamenala: ‚Prší…‘ – Před chvílí totiž pršelo…“
Teprve v té chvíli se Maigret podíval na oblohu; byla zatažená.
„Zůstali spolu asi půl hodiny. Jsou to víceméně jediné jejich chvíle intimity. Potom, přesně v sedm hodin, otevřel Duffieux dveře k své dceři a šel ji vzbudit.
Ty malé domky nemají okenice. Jako celé léto, i dnes bylo okno dokořán; vede dozadu, do zahrádky.
Lucila ležela ve své posteli mrtvá, obličej zarnodralý, velké černé fleky na krku…
Zajdeme tam?“
Přesto ještě nevstával. Čekal. Pořád doufal. Zdálo se mu nemožné, že mu Maigret nemá co říct.
„Tak pojďme…“ Povzdech provázející ta slova byl jedinou Maigretovou odpovědí.
Ulička na předměstí byla přesně taková, jak si ji podle komisařova popisu představoval. Zároveň přesně taková, z jaké pocházejí děvčátka jako Lucila, na rohu se zelinářstvím, kde se prodávají běžné potraviny, petrolej i bonbóny, s ženami sedícími na prahu a dětmi hrajícími si na chodnících.
U dveří domků postávaly hloučky lidí. Některé ženy na sobě měly ještě noční košile, jen si přes ně přehodily kabát.
Kolem jednoho domečku, stejného jako všechny ostatní, se shluklo asi padesát osob; před dveřmi držel stráž policista.
Auto zastavilo. Vystoupili z něj dva muži.
Na chodníku se Maigret bez upozornění, bez zjevného důvodu prudce zastavil, jako se to někdy na ulici stává lidem s nemocným srdcem.
„Půjdete dovnitř?“
Kývl hlavou, že ano. Zvědavci se rozestoupili. Mansuy diskrétně zaklepal… Otevřel jim muž. Neměl zarudlé oči, ale bylo vidět, že je v šoku, že se pohybuje jen mechanicky. Podíval se na Mansuyho, poznal ho a dál se o ně nestaral.
Toho dne to už jaksi nebyl jeho dům. Dveře do manželské ložnice byly otevřené, na posteli někdo ležel a vydával pravidelné vzlyky, podobné nářku raněného zvířete. U postele paní Duffieuxové, protože to ona tak sténala, stál lékař ze čtvrti, zatímco u plotny v kuchyni se činila stará paní s obrovským břichem, možná nějaká příbuzná.
Na stole dosud stály květované hrnky, jeden plný bílé kávy, ten, který Duffieux nesl ráno v sedm dcerušce.
Dům měl jen tři místnosti. Vpravo kuchyně, dost velká a sloužící jako obývací pokoj, měla jedno okno do zahrady a

druhé do ulice. Vlevo dvoje dveře do dvou pokojů, ložnice rodičů do ulice, druhý pokoj s oknem dozadu.
Stěny a krb zdobily fotografie.
„Měli jen jedno dítě?“ zeptal se Maigret potichu.
„Mají snad ještě syna, ale ten myslím není ve městě. Přiznám se vám, že jsem neměl to srdce dlouze se jich na něco vyptávat. Co nevidět tu budou lidi z prokuratury a ti si to všechno vezmou na starost…“
Mansuy tím doznával, že on na tohle není dělaný. Po očku pozoroval Maigreta, který jako by měl strach vstoupit do druhé místnosti, jejíž dveře zůstávaly zavřené.
„Ničeho se tu nedotkli?“ zeptal se mechanicky, byla to otázka profesionála.
Mansuy zavrtěl hlavou.
„Pojďme…“
Otevřel dveře a překvapila ho intenzívní vůně tabáku. Potom si hned všiml muže, jehož postava zabírala celý prostor okna a který se k nim otočil.
„Pro všechny případy jsem nechal jednoho inspektora, aby pokoj hlídal…“
„Slíbil jste mi, že mě dáte vystřídat,“ ozval se vyčítavě muž.
„Hned to bude, Larrouyi…“
V pokojíku stály dvě postele; mezi nimi bylo místo taktak na noční stolek. Byly to železné postele, jejichž příčky tvořily černý vzorec na modravých tapetách. Jedna z nich, ta u levé stěny, nebyla rozestlaná. Na druhé zakrývalo prostěradlo skrčenou postavičku.
Velká skříň u stěny proti oknu, stolek pokrytý ručníkem a na něm bílé smaltované umyvadlo, hřeben, kartáč, mýdlo na podložce; a pod stolečkem džbán s vodou a modrý smaltovaný kbelík. To bylo vše. Lucilin pokoj, který podle všeho sdílela s bratrem.
„Vy znáte tu starou paní v kuchyni?“
„Ráno tady nebyla. Nebo jsem ji neviděl, protože tady bylo plno zvědavců a dalo nám práci je odtud dostat.“
„Matka nic nezaslechla?“
„Ne, nic.“
„Byl tu patolog?“
„Asi tady byl, zavolal jsem mu, než jsem šel sem. Až se vrátím do kanceláře, znovu mu zatelefonuju.“
Konečně se Maigret pohnul, jak od něj očekávali, přistoupil k hlavám lůžka, sehnul se a nadzvedl prostěradlo. Trvalo to jen pár vteřin, hned potom zamířil k oknu.
Mansuy stál vedle něho. Oba a inspektor jako třetí si pozorně prohlíželi zahrádku, obehnanou ostnatým drátem napnutým mezi železnými sloupky. V jednom rohu byla králíkárna, v druhém dřevěná kůlna, kam zřejmě Duffieux ukládal nářadí a kde asi taky ve volném čase něco kutil. V písečné půdě byla nasázená zelenina, světle zelený pórek, hlávkový salát, zelí. Pět keříků rajčat přivázaných k tyčkám bylo obsypáno červenými plody.
Nemuseli nic říkat. Tudy jistě muž přišel. Lehce překročil ostnatý drát a ještě lehčeji se vyhoupl přes okraj okna. Za zahrádkou byl nezastavěný prostor a v dálce se rýsovaly staré budovy, zřejmě bývalá továrna.
„Jestli zanechal stopy, smyl je dnešní ranní déšť. Kolega Charbonnet to tady obhlížel…“
Čekal na Maigretův souhlas, ale ten ani nemrkl. Staral se on někdy o stopy?
Přesto vešel do zahrádky, přes kuchyň, kde přibyly dvě nové osoby. Z plochých kamenů nasbíraných na nezastavěném prostoru zde udělali cestičku mezi záhony. Pozorovali ho králíci a on utrhl pár zelných listů, otevřel dvířka a zas je zavřel.
Šeď toho rána ještě podtrhovala bezútěšnou kulisu, v níž ženy jako paní Duffieuxová, hubené a nezdravé, tráví život počítajíce každý vydaný halíř.
„Kolik je hodin?“ zeptal se, nenapadlo ho vytáhnout z kapsy hodinky.
„Za pět minut devět.“
„Pohřeb je v půl jedenácté?“
Mansuy chvíli nechápal, pojem pohřbu mu splýval s tělíčkem, které právě spatřili. Pak si teprve vzpomněl na tu druhou mrtvou a pozorněji se zadíval na Maigreta.
„Vy tam půjdete?“
„Ovšem.“
„Myslíte, že existuje nějaký vztah…“
Slyšel ho vůbec Maigret? Nedal to na sobě znát. Pomalu se vrátil do kuchyně. Stará paní tam vyprávěla o tragédii příchozím, Duffieuxovu bratrovi a jeho ženě, které přivolali sousedé; mocně přitom vzdychala a neustále si cípem zástěry utírala oči. Bylo to zvláštní. Ti lidé mluvili nahlas, nezastřenými, dost přímočarými výrazy, a vůbec se neohlíželi na to, že ve vedlejším pokoji leží matka a že jsou otevřené dveře. A tak byl její nářek zvukovou clonou, provázející vyprávění stařeny.
„Řekla jsem Gérardovi: ‚To musel bejt nějakej blázen…‘
Protože já to děvče znala možná líp než kdo jinej, chodila si ke mně hrát už jako maličká a dala jsem jí panenku svý zemřelý dcerušky…“
„Dovolila byste na moment?“
Maigret se dotkl jejího ramene. Najednou byla velice uctivá. Pro ni byli všichni, co je dnes v domě viděla, páni, oficiální osobnosti.
„Uvědomili o tom syna?“
„Emila?“
Obrátila pohled na jeden portrét na zdi, byl na něm sedmnácti osmnáctiletý mladík s jemnými rysy a jiskrným pohledem,

pečlivě ustrojený.
„Copak vy nevíte, že Emil odjel? To je právě to strašný pro tu ubohou ženskou, pane soudce… Její syn odjel z domu minulej tejden… Dcera…“
„Je na vojně?“
Neodpovídalo to dramatu právě tohoto typu lidí?
„Kdepak, drahej pane… Na vojnu je moc mladej… Počkejte… Teď je mu devatenáct a půl… Slušně si tady vydělával… Jeho šéfi si ho vážili. A najednou toho kluka minulej tejden napadne, že odjede do Paříže… Jen tak, zničehonic… Nikomu nic neřek. Nenechal ani slůvko na rozloučenou. Ohlásil jenom, že bude celou noc pracovat. Marta mu věřila. Ta věří všemu, co se jí řekne…
Ráno, když se nevracel, se přece jen podívala do skříně a zjistila, že jeho věci zmizely.
Pak přišel listonoš a přinesl dopis, kde ji Emil prosil, aby mu odpustila, a oznamoval, že jede do Paříže, že jde o jeho život, o jeho budoucnost a co já vím co ještě. Četla mně ho… Je asi v šuplíku v kredenci…“
Chtěla pro něj jít; Maigret ji zarazil pohybem ruky.
„Nevíte, který den to bylo?“
„Počkejte… to vám hned povím…“
Vešla do pokoje, potichu tam mluvila s Duffieuxem, který na ni chvíli koukal a nerozuměl jí, a pak se podíval na Maigreta. Nebylo mu jasné, proč se ho na to ptají, pak chvilku vzpomínal a odpověděl:
„Muselo to být v úterý. V noci z úterka na středu.“
„Nevíte, jestli od něj dostali další zprávu?“
„Předevčírem mně Marta ukázala pohlednici z Paříže…“
Komisař Mansuy se už nesnažil Maigreta pochopit. Pozoroval ho celou tu dobu s velkými rozpaky, jako by měl podezření, že je Maigret nadán démonickou mocí. Očekával skoro, že se během dne dozví, že i Duffieuxův syn je po smrti.
Když vycházeli z domu, prodíral se davem zvědavců vysoký mladík v trenčkotu.
„Žurnalista…,“ podotkl Mansuy.
Maigret raději rychle odešel. Začínala nechutná komedie, novináři, fotografové, kriminalisti a pánové z Poitiers se svými otázkami, specialisté z evidence pachatelů, kteří zaplní malé místnosti všemi svými aparáty a budou fotografovat tělíčko malé mrtvé ze všech stran.
„Čekal jste to?“ odvážil se konečně zeptat Mansuy v autě, když jeli zpátky na komisařství.
A Maigret, který vypadal, že je myšlenkami úplně jinde:
„Něco jsem čekal…“
„Půjdete na moment ke mně do kanceláře?“
Komisařství začínalo mít svůj normální vzhled, bylo plné lidí, kteří potřebovali nějaké potvrzení, podpis, jakýkoli papír, plné chudých lidí sedících na lavicích a čekajících, až se pánům uráčí je zavolat. Ve všech kancelářích se dožadovali Mansuyho pomoci, on však šel nejdřív do prvního patra.
„Volalo Poitiers,“ hlásil mu inspektor. „Posílají vám Piéchauda a Boiverta. Před půl hodinou sedali do auta, takže tady budou kolem desáté. Jedou s nimi lidi z evidence pachatelů. Žádají, aby se zablokovaly východy z města a abychom zadrželi všechny podezřelé.“
Mansuy odpověděl:
„To jsme už zařídili.“
A když to říkal, podíval se na Maigreta ne právě pyšně, což mělo znamenat: „Co chcete, abych dělal? Není to k ničemu, ale je to rutina a tu musím dodržet.“
„Netelefonoval doktor Jamar?“
„Zatím ne.“
„Zavolejte mi ho. V tuhle dobu je určitě v nemocnici.“
Jednalo se o patologa, který navíc řídil jedno oddělení v městské nemocnici.
„Doktor Jamar?… Tady je Mansuy… Ano… Ano, rozumím. Lidi z prokuratury tu budou kolem jedenácté. Myslím, že je zbytečné, abyste se obtěžoval, než vás zavolám, protože panstvo může mít zpoždění. Zatelefonuju vám, vozem za nimi dojedete za pár minut… Samozřejmě… Mezi jedenáctou večer a dvěma hodinami ráno?… Děkuji vám… Ne, nevedu vyšetřování… Čekám na Poitiers… Cože…?“
Pohled na Maigreta. Zaváhání.
„Nepočítám s tím, že se toho ujme. V každém případě ne oficiálně.“
„Výborně,“ přikývl Maigret na znamení souhlasu.
Porozuměl. Přestože je neslyšel, mohl by lékařovy odpovědi opakovat slovo od slova. Zběžná prohlídka nestačila k přesnému stanovení doby smrti, zatím se to dalo odhadnout jen přibližně.
Mezi jedenáctou večer a dvěma hodinami po půlnoci.
„Odcházíte?“
„Jdu na pohřeb.“
„Pokusím se tam na chvíli zastavit, buď v domě smutku, nebo v kostele, ale nevím, jestli mi k tomu dopřejí čas. Omluvte mě u Bellamyho.“ Stále ten úzkostný pohled na Maigreta, hlavně při posledním slově, komisař kriminální policie byl však neproniknutelný.
„Na shledanou později…“
„A jestli se ti páni po vás budou ptát!?“
„Řekněte jim, že jsem tady na dovolené.“

Na návštěvu v domě smutku bylo moc brzy, on však, měl chuť zamířit nejdřív k nábřeží. Ne kvůli pití. Jistě, zastavil se v jednom z bister, kam chodíval, a vypil si skleničku tvrdého, ale chtěl mluvit s Popinou. V obchodě bylo plno lidí. Francisova družka s vykasanými rukávy nořila ruce do košíků s rybami a korýši, vážila a markovala cenu, takže pokladna stále řinčela.
„Co ty si dáš, děvenko?“
Všem zákaznicím tykala, oči měla jasné, pleť v tom kalném ránu svěží, nebylo divu, že všechno kolem ní působilo příjemným dojmem.
„Holka, co mně budeš povídat!… Tomu sviňákovi, co to udělal, bych vypíchla oči a urvala však víš co…“
Všimla si Maigreta, skončila s vážením, utřela si ruce o zástěru, zavolala na služku:
„Vezmi to na chvilku za mě, Melánie. Pojďte tudy, pane Maigrete…“
A sotva vešli do malé jídelny, už plné kuchyňských vůní:
„Myslíte, že ji zabil on? Koho by to bývalo napadlo včera večer, že, když jsme si tady ve třech tak pěkně povídali. Kdybyste mi býval řekl, že jde o Martinu dceru… Chodily jsme spolu do školy. Ne moc dlouho…“
„Znáte komornou paní Bellamyové?“
„Jeanne? To bych řekla, že znám, i když ona už mě nezná. Zažila jsem ji, když courala po ulicích bosá. Její matka pracuje v sardinkárně. Ona tam dělala taky, pak teprve šla sloužit k pánům. Od tý doby, co dělá komornou paní Bellamyový, s nikým nemluví. Zeptejte se Francise…“
„Nevíte, kde bych si s ní mohl promluvit?“
„Jinde než v doktorově domě to nebude lehký. Co se její máma znovu vdala, Jeanne k ní nechodí. Nechodí ani tancovat. Bláznivě zbožňuje svou paní. Opečovává ji, hýčká ji, kdyby jí to dovolili, spala by na zemi u její postele. Francisovi odpovídá jen na půl huby. Co vy na to? Zatknete doktora?“
„O to vůbec nejde. Děkuji vám.“
„Přijdete na kus řeči, viďte? Teď na to není kdy. Jestli se vám bude chtít, zajděte večer na skleničku. Tak ráda bych věděla, co bude dál…“
Jinak však byla citlivá a měla dobré srdce, a dostat se jí vrah do rukou, udělala by s ním přesně to, co ohlásila ve svém krámě.
Lidé na pláži zatím ještě nic nevěděli, takže pláž skýtala obvyklý obrázek maminek a děcek v plavkách, slunečníků, červených nebo modrých míčů a plavců vrhajících se do pěny vln.
Na promenádě bylo naopak vidět lidi v černém, kteří se ubírali k doktorovu domu. To byli obyvatelé Sables d’Olonne. Na chodníku si podávali ruce, tvořili malé skupinky, dívali se na hodinky a pak procházeli s patřičně smutečním výrazem černě orámovanými dveřmi dovnitř.
Maigret zahlédl pány Lourceaua, Peretta a další stálé hosty z kavárny Na hrázi, kteří už rodině kondolovali a teď čekali a tiše se bavili. Komisař taky vešel do domu. Nebylo zapotřebí postavit katafalk do některého ze salónů, protože v přízemí byla velká hala. Nebylo vidět ani schodiště, ani dveře pokojů, jen černou látkou potažené stěny a svíce kolem bohatě zdobené rakve obložené záplavou bílých květů.
Rodinu zastupoval jen Bellamy, stál tam nehnutě, každý se mu přišel poklonit, když předtím smočil snítku zimostrázu ve svěcené vodě. Takto, v černém, kde bíle svítila jen náprsenka, límec a manžety, působil ještě impozantněji. Jeho rysy byly jemnější, jako vytesané. Přijímal všechny kondolence se stejnou úklonou hlavy a krku, pak se narovnal a podíval se zpříma na dalšího návštěvníka.
Maigret k němu přistoupil jako ostatní, i on se uklonil a setkal se s týmž upřeným pohledem. Neobjevil v něm nejmenší stopu vnitřního zmatku. Nic nenaznačovalo, že je pro Bellamyho někým jiným než jedním z mnoha kondolujících.
Podprefekt přijel autem, které nechal stát o pár domů dál; byl zde i starosta se svým zástupcem a všichni, kdo ve městě něco znamenali; bezpochyby hovořili o mrtvé holčičce.
Přijel pohřební vůz. Trvalo nějakou chvíli, než se utvořil průvod, a ten se pomalu ubíral ke kostelu s černými závěsy na portiku.
Muži zaujali místa po pravé straně; i zde byl doktor Bellamy v první řadě sám. Ve druhé, mezi přáteli, poznal Maigret muže pokročilejšího věku, který den předtím doprovázel paní Godreauovou.
Ta seděla ve velkém smutku se závoji po levé straně chrámové lodi. Neustále si otírala slzy jemným kapesníčkem, jehož parfém pronikal vůní kadidla až ke komisaři.
Přijel varhaník z La Roche-sur-Yon. Zpíval dětský sbor a sóla barytonista. Kostel se postupně naplnil, takže průvod při oratoriu trval skoro čtvrt hodiny.
Katafalk bránil Maigretovi dobře si prohlédnout paní Bellamyovou matku, sedící vedle paní Godreauové; slyšel jen, jak chvMemi zaskřípala její hůl o dlaždice.
Odetta Bellamyová v kostele nebyla. Francis prošel kolem katafalku s kuchařkou. U paní domu asi držela službu komorná Jeanne.
Když vyšli z kostela, prodralo se slunce z mraků a ulice vypadala tak normálně, že si museli účastníci obřadu nějakou chvíli znovu zvykat na náladu vládnoucí venku.
Pak kráčeli pomalu ke hřbitovu, kde Maigret zahlédl zdálky na chvíli zpoceného a stále ještě neoholeného kolegu Mansuyho. S velkým úsilím se mu podařilo ukázat se aspoň na chvíli na pohřbu.
Několik důvěrných přátel doprovodilo Bellamyho až k bráně. Nastoupil do auta doktora Bourgeoise, který ho zřejmě zavezl domů.
Sešla se potom u nich rodina? Byla paní Godreauová a její společník přijati v bílém domě na promenádě?
Maigret nenašel Mansuyho a musel do středu města dojít pěšky. Když pohlédl na hodinky, ukazovaly deset minut po dvanácté. Vzpomněl si, že na něco zapomněl, že nedodržel každodenní rituál. Nenapadlo ho, že to opomenutí způsobilo

opravdové malé drama.
Paní Maigretové totiž na klinice poprvé dovolili vstát z postele. Ještě nechodila, ale posadili ji na hodinu – na víc ne, zdůraznil lékař – do pojízdného křesla. Poprvé tedy projížděla chodbami, nahlédla do jiných sálů a do tváře žen, jejichž hlasy nebo sténání v uplynulých dnech zaslechla.
Uzavřely se sestrou Marií, šeptem, aby se nedotkly slečny Rinquetové, upjatější než kdy jindy, spikleneckou dohodu. Chtěly překvapit Maigreta, který telefonoval s naprostou pravidelností v jedenáct hodin. Vzadu v chodbě byl telefon v hovorně s širokými okny, které se říkalo solárium.
Uvědomily sestru Auréli. Až zavolá pán ze šestky, nebude s ním mluvit, ale přepojí hovor do solária. Bude překvapen, až uslyší v aparátě hlas své ženy.
Pojízdné křeslo bylo na místě čtvrt hodiny před jedenáctou. V půl dvanácté sestra Marie naléhala, aby se pacientka vrátila do pokoje.
V poledne zaujala zklamaná paní Maigretová opět své místo v posteli a řádová sestra se ji marně snažila rozveselit, zatímco na propadlých tvářích slečny Rinquetové pohrával vítězný úsměv.
#
„Čekají na vás dva pánové. Prý jsou to vaši přátelé. Spěchají, tak se už dali do jídla. Požádali mě o pokoje, jenže já nemám nic volného.“
A pan Léonard skoro prosil.
„Přece si se mnou dáte aperitiv?“
Muži, kteří jedli u Maigretova stolu, byli inspektoři četnictva Piéchaud a Boivert a oba s komisařem před časem pracovali. Oba zároveň vstali, ubrousek v ruce.
„Promiňte, šéfe… Máme taktak čas něco malýho slupnout, než se přiřítí vyšetřovatelé z prokuratury.“
„Měl jsem dojem, že tu mají být v jedenáct?“
„Už by tu byli, kdyby včas sehnali vyšetřujícího soudce, jenže ten byl právě na venkově… Lidi, co u nich obědval, nemají telefon, muselo se volat na radnici a odtud pro něj poslali hajnýho… Zkrátka tu všichni budou v jednu… Vy jste se do toho pustil?“
Někdo – možná Mansuy? – jim zřejmě něco řekl o Maigretově postoji, protože se na sebe spiklenecky podívali.
„Do čeho?“
„No jistě, máte dovolenou. Však to známe, že, Boiverte?“
Jednomu bylo třicet, druhému třicet pět. Oba byli od fochu, jak se říká na Zlatnickém nábřeží, svou práci perfektně ovládali. Ten starší, Piéchaud, málem přišel o krk při zatýkání jednoho Poláka, na pravé tváři měl jizvu po střelné ráně.
Maigret si sedl a roztržitě rozkládal ubrousek. Nabíral si předkrm a jen tak napůl poslouchal, co mu říkají.
„Už víte, že tu malou neznásilnili? Na první pohled se to mohlo zdát.. . Zločin sadisty. Tak nám to aspoň prezentovali v Poitiers. Místní policie zatkla asi tucet vandráků… To je hrůza, kolik se jich tady v okolí potuluje… Jenomže kdyby to bylo tak jednoduchý, tak byste vy po tom nešel už den předtím, nemám pravdu?“
Snažili se z něj něco vytáhnout.
„My bysme byli rádi, kdybychom s váma mohli spolupracovat. Ani Boivert, ani já vůbec město neznáme. No prostě… Zkrátka…“
Maigretovo mlčení ho však neodradilo od další marné snahy.
„Záleží jen na vás, že!… Ale panstvo z prokuratury ví, že jste tady. Moc bych se divil, kdyby se s vámi nechtěli za každou cenu setkat…“
„Mám dovolenou,“ opakoval Maigret a naléval si pití.
„Pochopitelně.. .“
„Jestli něco zjistím, dám vám vědět…“
„Vy jste byl vždycky férovej…“
Málem se tomu usmál. Bleskový popud. Žádné skutečné rozjasnění. Hned nato se jeho čelo znovu zachmuřilo. Neměl hlad. Nebyl ve své kůži, jako když na člověka leze nachlazení.
„V každým případě, kdybyste potřeboval někoho sledovat nebo cokoli jinýho…“
„Díky.“
„My už musíme jít, máme nejvyšší čas.“
V chodbě jim pan Léonard poradil malý hotel, kde by možná měli šanci dostat pokoje; pak se na sebe znovu podívali a u východu z hotelu prohodil Piéchaud, ten starší:
„Není s ním žádná sranda, co?“
(6)
Zazvonil u dveří kliniky, ještě nebyly ani dvě hodiny, nevytáhl hodinky z kapsy a nečekal, až zazní zvon z kaple.
Na sestru Auréli, která na něj pohlížela se skoro káravým úžasem, se jen trochu mechanicky usmál a ten úsměv změnil na pouhý okamžik zachmuřený, nebo spíš zatvrzelý výraz v jeho tváři.
„Nejdu za manželkou,“ oznámil. „Rád bych předtím mluvil s matkou představenou.“
„Víte to jistě, pane ze šestky, že si přejete mluvit s představenou? Všechno, co se týká pacientů a kliniky vůbec, to je i reklamací, má na starosti sestra ekonomka, a ta…“
„Mohla byste říct matce představené, že s ní chce mluvit komisař Maigret?“
Sestra Aurélie raději nenaléhala, a zatímco telefonovala, Maigret upíral téměř mstivý pohled na příliš hladké stěny a příliš naleštěné schodiště.
„Přijdou si pro vás,“ sdělila mu řádová sestra.
„Děkuji vám.“

Procházel se sem a tam po vestibulu s rukama za zády, předem už zuřivý při pomyšlení, že ho nechají čekat. Byl překvapen, když při jedné otočce proti němu stála jeptiška, kterou neznal a která na něj čekala. „Račte jít za mnou, pane…“
Ne po schodech nahoru. Na konci haly prošli dubovými dveřmi pobitými hřeby a dostali se do zcela jiného hájemství, ještě hebčího, změkčilejšího, ještě tišího než klinika. Řádové sestry asi měly filcové nebo pryžové podrážky, protože chodily naprosto neslyšně. Když procházeli složitou sítí chodeb, otočil Maigret dvakrát hlavu, protože za sebou slyšel blíže neurčitelný tichý zvuk, jaký vydávaly široké sukně, kuličky růženců nebo snad pouze jen zavíření vzduchu. Byly to sestry, které se zde procházely a připomínaly netopýry.
Zahlédl kapli s umělými květy na oltáři. Pak ho sestry uvedly do hovorny, kde stály podél zdí černé židle se sedadly potaženými purpurovým sametem.
„Ctihodná matka přijde hned…“
Pokračovalo šustění sukní, přebírání zrnek růženců, rozvíření vzduchu způsobené pohybem naškrobených křidýlek čepců.
„Přejete si, pane…?“
Zachvěl se, protože ostatní jeptišky pro něj byly pouze jeptiškami, zatímco tato, ačkoli na sobě měla týž hábit a jako ty ostatní měla ruce zabořené do širokých rukávů, byla ženou, ženou, u níž by mohl určit věk a společenskou třídu, k níž patřila.
Byla velká, štíhlá, a z výrazné tváře na něho klidně pohlížely její šedé oči.
„Nepřicházím k vám kvůli své ženě, sestro…“
Měl podezření, že měl říct ctihodná matko nebo něco podobného, ale ta slova mu jaksi nešla ze rtů.
„Přál bych si pohovořit několik minut se sestřičkou Marií…“
Myslel si, že při těch slovech nadskočí, ale ona na něj pohlížela stále s týmž neosobním klidem a Maigret už ji začal nenávidět.
„Víte přece, že předpisy…“
„Odpusťte, sestro, ale dnes nepřicházejí předpisy v úvahu.“
Trochu zrudl, protože byl první, kdo se rozčilil.
„Chtěla jsem vás upozornit, že předpisy vám nedovolují setkat se s některou z našich sester jinak než v přítomnosti jiné sestry,“ pokračovala vyrovnaným tónem.
„I kdybych vám řekl, že přicházím na příkaz vyšetřujícího soudce?“
Sliboval si, že bude postupovat diplomaticky, jenže tato dáma v čepci mu šla na nervy, ani nevěděl proč. Nebo spíš to věděl moc dobře. Právě v tuto dobu pánové z prokuratury poletovali v malém domku Duffieuxových spolu s inspektory. Duffieuxovi taky nic nespáchali, jenom celý život pracovali a peníze počítali po haléři. Teď u nich ležela malá mrtvolka, a místo aby je nechali jejich bolesti, nežinýrovali se jich vyptávat na nejdůvěrnější záležitosti rodiny a zvědavci přitom koukali dovnitř s nosy takřka přilepenými na okna a novináři je bombardovali blesky svých aparátů.
Takže co?
„Sestra Marie je velice mladá, pane, snadno podléhá emocím.“
Spokojil se pokrčením ramen.
„Pošlu pro ni.“
Vyšla z hovorny a řekla pár slov jeptišce, která musela stát těsně za dveřmi, protože se představená hned vrátila.
„Čekala jsem, že přijdete. Sestra Marie se mi včera vyzpovídala. Dopustila se velmi vážné chyby, když vám napsala ten lístek, aniž mi o tom řekla.“
Zůstal užasle stát, zmatený z toho, že představená o všem ví.
„Seděla u nemocné z čísla patnáct hodinku nebo dvě, spíš náhodou, dokonce nedopatřením. Není ještě zvyklá na těžké pacienty a slova pronesená tou nešťastnou mladou dívkou v deliriu v ní zanechala příliš silný dojem.“
Maigret se nedůvěřivě zeptal:
„Vy znáte doktora Bellamyho?“
„Znám.“
„Chci říct: znáte ho jenom jako lékaře, nebo jste ho poznala ve společnosti?“
Poněvadž ti dva zřejmě patřili do téže společenské vrstvy.
„Znám ho pouze jako lékaře. Pocházím z Bordeaux. Když to tedy vyžadujete, sestra Marie vám osobně zopakuje slovo od slova, sama jí to nařídím…“
Ne on, ale ona tady dává příkazy!
„…co slyšela, nebo co se domnívala, že slyší. Je zbytečné útočit na ni otázkami, abyste jí oživil paměť. Už jsem to udělala. Věty, které vám bude opakovat, se v ničem neliší od vět, jaké vyslovuje většina pacientů v deliriu. Myslím si nicméně, že někdo, kdo na to není zvyklý, je v pokušení přikládat jim důležitost, kterou nemají. Sestra Marie na sebe vzala bezhlavě velkou zodpovědnost. Vy ji budete mít rovněž, když ji vyslechnete, a já budu ve svých modlitbách prosit Pána Boha, aby vás vedl k moudrosti a opatrnosti.“
Šustění v chodbě.
„Pojďte dál, sestro. Dovoluji vám opakovat panu Maigretovi slova, která jste mi svěřila.“
A červenající se sestřička Marie těkala pohledem z jednoho na druhého. „Byla v kómatu…,“ zašeptala. „Jednou, když jsem u ní měla službu, začala sebou házet, pokoušela se sednout, pak se mě chytila za ruku a vykřikla:
‚Řekněte, jestli…‘
Sestra Marie se zarazila a pohledem znovu žádala představenou o souhlas. Maigret zachovával nehybnou tvář.
„ ‚…už ho zatkli? Nesmějí ho zatknout… Slyšíte?… Já nechci… Já nechci…‘ “

Znovu se zarazila. Maigret se dovtípil, že to hlavní ještě není venku, a představená mu přišla na pomoc. Řekla:
„Pokračujte. Víte, že jsem zaznamenala slova, která jste mi opakovala, a bude-li si to komisař přát, dám mu ten záznam."
„ , Nesmíte jí věřit… To ona je monstrum…' "
„To je vše?"
„To je všechno, co jsem v tu chvíli pochopila. Některými slovy si dokonce nejsem jistá."
Přesto ještě neřekla všechno. Maigret to poznal podle tázavého pohledu, který sestra Marie upřela na představenou.
„Jindy jste zachytila ještě něco jiného?"
„Ano. Ale ta slova nedávala smysl… Mluvila o stříbrném nožíku…"
„Těmi dvěma slovy jste si jistá?"
„Ano, protože je několikrát opakovala. Řekla taky:
‚Zasáhla jsem ho…'
A hrozně se přitom třásla…"
„To je všechno, sestro?"
Klidně, tichým, ale pevným hlasem představená rozkázala:
„Můžete jít, sestro."
Maigret svraštil obočí a užuž zaprotestoval. Stejně klidně mu naznačila, aby mlčel, a sama šla zavřít dveře.
„To ostatní postrádá smysl, ale raději vám to řeknu sama. Nevezmu si na svědomí nutit jednu ze svých nejmladších sester, aby o jistých věcech mluvila v přítomnosti muže. Nevím, jestli jste měl někdy příležitost sedět s těžce nemocným v delirantním stavu."
A na to se ptala Maigreta, který měl za sebou třicet let služby u kriminální policie!
„Chci zdůraznit to, že někdy dochází k naprosté proměně osobnosti. Lékař vám to vysvětlí líp než já. V každém případě té dívce několikrát unikla velmi silná slova, dovolíte zajisté, abych je před vámi neopakovala."
„Sestra Marie je vyslovila?"
„Bylo mou povinností ji vyzpovídat."
„Předpokládám, že se ta slova týkala sexuálních styků?"
„Většinou ano. Dodám, že jsou to slova, která nenajdete ve slovníku."
Zaváhal, pak sklonil hlavu.
„Děkuji vám," zašeptal.
A ona, jako by mu odpouštěla jeho chování před chvílí, úplně změnila tón a řekla:
„Myslím, že teď budete chtít navštívit naši milou pacientku; podle toho, co jsem slyšela, ji velice mrzelo, že jste jí dnes nezavolal. Představte si, ona vstala a těšila se, že sama zdvihne telefon."
„Děkuji vám," opakoval ještě v dlouhé chodbě, kterou ho vyprovázela, kráčejíc před ním.
Dveře pobité hřeby se otevřely a zase zavřely. Vyšel z prostor kláštera. Znovu se ocitl v prostředí kliniky, která se mu ve srovnání s klášterem zdála obyčejná a hlučná.
Nahoře na schodech ho neočekávala sestřička Marie, ale sestra Aldeganda. Paní Maigretová se na něj zadívala plna neklidu, ale na nic se neodvážila zeptat.
„Promiň mi to, prosím," řekl. „Měl jsem dnes ráno moc práce."
„Já vím."
„Co víš?"
„Teprve teď mě to napadlo. Nebyls na pohřbu? Všiml sis našeho věnce?"
Když si pomyslel, že tuhle otázku mu klade jeho vlastní žena! Stačilo čtrnáct dní na klinice, a byla jako proměněná.
„Víš, že už mně je o moc líp?"
„A že jsi vstala, ano, vím."
„Kdo ti to řekl?"
Neodvažoval se jí říct o představené. Spěchal, aby už byl venku. Nelíbilo se mu, jak se na něj paní Maigretová dívá; snažil se mluvit lehce o banálních věcech.
Nikdy ještě nebyla ta půlhodinka tak dlouhá, i proto, že ji sestra Marie nepřerušovala svými pravidelnými obchůzkami.
Když se sehnul, aby manželku políbil, řekla mu, těsně předtím, než se napřímil:
„Zabýváš se tou dívkou z patnáctky?"
Samozřejmě že to uhodla! S nádechem výtky, ale bez naděje na úspěch dodala:
„Byls tak šťastný, že máš konečně dovolenou! Zavoláš mi zítra?"
Musel se vrátit a pozdravit slečnu Rinquetovou, úplně na ni zapomněl. A stalo se něco zvláštního; prošel větší částí svého okruhu ulic, aniž se zastavil v některém bistru. Telefonoval až ze svého hotelu.
„Haló!… Rád bych mluvil s doktorem Bellamym, prosím. Haló! To jste vy, pane doktore? Omlouvám se, že vás ruším… Počítal jsem s tím, že vás dnes neuvidím v kavárně. Přesto bych si s vámi rád promluvil, jak se vám to bude hodit… Haló! Co prosím?… Hned?… Děkuji vám. Za deset minut jsem u vás."
Jako už dnes ráno, zapomněl i teď prohodit pár slov s panem Léonardem; ten kolem něho obcházel a tvářil se jako pejsek, který nerozumí, proč ho jeho pán nepohladí.
„A co kdyby se mě ti pánové po vás ptali?" zkoušel vyzvídat. „Řekněte jim, že nic nevíte."
Kráčel dlouhými kroky, v zubech svíral troubel dýmky. Otevřel mu Francis, spiklenecky na něj mrkl a řekl:
„Jste očekáván nahoře."
Černé závěsy, svíce, květiny, všechno zmizelo. Dům už měl zase svůj normální vzhled, jen mdlá vůně po květinách katafalku zůstala. Maigret kráčel za sluhou po vysokém koberci pokrývajícím schodiště. Francis otevřel dveře pracovny; ještě než komisař zahlédl doktora, ucítil dým doutníku.

Byli tam dva muži v důvěrném rozhovoru a dokonalé shodě. Ten, co stál, byl doktor Bellamy, střízlivý, vyrovnaný, bez nejmenší známky rozčilení na tváři a v hlasu.
„Drahý Alaine," řekl možná s nepatrným náznakem ironie vůči novému příchozímu, „mám to potěšení představit ti komisaře Maigreta, kterého sis tolik přál poznat… Pane Maigrete, dovolte, abych vám představil svého starého přítele Alaina de Folletier, vyšetřujícího soudce z La Roche-sur-Yon…"
Byl to vysoký obtloustlý muž brunátné tváře. Na sobě měl sako barvy podzimního listí, rajtky a žlutohnědé holínky. To on kouřil doutník; krabice s doutníky ležela otevřená na psacím stole vedle skleniček s alkoholem.
„Velice mě těší, komisaři… Nemusím vám říkat, proč jsem dnes tady. Ostatně omlouvám se za své oblečení. Vzal jsem si volno na jeden den, chtěl jsem se u přátel trochu projet na koni. Horko těžko mě sháněli telefonem a prokurátor mě požádal, abych přijel co nejdřív, tak jak jsem…"
Maigret se posadil do nabídnutého koženého křesla. Doktor Bellamy mu přistrčil krabici s doutníky.
„Chartreusku, nebo armagnac?"
Bez uvažování odpověděl: „Armagnac."
Doutník si však nevzal a nacpal si dýmku. V pokoji bylo horko a dalo se uhodnout, že před jeho příchodem byl rozhovor obou mužů velmi srdečný.
„Bellamy a já jsme spolu chodili do střední školy. Tím se dá vysvětlit, že jsem se mohl vyvléct…"
Z nepříjemné povinnosti! Přesně to chtěl říct! Totiž zajít s ostatními vyšetřovateli a techniky k tak bezvýznamným lidem, jako byli Duffieuxovi.
„Jakmile jsem tu záležitost měl za sebou… Víte, co se stalo, pane komisaři? Dověděl jsem se, že jste tady ve městě, ovšem na dovolené…" Soudce měl jemný hnědý knírek a na rtech mu teď pohrával skeptický úsměv.
„Nebrání vám to dovědět se o té věci mnoho drobných informací, není-liž pravda? Ani to není na překážku vaší pomoci inspektorům z Poitiers… Máte na to právo… No nic, já si vás jen tak dobírám. Znal jsem vás z doslechu jako všichni. Když jste telefonoval a Filip mi navrhl, abych na vás počkal, nadšeně jsem souhlasil…"
„Řekl vám doktor Bellamy, proč jsem s ním chtěl mluvit?"
Byli tři, jeden kouřil dýmku, druhý doutník a konečně doktor kouřil tenké egyptské cigarety. Ve flakónech a sklenkách z brouseného křišťálu stála chartreuska a starý armagnac.
„Právě mě o té věci informoval," odpověděl pobaveně soudce. „Mně se to zdá docela zábavné… Podobá se to Filipovi, a dovolím si dodat, že i vám. Aspoň jak si vás člověk představuje…"
Lékař seděl s lokty opřenými o psací stůl a klidně pohlížel z jednoho na druhého.
„Jestli tomu dobře rozumím, tak přestože jste na draze vykoupené dovolené, nehoda, jejíž obětí se stala jeho nešťastná švagrová, se vám v podstatě nezdála úplně jasná a začal jste kolem něj kroužit…"
Ten vlídný tón s náznakem blahosklonnosti byl tónem šlechtice ze starého rodu, mluvícího se zajímavým, ale poněkud vulgárním mužem, svého druhu fenoménem, o němž se bude dobře vyprávět přátelům.
„Pan doktor vám řekl, že jsem kolem něho kroužil?"
„Ne těmito slovy… Řekl mi, že uhodl, že ho podezíráte, a že vám to usnadnil pozváním k sobě a tím, že vám byl ochoten odpovídat na cokoli, na co se ho zeptáte. Je to tak?"
„Víceméně ano."
„To je celý on… Rád lidem chystá taková překvapení. Předpokládám, že máte něco nového, když jste mu telefonoval a žádal ho o schůzku? Neboj se, Filipe, nechám vás o samotě. Vím líp než kdo jiný, že vyšetřování je důvěrného rázu…"
„Ale prosím tě… Pan Maigret může klidně mluvit…"
V té chvíli Maigret držel právě v ruce skleničku. V hluboké klubovce byl jako skrčený, s krkem mezi rameny.
„Krom jiných věcí bych se vás rád zeptal, pane doktore, kam jste šel včera večer."
Byl to okamžik krátký jako blesk, ale pohlédl směrem k oknu. Bellamy si vzpomněl, že nechal rozsvícené lampy, pravděpodobně proto, aby to vypadalo, že je doma. Vzpomněl si taky na Francise? Je to možné. V každém případě byla jeho odpověď prostá:
„Byl jsem navštívit svou tchyni v hotelu Vendée."
Maigret se málem začervenal. Soudce se usmál, jako by zaznamenával body.
„Přijela včera k večeru s manželem, je znovu provdaná."
Další bod! Maigret viděl v duchu manželský pár, který včera zahlédl na ulici. Že na to nepomyslel! Bylo to tak jednoduché!
„Zatelefonovala mi kolem osmé. Nechtěl jsem ji obtěžovat po únavě z cesty a šel jsem za ní sám do hotelu, kde jsem jí o všem podal zprávu."
„Děkuji vám a mám s vaším dovolením ještě jednu otázku: Kdo ošetřuje vaši ženu po prvním srpnu?"
„Doktor Bourgeois. Mohl bych ji léčit sám, protože má nervovou depresi, ale jako většina mých kolegů nerad léčím členy rodiny."
Úsměv soudce Folletiera zaznamenal nový bod. Bavil se. Bude to báječná story pro posluchače z La Roche a zámky v okolí.
„Kdy přesně jste se obrátil na doktora Bourgeoise?"
Takřka nepostřehnutelné zaváhání, ale vyšetřující soudce, který si protahoval nohy v holínkách; vypadal, jako by něco zavětřil.
„Už si nevzpomínám."
„Hned první den?"
„Ne, myslím, že ne. Předpokládám, pane Maigrete, že někdo z vaši domácnosti byl už někdy nemocný? Pravda, zapomněl jsem, že máte zrovna ženu na klinice u doktora Bertranda. Zavolal jste ho k ní hned první den?"

„Až druhý.“
„Protože potíže byly určitější, protože měla náhle vysokou horečku. V případě mé ženy...“
Soudce se chystal z galantnosti protestovat, jako by nepřicházelo v úvahu mluvit o intimních záležitostech paní Bellamyové, a tentokrát se na Maigreta díval jako na vyloženého hulváta.
„Jen klid! Chtěl jsem říct, že v případě mé ženy to začalo obrovskou únavou. Zůstala ležet, jak to ženy často dělají…“
„Který den?“
„To už nevím.“
„Bylo to dva dny před nehodou, viďte?“
„Je to možné.“
Soudcovy nohy sebou netrpělivě cukaly jako na znamení nesouhlasu. „Nezapomínejte, pane doktore, že vy sám jste mě pozval, abych sem přišel, kdy budu chtít, a abych vám položil všechny otázky, které budu považovat za nutné.“
„Znovu vás k tomu vybízím.“
„Přišel sem doktor Bourgeois v den nehody?“
„Ne.“
„Den poté?“
„Myslím, že ne.“
„Tedy nejdřív třetí den. Byl tu včera?“
„Ano.“
„A dnes?“
„Ještě ne.“
„Byl jste vždycky přítomen vyšetření?“
„Ano.“
„Řekl bych, že je to zcela přirozené!“ vybuchl Alain de Folletier. „Dovolte, pane komisaři, abych vám řekl, že…“
„Nech to plavat, Alaine! Poslouchám vás, pane Maigrete.“
Ten už si dlouho prohlížel zdálky předměty ležící na psacím stole. Na kožené psací podložce byl vyražen Bellamyův monogram a na pijáku také. Před kalamářem ležel perořízek ze slonoviny a další, menší a ostřejší, na otvírání dopisů.
„Dovolíte mi, abych položil – samozřejmě před vámi – jednu jedinou otázku vašemu sluhovi?“
Tentokrát soudce povstal a i tentokrát ho Bellamy gestem ruky uklidnil; druhou rukou zároveň stiskl zvonek.
„Jak vidíte, chci svou hru dohrát až do konce,“ poznamenal poněkud nervózně.
„Vy to stále ještě pokládáte za hru?“
Někdo zaklepal. Byl to Francis a zcela přirozeně zamířil k podnosu se skleničkami.
„Francisi, pan komisař Maigret by vám rád položil jednu otázku a já vám dovoluji, abyste ji zodpověděl.“
Bylo to dnes odpoledne už podruhé, co někdo někomu dával svolení, že s ním smí mluvit. A nebylo to jenom proto, že je na dovolené, jak připomněl soudce. Byla to svým způsobem otázka kasty a Maigretovi se z toho rozhořely uši.
„Řekněte mi,“ řekl nejpřirozenějším tónem, jakého byl schopen, „kam jste dal stříbrný nožík?“
Nenamáhal se pozorováním doktora. Díval se rovnou do tváře sluhy a Francis pátral v paměti, než se obrátil na svého pána.
„Není na svém místě? Přísahám, že jsem ho nesebral. Jestli dovolíte, půjdu se podívat…“
Stříbrný nožík tedy nenáležel do světa fantazírování. Jeden v domě v každém případě byl, asi právě ten, který na klinice pronásledoval Lili Godreauovou v předsmrtném blouznění.
„To je zbytečné,“ řekl rychle Maigret. „Děkuji vám.“
„To je všechno?“
Než odešel, neubránil se Francis vyčítavému pohledu směrem k Maigretovi. Copak se včera večer u Popiny v jídelně nespřátelili? Copak neřekl všechno, co věděl? Proč ho teď před lidmi označil skoro za zloděje?
„Jsem vám i nadále k dispozici, pane Maigrete.“
„Nerad bych vás a pana vyšetřujícího soudce připravoval o čas.“ Soudce vytáhl z kapsy hodinky a dal najevo, že to opravdu trvá už trochu dlouho. Že se Maigret přijde předvádět do knihovny, kde si oba přátelé v klidu povídali, no budiž. Ale choval se příliš nenuceně, jako děti, které představíte dospělým a ony toho využijí a jsou nesnesitelné.
„Rád bych se, pane doktore, podíval do vaší ordinace.“
„Jak si přejete.“
Neprojevila se v jeho hlase jakási lehká únava?
„Můžeš jít s námi, Alaine. Stejně jsi, myslím, dosud nikdy neměl příležitost si ji prohlédnout.“
Sešli se schodů, Maigret napřed, oba muži za ním, a soudce něco potichu svému příteli vysvětloval. Prošli brankou do zahrady a přešli ji kolem malého vodotrysku.
Vzadu stála garáž z červených hlazených cihel s výjezdem do malé uličky a vedle garáže jednoposchoďový dům; doktor vytáhl z kapsy klíč a otevřel.
Vešli do studené chodby s holými stěnami; čekárnu jen zahlédli, byla zařízena zcela banálně. Ale aspoň tam nestála ošoupaná křesla jako u většiny lékařů a na zdech nevisely obvyklé akvarely. Zcela v tradici tam však byl přístěnný stoleček s hromadou týdeníků a ilustrovaných časopisů.
„Pojďte, prosím, za mnou.“
Nahoře v patře byly jen dvě místnosti. Ta větší, velmi světlá, byla ordinace. Měla pohodlné zařízení. U psacího stolu, stejně velkého jako ten v knihovně, stála dvě široká kožená křesla. U zdi také kůží potažený divan, nijak neproležený; ten zřejmě sloužil při prohlídce pacientů.
Skla oken vedoucích do zahrady byla matová a celé odpoledne do nich pražilo slunce. Na oknech do ulice byly

záclony: nebylo sem odnikud vidět, protější zeď bez oken patřila k nějakému skladišti.
Maigret pootevřel dveře vedlejší místnosti; byla tam toaletka s umyvadlem a zasklené skříňky, kde byly pečlivě urovnány poniklované lékařské nástroje.
Pomalu si to všechno prohlížel s rukama v kapsách – velice tím znervózňoval soudce, kterého jeho vystupování čím dál víc iritovalo. Pak se sehnul nad psací stůl.
„Stříbrný nůž není na svém místě," konstatoval.
„Kdo říká, že je to jeho místo?"
„Pouze to předpokládám. Chcete-li zavolat svého sluhu, není nic snazšího, než se ho zeptat."
„Měl jsem na psacím stole skutečně perořízek se stříbrnou rukojetí. Ani jsem si nevšiml, že zmizel…"
„Ale měl jste tu po prvním srpnu nějaké pacienty?"
„V zásadě ordinuji třikrát týdně a někdy, objedná-li se pacient předem, ordinuji i mimo tyto dny."
„Odkdy dokdy ordinujete?"
„Dověděl byste se to na měděné tabulce přede dveřmi. Pondělí, středa a pátek od desíti do dvanácti."
„Večer nikdy?"
„Prosím?"
„Ptám se, jestli někdy neordinujete také večer."
„Málokdy. Příležitostně se to může stát, nemůže-li se pacient uvolnit ve dne."
„Stalo se to někdy v tyto dny?"
„Nepamatuju se, ale dovoluji vám, abyste si to ověřil v mém diáři."
„Když jste zde – odvážil by se vás někdo z domu vyrušit?"
„Řekněte přesně, koho myslíte tím někdo z domu?"
„Například někdo ze služebnictva… Váš sluha… Nebo komorná paní Bellamyové."
„To určitě ne. Je tu interní linka, která obstarává spojení s domem…"
„A co vaše manželka?"
„Myslím, že ta tady v ordinaci nikdy nebyla. Leda po svatbě, když jsem ji prováděl celým domem."
„Co vaše matka?"
„Chodí sem pouze v mé nepřítomnosti, když se tu gruntuje, aby dohlídla na služebné."
„A švagrová?"
„Ne."
Oba muži už odhodili zdvořilost. Odpovědi byly krátké, úsečné. Ani jeden, ani druhý nevkládali do svých pohledů ani nejmenší ohleduplnost.
Maigret si naprosto klidně otevřel okno do zahrady; bylo vidět stromy. Mezi jedním bukem a borovicí tmavší zeleně se dala zahlédnout část obytného domu, a to dvě okna prvního poschodí a vikýř druhého patra s mansardními okénky.
„To jsou okna vašeho pokoje?"
„To levé je okno chodby, vpravo je okno koupelny mé švagrové."
„A nad ním?"
„Pokoj Jeanne, totiž komorné mé ženy."
„Vy nevíte, který den ten nožík zmizel?"
„Až do vašeho příchodu jsem ani netušil, že zmizel. Nestává se často, abych si v ordinaci rozřezával stránky knih. A korespondence přichází do předního domu; nejčastěji ji otvírám ve své knihovně."
„Děkuji vám."
„To je vše?"
„To je vše. Dovolíte-li, vyjdu tady těmi malými dveřmi." Na úzkém schodišti se otočil.
„Mimochodem, v kolik hodin jste se vrátil dnes v noci?"
„To vám nepovím přesně, ale muselo být kolem půlnoci. Francis už byl pryč, nechal mí podnos s whisky v knihovně. Sešel jsem si dolů do ledničky pro led."
„Ke své ženě jste nezašel?"
„Ne."
„Její matka se s ní neviděla?"
„Viděly se dnes ráno před pohřbem."
„Ve vaší přítomnosti?"
„Ano."
Neztrácel rozvahu. Mechanika odpovědí fungovala obdivuhodně, bez jediného zadrhnutí, bez jediného zaváhání. Jen hlas byl trochu nervóznější, úsečnější.
Den předtím spolu mluvili ještě jako dva dobře vychovaní muži, kteří jako by měřili své síly. Dnes už se dostali do křížku.
„Stále ještě mi dáváte svolení, pane doktore, abych vás navštívil? Podotýkám, že jak to velmi dobře řekl pan Alain de Folletier, jsem tu na dovolené a nemám oprávnění cokoli po vás žádat. On sám, přestože je soudce a v Sables je služebně, vás navštívil jen jako starý přítel, není-liž pravda?"
„Jsem vám i nadále k dispozici."
Sundal řetěz na dveřích, stiskl kliku.
„Brzy na shledanou, pane doktore."
„Kdykoli se vám to bude hodit."
Vteřinka zaváhání nastala, když Maigret překračoval práh domu, pak ale Bellamy natáhl ruku a Maigret ji stiskl. Zato

soudce dělal, že nevidí ruku, kterou mu Maigret podával.
„Zdravím vás, pane soudní rado. Jen pro všechny případy vám k vašemu vyšetřování sděluji, že včera kolem půl páté vycházela malá Lucila Duffieuxová z pokoje paní Bellamyové.“
„Já vím.“
Maigret, už na chodníku, sebou trhl a prudce se otočil.
„Přítel Filip mi o tom řekl, ještě než jste vy, pane komisaři, přišel. Dobrý večer!“
Uličkou, kde se táhly jen holé zdi, právě nikdo nešel; k vidění byly zavřené dveře od doktorovy garáže, bílé zdi malého domu s čekárnou dole a ordinací v prvním patře.
Měděná tabulka se jménem MUDr. Bellamy udávala ordinační hodiny. Menší tabulka vybízela pacienty, aby zazvonili a bez čekání vešli.
(7)
Ulice na pomezí města a venkova opět nabyla svého obvyklého vzhledu. Tu a tam seděl na židli přede dveřmi starý penzista a potahoval z dýmky. Tu a tam bylo otevřenými dveřmi slyšet křiklavý hlas volající nějaké děcko. Uprostřed ulice si hráli hoši s míčem, zatímco kus dál na nedlážděném chodníku lezl po zemi úplně malý kluk s holým zadečkem, jenom v krátké modré košilce.
Dveře u Duffieuxů byly zavřené. Konečně je nechali na pokoji a právě Maigret byl nucen znovu je obtěžovat.
Soudcova věta ho úplně uzemnila. Tak tedy pan doktor Bellamy sám se první zmínil o dívenčině včerejší návštěvě.
Vlastně bylo logické, že si kryje záda, když holčičku viděl komisař. Jak asi vysvětlil její přítomnost v manželčině ložnici?
Maigret zaklepal, slyšel zaskřípání židle na kuchyňských dlážkách, a dveře se otevřely; stála před ním tlustá žena z dnešního rána. Poznala ho? Mluvila už během dne s tolika lidmi, že si možná říkala – o jednoho víc nebo míň, to už je jedno.
Dala si prst na ústa a řekla:
„Psst… Usnula…“
Maigret vstoupil, smekl, podíval se na dveře do ložnice, které nechali pootevřené, aby zaslechli sebeslabší zavolání paní Duffieuxové, jíž lékař předepsal prášky na spaní.
Jak to, že měl komisař pocit – jako už toho dne ráno –, že je zima, a přitom byl srpen? Možná že je to tak vždycky v těchto domcích? Bylo zde už šero, jako by se smrákalo. V kamnech bylo zatopeno a na plotně se vařila polévka, z níž vycházela vůně pórku. To snad ten oheň hučící ve sporáku s rozpálenými kolečky uprostřed vyvolával pocit, že je zima.
Duffieux s rozepnutým límečkem u košile seděl v rákosovém křesle, hlavu zvrácenou nazad a otevřená ústa. I on spal a ve spánku si zachoval výraz strnulého úžasu a zoufalství.
Jak se té stařeně podařilo po všem tom pobíhání lidí všechno umýt a dát do pořádku? Dům voněl čistotou, mýdlem.
Žena usedla a automaticky vzala do rukou pletení, protože ženské jako ona nezůstávají nikdy s rukama v klíně.
Maigret si přenesl židli ke sporáku. Chápal, že kamna jsou pro určité lidi svého druhu společností. Zeptal se potichu:
„Vy jste z rodiny?“
„Děti mně říkaly teto,“ odpověděla, aniž přestala počítat očka. „Ale příbuzná nejsem. Bydlím o tři domy dál. Byla jsem u toho, když Marta rodila. U mě tu malou taky nechávala, když šla na nákup. Nikdy neměla pevný zdraví.“
„Přišli na to, proč byla včera malá Lucila u doktora Bellamyho?“
„Ona byla u pana doktora…? To mi neřekli. Vy jste nebyl s těmi pány? Počkejte… Mluvili o penězích, který našli v krabici, a o lístkách z tomboly. To musí být ono… Běžte do pokoje. Mě už zlobí ty mý starý nohy… Otevřete skříň… Po jejich odchodu jsem dala věci jakžtakž na svý místo. Vpravo vzadu najdete plechovou krabici…“
Tělo dítěte už odvezli. Jako Lili Godreauovou i malou Lucilu ještě zohaví pitvou.
Maigret udělal, co mu stará paní řekla. Pod šatstvem, které inspektoři asi museli prohlédnout až po poslední šev, objevil starou krabici od sušenek a přinesl si ji do kuchyně.
Žena ho pozorovala, jak otvírá krabici, počítá bankovky a drobné. Způsobilo to cinkání počítaných peněz? Duffieux pootevřel víčka, a když poznal, že je tu opět cizí tvář, raději je zase zavřel a utekl se do spánku.
Krabice obsahovala dvě stě třicet pět franků. Pak tam byly v bločcích lístky do tomboly na podporu městských škol. Jeden lístek stál frank, celý bloček dvacet pět franků.
Většina lístků byla prodána po jednom a na zbylých útržcích byla jména lidí z okolí. Na listu papíru vytrženém ze sešitu si malá Lucila poznamenala:
Malterre: 1 blok
Jangen: 1 blok
Mathis: 1 blok
Bellamy: 1 blok
Tři první jména byla jména obchodníků ve středu města.
Doktor Bellamy měl opět možnost vysvětlení, odzbrojujícího svou jasností. Stačilo soudci říct – ten se ostatně na nic neptal:
„Mimochodem, manželka mi řekla, že ta dívenka za ní byla včera odpoledne a prodala jí lístky do tomboly…
Maigretovi tohle vysvětlení nestačilo, protože on věděl, že paní Bellamyová děvčátko čekala. Věděl i to, že už u ní jednou bylo a že tenkrát řeklo Francisovi, jak se jmenuje.
Uložil bločky a peníze zpátky a odnesl krabici do skříně.
„Nevěděla byste, madame, jak se jmenuje Lucilina učitelka?“
„Jadinová… Bydlí u hřbitova, je to novej dům, poznáte ho podle žlutý fasády… Ty páni si napsali jména, co jsou uvedený v tý krabici. Taky asi zašli za paní Jadinovou…“

„Mluvili s vámi o Emilovi?“
„Copak vy s nima nespolupracujete?“
Vyhnul se přímé odpovědi.
„Nepatřím ke stejnému oddělení.“
„Ptali se mě, kde je ten chlapec, a když jsem jim řekla, že asi v Paříži, chtěli jeho adresu. Ukázala jsem jim pohlednici…“
„A co dopis?“
„O tom nemluvili.“
„Mohla byste mi ho ukázat?“
„Vemte si ho… Je v pravým šuplíku v kredenci.“
Gérard Duffieux slyšel jejich rozhovor v polospánku jako vzdálený rozptýlený hluk. Chvílemi sebou pohnul, ale byl příliš unaven, než aby se chtěl úplně probudit.
Pravá zásuvka byla sejfem domácnosti. Byly tam staré dopisy, účty, fotografie, velká náprsní taška obsahující doklady, Duffieuxovu vojenskou knížku, oddací list rodičů, rodné listy.
„Dopis je nahoře,“ hlásila stará paní.
Ze zásuvky vycházel mdlý pach starých papírů, k nimž se teď připojí předměty, připomínající Lucilu a její úmrtní list.
„Dovolíte, abych si to přečetl?“
Ona se podívala na spícího muže a řekla:
„Těm už je stejně všechno jedno…“
Dopis byl napsán na papíře s hlavičkou tiskárenské firmy Larue et Georget. Maigret kolem jejich tiskárny a kanceláře chodil každý den ráno, když se vracel z promenády k přístavišti.
„Drahá maminečko…“
Byl to energický, hustě psaný a čitelný rukopis.
„Ani nevíš, jak mi ještě na poslední chvíli představa, jakou bolest ti způsobím, bere odvahu. Prosím Tě, čti ten dopis pomalu, klidně, až budeš sama u kamen na svém obvyklém místě. Úplně Tě vidím před sebou! Vím, že se rozpláčeš a budeš muset sundat brýle a utřít si je.
Ale maminko, vždyť to, co se Ti dnes přihodilo, se stává všem rodičům. Moc jsem o tom přemýšlel. Hledal jsem poučení v mnoha knihách a přišel jsem na to, že je to přírodní zákon.
Nejsem žádný netvor. Ani větší sobec než ti druzí. A taky nejsem necita.
Jenže, maminečko, já mám takovou potřebu žít! Můžeš to pochopit Ty, která jsi strávila celý život tím, že ses obětovala manželovi, dětem, komukoli, kdo Tě potřeboval?
Já potřebuju žít a je to tak trochu i Tvoje vina. To Tys mi vnukla mé první pocity ctižádosti tím, že jsi šetřila na sobě, abys mi dopřála řádné vzdělání. Místo abys mě dala do učení, jak se to dělá v našem prostředí, chtělas, abych studoval, a byla jsi hrdá, když jsem získával všechny školní ceny.
Teď už je pozdě, už to nejde vzít zpátky. Dusím se v našem malém městě, kde na chlapce, jako jsem já, nečeká žádná budoucnost.
Když jsem nastoupil u Larueho a Georgeta, myslela sis, že jsem zajištěný a mě bolelo srdce, když jsem viděl Tvou radost.
‚Dosáhl jsi svého…‘ říkala jsi.
Kdežto já jsem si už představoval jiný způsob života. Když ode mě v novinách přijímali malé článečky, chodila jsi je pyšně ukazovat sousedkám, a když mě nakonec jedny pařížské noviny, jejichž šéfredaktor nevěděl, kolik je mi let, jmenovaly svým korespondentem v Sables, byla jsi radostí bez sebe.
Představovala sis, že se ožením v našem městě. Už jsi snila, jak si jednou koupím malý růžový domeček v nových čtvrtích.
To všechno mě dnes tak bolí, že už nenacházím slova, abych Ti řekl, k čemu jsem se rozhodl.
Za několik hodin, moje ubohá maminečko, odjedu. Neměl jsem odvahu Ti to říct, ani si o tom promluvit s tatínkem. Myslím, že on to pochopí okamžitě, protože než přišel o ruku, taky měl svou ctižádost.
Dnes večer odjíždím vlakem do Paříže. Díky svým známým z novin jsem si našel zatím skromné místo, ale to je jen začátek. Nikomu jsem se o tom ani slovem nezmínil, ani svým šéfům. Ale ničeho se nebojím. Za sebou nechávám všechno v pořádku.
Jedině Lucila to ví, protože jsem se potřeboval někomu svěřit. Je to hodné děvče a můžeš se na ni spolehnout. Má vás oba moc ráda, takže doufám, že díky jí pomalu zapomenete, že už nejsem s vámi.
Chtěl jsem Tě před odjezdem aspoň stisknout v náruči. Udělal jsem to a Ty sis asi říkala, proč Tě k sobě tak dlouho tisknu.
Kdybychom se měli loučit, ztratil bych odvahu.
Doufám, že moje zaměstnání mi brzy umožní dál vám vypomáhat. Prosím Tě, aby ses nezlobila, jestli vám zpočátku nebudu nic posílat.
Za posledních několik měsíců jsem hodně zestárl. Vy jste si toho nevšimli. Rodiče vždycky považují svého syna za kloučka, i když už je z něho muž.
A ze mne už je muž. Pokusím se, to říkám otci, jednat jako muž. A kdybych vás měl někdy zarmoutit, buď si jistá, že to nebude mou vinou. To by mě prostě život přemohl.
Napíšu vám, jen co budu mít nové zprávy. Dám Ti adresu, na niž mi budeš moct psát. Tento dopis dostaneš zítra ráno a do té doby si nebudeš dělat starosti, protože jsem Ti oznámil, že budu celou noc pracovat v tiskárně. Hodím dopis do schránky dnes večer na nádraží než nasednu do posledního vlaku. Lístek už mám.
Pokusím se o štěstí, maminko, jako to udělalo tolik lidí přede mnou a jak jich to dělá denně tolik dalších. Mockrát jsem

Tě slyšel říkat, že ti, co takhle odcházejí, za moc nestojí. Věř mi, řeknu-li Ti, že to jsou ti nejlepší.
Přej mi navzdory všemu hodně štěstí. Občas se pomodli za syna, který jde za svým osudem.
Nech tatínka vyspat, než mu tu zprávu sdělíš. Vím, že jsi slabší než on a že jsi vždycky byla nemocná, ale mám podezření, že tatínek má už několik měsíců potíže se srdcem a nechce nám to říct.
Zůstane vám Lucila.
Obejmi ji za mě… Buďte všichni tři moc šťastní. I já se o to pokusím, a až se uvidíme, doufám, že na mě budete moct být pyšní.
Na shledanou, moje maminečko.
Tvůj syn Emil.“
Maigret se podíval na pohlednici, na obrázku bylo náměstí Svornosti. Na zadní straně bylo jen pár slov napsaných poněkud nervóznějším písmem.
Dobře dojel. Můžeš mi psát poste restante, pošta číslo 26, Paříž. všechny tři líbá
Emil
Pokud si Maigret vzpomínal, poštovní úřad 26 byl ve Faubourgu Saint Denis v blízkosti okružních bulvárů.
„Poslali mu telegram?“
„Až v poledne.“
„Ještě neodpověděl?“
„Myslíte, že už ten telegram dostal? Kdyby přijel, aspoň by je trochu utěšil…“
A s povzdechem se podívala po muži s prázdným rukávem, který znovu tvrdě usnul a jehož prošedivělý knír se při každém vydechnutí rozevlál.
„Zůstanete tady s nimi v noci?“
„Nedělejte si starosti. Poprosila jsem synovce, aby mi sem přinesl moje věci.“
Nelehne si, protože by se neodvážila spát v pokojíku, kde byla Lucila uškrcena. Bude pečovat o paní Duffieuxovou.
Půjde Duffieux do práce jako jiné noci?
Raději se neptal. Pomalu dopis složil a vrátil na místo. Nejraději by si ho vzal s sebou, věděl však, že by mu to nedovolili.
V ložnici začala paní Duffieuxová sténat jako malé dítě a stará paní s námahou vstala.
„Promiňte mi to…,“ dostal ze sebe Maigret. „Musel jsem přijít…“
Dala mu znamení, aby mlčel, a zatímco odcházel, zamířila po špičkách k pokoji nemocné matky.
#
V jednom rohu stálo piano, na prostředku dubového stolu byla podlouhlá vyšívaná dečka a na stěnách fotografie seřazených dětí pokaždé s jiným datem: rok za rokem žáci paní učitelky Jadinové.
„Už mě vyslýchal nějaký váš kolega, pane komisaři, takový velký s jizvou…“
Piéchaud, ten zná své řemeslo.
„Opravdu jsme zorganizovali tombolu na podporu místních škol. Lístky do tomboly prodávají školní děti. Dovolujeme jim, aby je nabízely obchodníkům a lidem, které znají. Lucila měla část lístků jako ty ostatní. V pondělí měly děti přinést neprodané lístky a útržky prodaných zpátky.“
„Mělo každé z dětí na starosti určitou čtvrť nebo ulici?“
„Mohly si vybrat.“
„Řekněte mi něco o Lucile, buďte tak hodná!“
Paní učitelka Jadinová byla drobná, tmavovlasá. Ve třídě asi vypadala přísná, protože co je třeba, to je třeba, ale její pohled prozrazoval laskavou povahu.
„Váš inspektor mi kladl otázky, které mě dost rozhořčily, to se přiznám, a on vám zase asi řekne, že jsem ho přijala spíš nevlídně. Zdá se mi, že vy máte větší pochopení. Inspektor chtěl vědět, jestli se Lucila hodně stýkala s chlapci a jak daleko pokročila její sexuální výchova. Považte, že jí bylo sotva čtrnáct. Vypadala na víc, protože byla velká a rozvážná, možná na svůj věk až moc… Nepopírám, že míváme občas předčasně vyspělé děti, které se scházejí s chlapci na ulicích, hlavně v zimě, když je brzy tma, a některá děvčata si něco začnou i s muži, ale to jsou výjimky.“
„Lucila byla hodné děvče?“
„Říkala jsem jí maminka; o velké přestávce si místo skotačení se staršími děvčaty hrála mnohem raději s dětmi z mateřské školky. Jednou jsem zaslechla, co si povídá s kamarádkou, které se právě narodil bratříček. Lucila říkala smutně: ‚Moje maminka prý už nemůže mít děti…‘
Takových děvčat je víc, než se myslí, pane komisaři, hlavně v chudších vrstvách, tam jsou dívky ve čtrnácti už opravdové ženy…“
„Teď o prázdninách jste ji asi už delší čas neviděla, viďte?“
„Viděla jsem ji několikrát, protože – aby se děti v létě nepotulovaly po ulicích – seskupíme ty, které nám rodiče svěří, a organizujeme pro ně hry, vodíme je ve skupinkách na pláž nebo do borových hájů…“
„Nezdálo se vám, že se Lucila nějak změnila?“
„Všimla jsem si, že ji cosi znepokojuje, a ptala jsem se, co s ní je. Nevím, jak to chodí v chlapeckých třídách, ale u nás máme každá svou oblíbenkyni. Lucila byla tak trochu můj mazánek. O velké přestávce během školního roku a o prázdninách v lesíku odbíhala občas od kamarádek a přišla si se mnou povídat.
Pamatuji se, že jsem se jí zeptala, jestli je to pravda, že bratr odjel.“
„To znamená nejvýš před pár dny?“
„Před třemi dny… Slyšela jsem o tom od jiných dětí. Místo aby mi odpověděla upřímně a dívala se mi do očí, jak jsem na to u ní byla zvyklá, odvrátila se a jen stroze utrousila:

‚Ano.‘
‚Maminku to asi moc mrzí, že?‘
‚Já nevím.‘
‚Dostala od něj už dopis?‘
‚Nevím.‘
Nenaléhala jsem, protože jsem v ní vycítila jakési napětí a neobvyklou uzavřenost.
To je všechno, co vím, pane komisaři.“
„Vy dáváte i hodiny klavíru?“
„Mám pár soukromých žáků.“
„Lucila k vám taky chodila do klavíru?“
Paní učitelka Jadinová zavrtěla rozpačitě hlavou.
Znamenalo to zřejmě, že Lucilini rodiče nemohli dcerce dopřát takový přepych.
Když Maigret docházel do ulice Saint Charles, kde byla tiskárna Larue et Georget, vycházeli právě dělníci z dílen. Přešel dlážděný dvůr, obešel nákladní vůz a otevřel prosklené dveře, na nichž stálo „Kancelář“.
Písařka si právě nasazovala klobouk.
„Je tu pan Larue?“ zeptal se.
„Pan Larue před dvěma měsíci zemřel.“
„Promiňte. Mohl bych tedy mluvit s panem Georgetem?“
Ten byl ve vedlejší místnosti a asi ho slyšel, protože sám zavolal:
„Pošlete sem toho pána, slečno Berto.“
Byl to muž malé postavy, bez náznaku afektovanosti, a dělal právě poslední stránkovou korekturu svých novin L’Écho des Sables, které vycházely jednou týdně, měly čtyři stránky a obsahovaly převážně místní zprávy, inzeráty a různá notářská oznámení.
„Posaďte se, pane komisaři, Nedivte se, že vás znám. Jsem starý přítel komisaře Mansuyho a ten mí o vás vyprávěl. Každé ráno vás vidím procházet naší ulicí. Říkal jsem si, že za mnou přijdete.“
A jak Maigret očekával, dodal:
„Před chvílí mě navštívil jeden váš kolega, počkejte, pan…“
„Boivert…“
„Ano, správně! Božínku, neměl jsem mu pomalu co říct. Je to pravda, vyšetřujete nezávisle na nich?“
„To vám povídal Boivert?“
„Ne ne! Říká se to ve městě… Třeba dneska jsem byl na pohřbu, protože pan doktor Bellamy je můj zákazník… Nejmíň dvě osoby mi řekly totéž… Dodávají, že máte svou představu, že policie z Poitiers s vámi nesouhlasí a že chystáte nějaké překvapení…“
„Lidi toho napovídají…,“ zabručel netrpělivě Maigret.
„Chcete, abych vám řekl, co vím o Emilu Duffieuxovi?“
Maigret přisvědčil, ale poslouchal jen na půl ucha.
„Je to už druhý takový mládenec, co mě prošel rukama a kterého jsem, abych tak řekl, trochu otesal. A taky druhý, který mi utekl. Víte, já se na ně pro to nezlobím. Ten první pracuje jako novinář v Rennes a čtu každý den jeho články v L’Ouest-Éclair. A Emil… Dříve či později se dovíme, co z něj bude, že?“
„Přál bych mu úspěch.“
Pan Georget se až zachvěl, tak vážně byla ta slova pronesena.
„V každém případě je to, pane komisaři, poctivý chlapec a jediná jeho vada je možná určitá nedůvěřivost. Není to úplně přesné… uzavírá se do sebe… Člověk by řekl, že se při jednání s lidmi ustavičně obává ironického pousmání, odmítnutí nebo prostě blahosklonnosti… Těžce nese chudobu své rodiny, ovšem nestydí se za ni. Když se ho někdo zeptá, co dělá jeho otec, okamžitě odpoví: Nočního hlídače. A ani se nenamáhá vysvětlit, že Duffieux to místo přijal po amputaci pravé paže…
Nevím, jestli to, co říkám, je srozumitelné. Chce se za každou cenu dostat nahoru. Bude pro to pracovat ze všech sil. Přečetl tuny knih, všechno, co mu padlo pod ruku… Střídají se u něj období neklidu a pak zase sebedůvěry.“
„Co ženy?“ zeptal se Maigret.
Tiskař ukázal na vedlejší místnost.
„Už odešla?“ řekl potom potichu a mínil tím písařku.
Raději se šel přesvědčit.
„Však jste ji viděl, slečna Berta je hezká, taková svěží. Všichni moji zaměstnanci se jí pokoušeli dvořit. Ve skutečnosti je zamilovaná do Ernila Duffieuxe, ale tak, že ji popadne amok, když před ní nešťastnou náhodou někdo něco řekne proti němu. Udělala všechno, aby upoutala jeho pozornost. Začala být koketní, dvakrát třikrát týdně měnila šaty. Nevím, jestli si toho Emil vůbec všiml. On měl svůj cíl. Pořád jsem čekal, že odjede do Nantes nebo do Bordeaux jako většina našich ctižádostivých chlapců. Ale on si to namířil rovnou do Paříže…“
„Řekl vám to do očí?“
„Ne, napsal mi dopis.“
„A dostal jste ho den po jeho odjezdu?“
„Přesně tak. Zrovna jako jeho rodiče. Člověk by řekl, že se bál, že mu v tom někdo na poslední chvíli zabrání… Nemusím ani říkat, že jeho účty jsou v naprostém pořádku. Chcete-li vidět ten dopis…“
Maigret ho jen přelétl. Emil se velice slušně omlouval a neméně mile svému šéfovi děkoval za všechno, co pro něj udělal.

„Jeho sestra tu za ním v kanceláři nikdy nebyla?“
„Nevzpomínám si. Ostatně Duffieux se v kanceláři moc nezdržoval. Aspoň v poslední době. Pro noviny dělal maximum, staral se o místní zprávy i o inzeráty, protože v takovém malém podniku, jako je ten náš, se musí dělat všechno…“
„Potřeboval bych si udělat co nejpřesnější představu o jeho denním rozvrhu práce.“
„Přicházel kolem deváté, někdy dřív, na to on nekoukal. Nejčastěji zůstával v kanceláři tak do půl jedenácté. Pak se stavil na policejním komisařství, aby zjistil, co je nového, a potom na radnici a na podprefektuře. Někdy se sem na pár minut vrátil kolem poledního, jindy až po obědě. Odpoledne psal články, chodil do dílny, aby dohlédl na lámání a úpravu stránek. Měl taky různé pochůzky, telefonoval notářům, realitním agenturám, ředitelům biografů, pro které tiskneme plakáty…
To jsem vzal namátkou program obyčejných dní. V pátek, kdy se naše noviny tisknou, zůstával tady se mnou často až do devíti do večera…“ Až na nějaké drobnosti to odpovídalo přesně životu malého provinčního reportéra.
„Takže venku měl práci v podstatě hlavně dopoledne. Nevíte, jestli měl nějaké soukromé telefony?“
„Záleží na tom, co míníte soukromými telefony. Věděl jsem, že je korespondentem jedněch pařížských novin. Požádal mě o dovolení, aby to směl přijmout. Nezabralo mu to moc času, protože jim předával stejné informace jako našim novinám. Dovolil jsem mu, aby používal jedné naší telefonní linky, on hovory zaznamenával a účetní mu je odečetl koncem měsíce z výplaty. Nikdy jsem ho nepřistihl při opravdu soukromém hovoru, například s přítelem…“
„Děkuji vám.“
„Ještě se s ním v Paříži nespojili?“
„Dal rodičům jenom adresu poste restante.“
„Takže se to doví asi až za dva dny, to je jasné…“
Tiskař nevědomky Maigreta inspiroval. Jen se vrátil do hotelu, zatelefonoval na kriminálku do Paříže.
„Haló!… Je tam Lucas? Kdo je u aparátu?… Torrence? Tady je Maigret… Ano, pořád ještě na dovolené… Cože?… Jestli je hezky? To nevím… Podívám se. Slunce nesvítí, ale neprší. Je Janvier ještě v kanceláři?… Dej mi ho… Ano, díky… Haló, to jsi ty, Janviere? Nemáš moc práce?… Běžné věci? Dobrá. Chtěl bys pro mě něco udělat? Potřeboval bych, abys zašel na poštovní úřad dvacet šest. Je to ve Faubourgu Saint Denis?… Ano, znám. Půjdeš k okénku poste restante. Zeptáš se, jsou-li tam dopisy pro Emila Duffieuxe… Ano, poznamenej si to… Emil… Duffieux… Ne, dvě ef, ef jako Ferdinand… Počkej! Hlavně chci vědět, jestli si ty dopisy už vyzvedl… Ano, a kdy. Jestli ještě nikdo nepřišel, ať ti úředník zavolá; jakmile se objeví. Ať ho jakýmkoli způsobem pár minut zdrží a ty mezitím skočíš do taxíku…
Hlavně ať ho nevyplašíš. Zeptej se ho jen na adresu. Eventuálně ho sleduj…
Ještě nezavěšuj. Pak zajdeš do oddělení, co má na starosti penzióny. Podíváš se na přihlášky z posledních dní. Hlavně na přihlášky z jedenatřicátého července a prvního srpna… Hledej totéž jméno. To je vše… Ale ne, není to nic důležitého… Jen taková osobní přátelská služba… Děkuji ti, chlapče… Ano, správně… Už je jí líp, ano… Pozdravuj ode mě Marie-France…“
„Páni už jsou u stolu,“ zašeptal pan Léonard, který stál za Maigretem s lahví v ruce.
„Tak ať si tam zůstanou.“
„Že si se mnou vezmete…“
Co se dá dělat, bylo lepší se podvolit, aby se dobráka hoteliéra nedotkl.
„Sehnal jsem jim dva pokoje ve dvou různých hotelích. Moc se jim to nezdá. Copak za to můžu? Na zdraví!“
„Na vaše zdraví, pane Léonarde…“
„Myslíte, že dopadnou toho darebáka, co tu malou uškrtil?“
Bylo osm hodin. Už se svítilo. Oba policisté seděli v zadní místnosti mezi kuchyní a jídelnou. Za nimi neustále kmitala obsluhující děvčata s podnosy.
Byla to snad ta Léonardova věta, která Maigreta přivedla na novou myšlenku? Svraštil obočí.
„Vy nebudete večeřet?“
„Teď ne…“
Už se skoro rozběhl nahoru do svého pokoje, aby udělal něco, co dělal jen málokdy a jen ve výjimečně vážných případech.
Vzpomněl si na úzkost, jakou cítil minulý večer, když se marně snažil zjistit totožnost děvčete, které potkal na schodech u doktora Bellamyho. Lidé, kterých se vyptával, na něj koukali celí užaslí, dokonce i Mansuy a strážníci ve službě.
Kdyby však byl zjistil jméno a adresu, byla by Lucila naživu.
Možná že se mýlí na celé čáře. Ale jestli ne, jsou v nebezpečí další lidé počínaje jím samotným.
Proto chtěl jít k sobě do pokoje a své podezření sepsat.
„Vy odcházíte?“
„Tak asi na hodinku. Schovejte mi něco k jídlu…“
Udělá ten záznam večer, v klidu, než si lehne, teď zamířil k nádraží. Neříkal Emil Duffieux ve svém dopise mamince, že si koupil lístek předem?
Čekárna byla skoro prázdná, špatně osvětlená. Na kolejích stála jen lokálka s vagóny starého typu. Muž za okýnkem měl čepici zástupce přednosty.
„Dobrý večer, pane komisaři.“
Už ho zde zřejmě všichni až moc dobře znají.
„Rád bych malou informaci. Znáte mladého Duffieuxe?“
„Pana Emila? Samozřejmě že ho znám. Přicházel sem jako reportér pokaždé, když byla ohlášena nějaká osobnost. Pouštěl jsem ho na nástupiště.“
„V tom případě mi možná můžete říct, jestli si koncem minulého měsíce přišel pro jízdenku do Paříže?“

„To vám můžu klidně potvrdit, protože jsem mu je sám vydával."
To množné číslo Maigreta okamžitě zarazilo.
„Vy jste mu dával několik jízdenek?"
„Dvě druhé třídy…"
„Zpáteční?"
„Ne, jen tam…"
„V kolik hodin si pro ně přišel?"
„Dopoledne, chvilku před polednem. Chtěl je na poslední večerní vlak v deset padesát dva."
„Nevíte, jestli tím vlakem odjel?"
„Snad ano. Já za pár minut odcházím. Do služby přichází noční zástupce přednosty."
„Už je tady?"
„Asi už tu je. Pojďte se mnou do kanceláře."
Vyšli na nástupiště, vešli do kanceláře, kde cvakal telegraf.
„Heleď, Alfrede… Představuju ti komisaře Maigreta, už jsi o něm slyšel…"
„Těší mě."
„Chtěl by vědět, jestli mladý Duffieux nastupoval jeden z posledních dnů v červenci do stotřiašedesátky. Já jsem mu vydal dvě druhé třídy do Paříže, už dopoledne. Měl odjíždět ve dvaadvacet padesát dva."
„Nevzpomínám si."
„Myslíte, že kdyby tím vlakem odjel, tak byste ho viděl?"
„Nemůžu na to přísahat. Někdy mě na poslední chvíli odvolají k telefonu nebo k poštovnímu vagónu. Ale přesto by mě udivilo, že jsem ho nezahlíd…"
„Je možné zjistit, jestli ty lístky byly použity?"
„V zásadě ano… Stačilo by se dotázat v Paříži. Cestující jsou povinni, jak víte, odevzdat u východu jízdenky. Ale stává se, že vystoupí před konečnou. Jiní z roztržitosti vyjdou v davu a lístek neodevzdají. Nestává se to často a je to proti předpisům. Ale musíme to brát v úvahu…"
Na okamžik se zamyslel, pak zašeptal:
„Je v tom cosi divného…"
Podíval se na kolegu, jako by i jeho mělo zarazit něco neobvyklého. „Emil Duffieux cestoval mnohokrát do Nantes, La Roche nebo do La Rochelle. Pokaždé měl volňáska."
Začal to Maigretovi vysvětlovat.
„Novináři mají právo na volnou jízdu v první třídě. Stačí o ni požádat v redakci. Tentokrát to obzvlášť stálo za to, jde o dlouhou cestu. Nerozumím tomu, proč platil dvakrát druhou třídu, když mohl cestovat v první třídě zadarmo…"
„Nebyl sám," poznamenal Maigret.
„Ano, jistě… Šlo bezpochyby o ženu. Ale víte, i v takovém případě se pánové novináři nijak nežinýrují…"
Maigret byl znovu v ulicích, o něco později přešel kolem domu Popiny, kde byly spuštěny žaluzie, a pod dveřmi uviděl světlo v chodbě. Bylo moc brzy. Francis asi právě servíroval večeři u Bellamyů.
Pokračoval v procházce úzkými, špatně osvětlenými uličkami a tu a tam se zachvěl, když za sebou uslyšel kroky.
Má-li pravdu, odehrály-li se věci, jak si je jednu po druhé rekonstruoval, zatím s prázdnými místy a děrami, bylo velice pravděpodobné, že k Lili Godreauové a k malé Lucile se připojí další oběti – přinejmenším jedna.
Náhle se obrátil a vešel do hotelu Vendée.
„Je tu ještě pani Godreauová?" zeptal se majitelky, která stála osobně u recepčního pultu v černých hedvábných šatech s velkou kamejí na živůtku.
„Zapomínáte, pane komisaři…"
Zuřil, že ho takhle všude znají.
„Zapomínáte, že už se nejmenuje Godreauová, ale Estevová. Odjeli s panem Estevou vlakem v půl šesté."
„Domnívám se," zeptal se naštvaně, protože odpověď znal předem, „že její zeť za ní byl včera večer?"
„Ano, byl tady. Zůstali dokonce v malém salónku jako poslední hosté."
„Ve společnosti pana Estevy?"
„Myslím, ale tvrdit to nemůžu, že pan Esteva šel nahoru dřív než madame."
„Děkuji vám…"
Takhle děkoval od rána do večera.
Buď se úplně mýlí, nebo je přinejmenším jedna osoba v nebezpečí. Naneštěstí o té osobě nic neví, ani jestli je to muž nebo žena, a nezná ani její věk, ani profesi.
Ví jen, že existuje, tady ve městě, podle všeho ve středu města a v obvodu, který by skoro mohl do plánku zakreslit.
Teď večer se tím ale nemohl zabývat. Musí počkat na ráno, až se otevřou obchůdky a bistra.
Pak se pustí do hledání – se svou utkvělou představou jako jediným vodítkem, a pokaždé bude opakovat to své věčné:
„Děkuji vám…"
Pokud je ovšem ještě čas!
Inspektoři skončili s jídlem a pokuřovali cigarety při koňaku, když si nim komisař přisedl ve skoro prázdné jídelně.
„Tak co je, šéfe?"
A on, nevrlejší než kdy jindy, s ústy vyschlými únavou jako po dlouhé jízdě vlakem, zahučel:
„Co by bylo!"
(8)
V jedenáct dopoledne otevřel Maigret snad už posté dveře obchodu, tentokrát s koženou galantérií. Začal na

lidovějším konci hned v osm ráno, kdy jsou větší nebo luxusnější obchody ještě zavřené. Vcházel do krámů navštěvovaných jen ženami ze čtvrti. Zvenku bylo vidět jeho příliš velkou a podsaditou postavu, jak se hlavou dotýká ze stropu visících košťat a mořských hub navlečených na špagátě, jak mrzutě čeká uprostřed prostovlasých ženských, až na něj dojde řada. Zvenku se mu po čtvrtém či pátém krámu také dala na rtech číst stále ta samá slova.
S tím rozdílem, že zprvu považoval za nutné něco koupit. V bistrech to bylo snadné: dal si sklenku bílého. V potravinovém krámě si koupil sáček pepře, protože si řekl, že vstoupí ještě do dalších obchodů a nemůže se zatěžovat objemnějšími balíčky.
V niťařství se zaprášenými skly výkladu, kde si koupil špulku nití, na něj mrzutě zhlížela staropanenská prodavačka s dlouhými chlupy na bradě a strašlivě mdlým osobním pachem.
„Znáte paní Beliamyovou?“ zarecitoval Maigret.
„Starou, nebo mladou?“
„Mladou.“
„Znám ji jako všichni tady.“
„Vidíte ji chodit tady kolem?“
Takhle neúnavně kladl tytéž rituální otázky.
„Podívejte se, pane. Mám dost své práce, takže se nestarám o to, co se děje na ulici. Jestli vám můžu dát dobrou radu, dělejte to jako já.“ Když si lidé mysleli, že mluví o paní Bellamyové matce, velmi často se na něj zaškaredili. Popina měla pravdu: stará paní se špacírkou se u obchodníků ve městě netěšila velkým sympatiím.
Aby to zkrátil, navykl si klást jasnou otázku:
„Znáte manželku doktora Bellamyho?“
A zanechal nákupů. Buď ho už lidé znali od vidění, nebo ho automaticky brali jako policistu.
Začal severní částí města, jinak řečeno přístavní čtvrtí, a probíral ulice, kudy paní Bellamyová mohla chodit například do okolí rybí tržnice.
„Samozřejmě ji znám. Kdysi jsem se s ní vídávala dost často. Je to moc hezká žena. Někdy ji ještě zahlédnu, jak projíždí v autě vedle manžela.“
„Ale pěšky sem nechodí?“
Manželé se otáčeli ke svým ženám nebo manželky ke svým mužům.
„Ty ji někdy vídáš?“
Pokyvovali hlavami. Odetta Bellamyová evidentně nechodila do této části města, ani do čtvrti kolem kostela, ani do centra.
„Promiňte, prosím, znáte ženu doktora Bellamyho?“
Nevyptával se jen obchodníků. Tázal se i žen ve dveřích domů, oslovil i starého invalidu, který zřejmě trávil své dny u otevřeného okna. Byla to úmorná, odporná práce, za niž se trochu styděl. Nebylo těžké uhodnout, jak ji lidé komentovali, jen se k nim otočil zády.
V deset hodin probral velkou část oblouku kolem domu doktora Bellamyho. Pokud Odetta Bellamyová někdy vycházela sama a pěšky, bylo teď prokazatelně jasné, že mohla jít pouze po promenádě.
Vrátil se tam. Zde byly většinou přepychovější obchody.
„Promiňte, madame, znáte…“
Tady se konečně dočkal odměny za svou námahu. Začalo to cukrárnou skoro hned vedle velkého bílého domu.
„Co se vdala, chodí ven málokdy. Přesto ji vídám někdy po ránu…“
Ta kulaťoučká a růžovoučká žena ani nemohla tušit, jakou radost Maigretovi udělala.
„Třeba chodí venčit psa?“
„Ona má psa? Nikdy jsem ho neviděla. Moc by mě překvapilo, kdyby v doktorově domě byli nějací psi.“
„Proč?“
„Nevím. Mám dojem, že to není ten typ muže. Ne! Myslím, že chodí na nákupy. Nejčastěji na sobě má kostýmek. Chodí spíš rychle…“
„V kolik hodin tak tudy chodí?“
„Víte, to není každý den. Nemůžu dokonce ani tvrdit, že tudy chodí často. Všimnu si jí proto, že skoro vždycky právě upravuju výklad… Kolem desáté… Někdy ji vidím i na zpáteční cestě.“
„Mnohem později?“
„Možná tak po hodině…? Nechtěla bych to odpřisáhnout… Víte, ono tudyma projde tolik lidí…“
„Zahlédnete ji takhle dopoledne několikrát za měsíc?“
„Já nevím. Mám strach, že vás budu mylně informovat. Dejme tomu jednou týdně…? Možná dvakrát…?“
„Děkuji vám.“
Ta dvě slova taky od rána opakoval až do omrzení, řekl je i staré panně v galantérii, která ho tak usadila.
Od cukrárny už se nepouštěl stopy. Někdy to zabralo trochu času. Musel být trpělivý, dát lidem čas, aby si vzpomněli.
„Kterým směrem chodí?“
„Na konec promenády.“
„K molu, nebo k borovicím?“
„K borovicím.“
Pak byly mezery. Ústila-li na promenádu nějaká ulice, musel se vyptávat aspoň v několika prvních domech, aby zjistil, jestli zde paní Bellamyová neodbočuje.
Pár kroků od něj prošli inspektoři Piéchaud a Boivert, kteří si ráno pěkně poleželi a byli dobře a dorůžova vyspalí. Viděli, jak vchází k holiči a zřejmě si mysleli, že se jde dát ostříhat. Maigret viděl zdálky zcela jasně okna bílého domu.

Proč měl dojem, že je sledován?
Byl pátek a v pátek doktor ordinoval: od desíti do poledne by byl měl být v pavilónu stojícím na konci zahrady. Nic mu však nebránilo nechat pacienty plavat nebo je vyšetřit v největší rychlosti a jít se postavit ke spuštěným žaluziím v knihovně. S dalekohledem mohl snadno sledovat komisařovo popocházení.
Dělal to?
„Buď se mýlím, nebo…“
Tato stále stejná věta strašila Maigretovi v hlavě už od minulého večera a on si byl pořád vědom nebezpečí, hrozícího ne tolik jemu – aspoň ne hned –, ale jiné osobě, kterou neznal. Ten pocit byl tak silný, že hned po ránu zatelefonoval, ne bez jisté úzkosti, komisaři Mansuymu.
„Tady je Maigret. Poslyšte, nemáte mi co říct? Žádná násilná smrt? Nikdo nezmizel?“
Mansuy si myslel, že žertuje.
„Rád bych vás požádal o osobní službu. Znáte místní úřady líp než já…“
Pokaždé když takhle telefonoval z hotelu Bel Air, mohl si být jistý, že Léonard není daleko, že na něj číhá jako věrný pes.
„Emil Duffieux měl ve zvyku zastavit se každé dopoledne u vás na komisařství, pak na radnici a na podprefektuře, a shánět informace… Jak prosím?… Navštěvoval vašeho tajemníka?… Na tom nezáleží… Snažte se dobře pochopit mou otázku… V zásadě u vás měl být kolem čtvrt na jedenáct, nejpozději v půl jedenácté. Tak se dá snadno vypočítat, v kolik hodin asi – pořád jen v zásadě – přicházel na radnici a na podprefekturu.. .“
„To vám mohu říct hned.“
„Počkejte… Nerozumíte mi… Řekl jsem a opakuji v zásadě. Potřebuji vědět, jestli chodil pravidelně v určitou dobu. Jestli například někdy, ať už v tytéž dny nebo ne, nepřicházel mnohem později…“
„Rozumím…“
„Zatelefonuji vám a přijdu si pak za vámi pro odpověď.“
„Máte něco nového?“
„Nic.“
Za něco nového se nedal považovat Janvierův telefonát ze včerejší noci. Emil Duffieux si dosud dopisy poste restante nevyzvedl. Měl tam tři dopisy, všechny s razítkem ze Sables. Dva z nich byly psány stejným písmem.
„Dívčím písmem,“ upřesňoval Janvier. „Mám je vybrat a poslat vám „Nechte je až do odvolání na poště.“
„Je tam taky telegram.“
„Já vím. Díky.“
Telegram oznamující mladému muži smrt jeho sestry.
Když zavěšoval, měl Maigret sto chutí pověřit inspektora ještě jedním úkolem, ale zdálo se mu, že ta věc by se podařila jen jemu. A on nemůže být zároveň v Sables i v Paříži. Udělal dobře, že si zvolil Sables, že si zvolil tohle obskurní a zevrubné pátrání, kterému se věnoval od té doby, co ráno vstal?
„Odetta Bellamyová? Ale ovšem, pane komisaři.“
Obchodník koženým zbožím byl další z těch, co už ho znali a chovali se k němu s familiárností, jakou nadšenci projevují ve styku s filmovými hvězdami.
„Germaino!“ zavolal dozadu. „Je tu komisař Maigret.“
Byl to mladý, sympatický pár.
„Jste na stopě? Je pravda, co se povídá?“
„To bych nejdřív musel vědět, co se povídá.“
„Že chcete zatknout důležitou místní osobnost a že vám v tom soudce brání…“
Takto se do absurdní fámy dostal jakýs takýs pravdivý prvek.
„Ujišťuji vás, madame, že to není pravda. Nechci nikoho zatknout.“
„Ani vraha malé Duffieuxové?“
„Tím se zabývají moji kolegové. Já bych vám rád položil jen jednu otázku. Znáte manželku doktora Bellamyho?“
„Znám Odettu velmi dobře.“
„Jste přítelkyně?“
„Byly jsme, hlavně než se vdala. Od té doby ji vídáme jen málokdy.“
„No právě, potřeboval bych zjistit, jestli ji čas od času nevidíte jít po promenádě.“
„Dost často…“
„Čemu říkáte dost často?“
„No já nevím… Jednou dvakrát týdně? Když stojím ve dveřích, prohodíme pár slov.“
„A víte, kam má takhle namířeno?“
Maličká paní byla celá vyjevená, jako někdo, kdo očekával těžkou zkoušku a teď dostane úplně banální otázku.
„Samozřejmě.“
„Je to daleko odsud?“
„Hned vedle… Do sousedního domu.“
„Víte, co tam dělá?“
„To se dá lehce uhodnout. Je vidět, pane komisaři, že nejste žena. V prvním patře vedlejšího domu je krejčovský salón, kde se šije i prádlo, a patří mé přítelkyni Olze. Olga obléká všechny jen trochu elegantní ženy ze Sables kromě těch, co jezdí do Nantes nebo do Paříže. Ale i ty si potřebují dát ušít drobné věci, třeba jenom prádlo.“
„Jste si jistá, že dál Odetta nechodí?“
„Mockrát jsem ji viděla vejít do sousedního domu. Však vám to Olga potvrdí…“

„Děkuji vám.“
Mrzel se sám na sebe. Uvažoval správně, protože mladá paní opravdu chodila jednou dvakrát týdně do města, ale nebyl schopen domyslet to až do konce.
Kdyby byl otcem, jak mu řekl strážník na komisařství, byla by mu onehdy v noci napadla učitelka.
Kdyby byl ženou, hned by byl pomyslel na švadlenu.
„Dovolíte, abych si od vás zavolal?“
Zavolal Mansuymu.
„Domnívám se, že máte pravdu, pane komisaři. Říkám si, jak jste na to mohl přijít… Obyčejně se mladý Duffieux objevoval velice pravidelně… s rozdílem pěti minut… na místech, jak jste povídal. Ale někdy přicházel ne se zpožděním, ale třeba až o dvě hodiny později… Snažil jsem se dovědět, jestli to dělal v určité dny; naneštěstí žádný z těch dotázaných pánů mi na to nemohl dát přesnou odpověď…“
„Děkuji vám.“
Úplný refrén. Celý den děkoval. Poděkoval i mladému páru, vešel do sousedního domu, krásné několikaposchoďové budovy s širokým světlým schodištěm a velkými dubovými leštěnými dveřmi.
V prvním patře četl na měděné tabulce:
OLGA
Módní závod – Módní doplňky – Prádlo
Než vstoupil, automaticky vyklepal o podpatek tabák z dýmky. Uvnitř se k němu okamžitě rozběhla malá osůbka se zježenými vlasy.
„Přejete si, pane?“
„Mluvit s paní Olgou.“
„Kdo račte být?“
„Nikdo.“
„Podívám se, jestli je slečna u sebe.“
Nemusela jít daleko, jen projít závěsem, za nímž nastalo velké šuškání. Potom do perlově šedivého salónku, kde Maigret zůstal stát, vešla vysoká hubená žena.
„Dobrý den, pane…“
„Maigret. Ale na tom nezáleží. Vy jste slečna Olga?“
„Ano.“
Měla ráznou chůzi a tváře ostřejších rysů. Byla velmi elegantně oblečená, měla na sobě lehký kostým a vypadala jako podnikatelka.
„Račte za mnou do kanceláře.“
Bylo to tam docela maličké a vonělo to oreganem a světlým tabákem. Nabídla mu cigarety a on si málem jednu vzal, aniž si to uvědomoval.
„Máte myslím mezi svými zákaznicemi ženu doktora Bellamyho?“
„Správně. Odetta je dokonce víc než zákaznice. Je to přítelkyně.“
„Já vím.“
„Ach tak!“
„Chodí za vámi často, průměrně tak jednou dvakrát týdně?“
„To je možné. Ale mohla bych vědět…“
„Když dovolíte, otázky kladu já. Nevolal vám dnes ráno doktor Bellamy?“
„Ne. Proč?“
„Ani včera?“
„Ani včera.“
„Nepřišel za vámi?“
„Nikdy sem nechodí.“
„Neviděla jste ho na ulici? Promiňte, že naléhám. Je to nesmírně důležité.“
„Ne. Já nechápu…“
„Vy v tomhle bytě bydlíte?“
„Ne tak docela. Mám dva byty, které jsou propojené. Tady v tomto je pouze dílna a salóny. V tom druhém, menším, v zadním traktu bydlím.“
„Dá se tam vejít, aniž se musí přes promenádu?“
„Všechny domy v naší ulici mají dva vchody, jeden z promenády, druhý z ulice du Minage.“
„Dobře mě poslouchejte, slečno Olgo…“
„Nic jiného ani nedělám, a jestli se nemýlím, tak vám celou dobu jen odpovídám.“
Neztrácela hlavu, kouřila a dívala se na něj zpříma.
„Hledám vás od včerejšího odpoledne.“
Usmála se.
„Jak vidíte, není těžké mě najít.“
„Potřebuji, abyste mi otevřeně odpověděla. Ujistěte se, že nás nikdo nemůže slyšet.“
Mluvil tak kategoricky, že poslechla, nadzvedla závěs, šla udělit několik rozkazů, aby s jistotou vzdálila personál od kanceláře.
„Vaše přítelkyně Odetta k vám nechodila jenom jako ke švadleně.“
„Myslíte?“

Začal se jí lehce třást ret.
„Ujišťuji vás, že je málo času, není vhodná chvíle na slovíčkaření. Víte asi, kdo jsem?“
„Ne, ale předpokládám, že jste od policie.“
„Komisař Maigret.“
„Těší mě.“
„Jsem zde na dovolené. Nejsem pověřen žádným vyšetřováním. V několika dnech došlo přinejmenším ke dvěma katastrofám a mně se jim nepodařilo zabránit. Kdyby vůči mně byli všichni upřímní, mohli jsme se té druhé vyhnout.“
„Nechápu, co…“
„Ale chápete.“
Tváře mladé ženy zrudly, jak se jí do hlavy nahrnula krev.
„Dnes ráno jsem si nebyl jistý, že vás najdu živou. Malá Duffieuxová, která toho věděla míň než vy, onehdy v noci zemřela.“
„Myslíte, že to má nějakou souvislost?“
Ustupovala. Pomalu povolovala. Nejhorší část práce měl za sebou. Taktak si uvědomila, o co jde, a už nemohla couvnout.
„Emil přicházel ulicí du Minage?“
Naposledy otevřela ústa, aby zalhala nebo protestovala, z té obrovské hlavy, která se k ní blížila, vycházel však proud takové vůle, že jen vykoktala:
„Ano.“
„Předpokládám, že vaše přítelkyně Odetta se dlouho nezdržela v salónech, ale šla rovnou k vám do bytu?“
„Jak to můžete vědět?“
„Kde je Odetta momentálně?“
„To zřejmě víte taky.“
„Odpovězte.“
„Ale… Domnívám se, že je v Paříži…“
Maigret zase automaticky vytáhl z kapsy dýmku a vnořil troubel do pytlíku s tabákem.
„Není.“
„Tak potom neodjel ani on?“
„Emil už v Sables není.“
„A jste si jistý, že Odetta tu stále je? Viděl jste ji?“
„Neviděl jsem ji na vlastní oči, ale doktor Bourgeois, který ji ošetřuje, ji navštívil ještě před třemi dny.“
„Já už ničemu nerozumím.“
„Na tom nezáleží.“
„A co její muž?“
„No právě!“
„Chcete říct, že to ví?“
„Je to víc než pravděpodobné.“
„Ale potom… potom…“
Vztyčila se, vylekaná, a začala chodit sern a tam po malé kanceláři.
„Nemáte tušení, co to znamená.“
„Mám.“
„Je schopen všeho… Vy ho neznáte, jak ho znám já. Nevíte, jak strašně ji miluje… Viděl jste ho… Vypadá na chladného člověka… Nebrání mu to, aby se někdy před Odettou plazil po kolenou a vzlykal jako malý kluk… Kdyby mohl, zavřel by ji, aby se jí žádný muž nemohl dotknout pohledem…“
„Já vím.“
„Odetta k němu měla jakousi náklonnost, vděčnost… Přesto šťastná nebyla… Kolikrát už pomýšlela na to, že odejde, a jestli zůstala, pak jenom ze strachu, že by si zoufal…“
„Nakonec se přece jen odhodlala,“ zamumlal Maigret.
„Protože se sama zamilovala. Tomu mužský nemůže rozumět. Vy jste asi Emila neznal. Kdybyste ho viděl… Kdybyste viděl jeho oči, nebo jak se mu chvěly ruce… Kdybyste viděl, jak byl zapálený, jak…“
V rozpacích se zarazila.
„Promiňte,“ řekla klidně. „To není to, co chcete vědět.“
„Naopak.“
„Takže co! Prostě se milují, to je vše.“
„To je vše, jak říkáte! A Odetta vás požádala, abyste jí umožnila setkávat se s jejím mladým milencem.“
„Pro nikoho jiného bych to neudělala.“
„To vám věřím.“
„Hrozně jsem riskovala.“
„To ano.“
„Kdyby býval vypukl skandál…“
„On vypukne.“
„Co po mně vlastně chcete? Proč děláte všechno, abyste mě vyděsil?“
„Jsem vyděšen víc než vy. Snažím se věcem přijít na kloub právě proto, abychom se vyhnuli dalšímu neštěstí.“
„Jste přesvědčen, že Odetta neodjela?“

„Ano.“
„Nemůžu uvěřit, že by odjel bez ní.“
„Já taky ne.“
Upřeně se na něj zadívala.
„Takže co?“
„V Sables ho nikdo neviděl od toho večera, kdy spolu měli utéct. Neviděli ho ani na nádraží. Kde se vlastně měli sejít?“
„V malé uličce za doktorovou ordinací.“
„V kolik hodin?“
„Kolem půl desáté.“
„To je doba, kdy Bellamy obyčejně sedí v knihovně, a ta je blízko pokoje jeho ženy.“
„Na prefektuře pořádali ten večer velký banket a on slíbil, že se ho zúčastní.“
„Jste si jistá, že vám od té doby Odetta netelefonovala ani o sobě nedala nějak vědět?“
„Přísahám, že ne, pane komisaři. Uznejte, že jsem k vám byla upřímná…“
„Víte, kde se vaše přítelkyně s Emilem seznámila?“
Znovu upadla do rozpaků.
„Nevím, jestli bych vám to vůbec měla říkat. Nepochopíte to. Je to tak dětinské!“
„Já jsem byl přece taky kdysi malý chlapec.“
„Stalo se vám v životě, že jste celé týdny vyhlížel nějakou ženu a pak ji sledoval? To je Emilův případ. Právě když chodila ke mně. Bylo to na podzim. Potřebovala upravit všechny zimní věci. Chodila sem častěji. Volila vždycky dobu, kdy její muž ordinoval, aby se cítila volnější, ačkoli v té chvíli nedělala nic špatného. Emil ji sledoval. Tak vidíte, je to víc než prosté…“
„Začalo to pravděpodobně tím, že ji napsal?“
„Ano. Ona mu dva měsíce neodepisovala. Když mu pak napsala, přikázala mu, aby ji nechal na pokoji.“
„To znám.“
„Zdá se to směšné, když se to přihodí někomu druhému…“
Jí to směšné nepřipadalo. Dobrodružství své přítelkyně prožívala naopak s vášnivým zaujetím.
„Na základě toho dopisu se jednou odpoledne odvážil přijít sem. ‚Musím s vámi mluvit, děj se co děj…‘
Odetta si nevěděla rady. Nemohla jsem ji nechat v salóně sousedícím s dílnou. Strčila jsem je do kanceláře… Pak si psali.“
„Asi vaším prostřednictvím?“
„Ano. Potom…“
„Rozumím.“
„Bylo to něco naprosto čistého, to vám přísahám.“
„Ale ovšem!“
„Důkazem toho je, že Odetta neváhala všechno opustit. V Paříži by musela pracovat, on totiž našel jen velmi špatně placené zaměstnání. Když jsem se jí zeptala, jestli si odveze své šaty a šperky, odpověděla:
‚Neberu si nic, chci začít nový život…‘
„A co Bellamy?“
„Co s ním má být?“
„Neměl podezření? Nikdy jste ho tady nezahlédla obcházet kolem? Mám jednu otázku: vaše přítelkyně si dopisy svého milého schovávala?“
„Určitě.“
Pochopila, kam tím míří.
„Ještě něco: máte jistotu, že kromě vás o tom nikdo neví?“
Podle jejích rozpaků vyrozuměl, že něco není v pořádku.
„Divím se, že mi to včera nedošlo,“ řekla zamyšleně tišším hlasem. „Na jaře zůstal Emil týden v posteli s angínou. Pořád jsem ale nacházela ve schránce dopisy. On je samozřejmě z opatrnosti neposílal poštou. Jednou jsem otevřela dveře brzy ráno a zahlédla jsem utíkající holčičku.“
„Lucilu?“
„Ano, byla to jeho sestra.“
„Myslíte, že jí řekl o svém odjezdu?“
„Možné to je. Nevím. Já už nevím nic. Všechno se to zdálo tak jednoduché, snadné, nevinné…“
„Podívejte se, slečna, je tu muž, který už několik dní dělá totéž co já a má tu výhodu, že toho o věci ví mnohem víc. A já dnes dopoledne došel až k vám…“
„Jak jste na mě přišel?“
„Šel jsem dům od domu. Protože jsem vycházel od Odetty a Emila – nutně se museli někde scházet. A protože jsem nepřišel při uvažování na švadlenu, což by na mém místě napadlo každou ženu. Kdo proplácel účty paní Bellamyové?“
„Koncem roku mi posílal její muž šek.“
„Věděl, že jste přítelkyně odmalička?“
„Určitě, protože když se do ní zamiloval, byly jsme s Odettou věčně pohromadě.“
„Milovala ho?“
„Myslím, že ano.“
„Vlažně, viďte, velký dům, šperky, šaty a auto v tom hrály svou roti.“
„Možná. Odetta měla vždycky strach, aby neskončila jako její matka. Co teď budu dělat? Co vy uděláte?“

Zazvonil telefon.
„Dovolíte?“
Jen zdvihla sluchátko, zbledla, a dávala Maigretovi znamení.
„Ano, pane doktore… Haló, já vás špatně slyším, pane doktore. Tady je Olga, ano… Jak prosím?… Můžete to jméno opakovat?… Maigret…?“
Pohledem žádala komisare o radu a ten jí výraznými gesty dával najevo, že má odpovědět kladně.
„Chcete vědět, jestli za mnou přišel?“
Komisař jí prstem ukázal na místnost, kde stáli, ona si nebyla jistá, jestli dobře pochopila, a tak odpověděla náhodně:
„Právě je tady… Ne… Není tu dlouho… Počkejte. Myslím, že s vámi chce mluvit.“
Maigret uchopil sluchátko.
„To jste vy, pane doktore?“
Na druhém konci ticho.
„Právě jsem vám chtěl volat a požádat vás o schůzku. Nezapomínejte na své ujištění, že jste mi kdykoli k dispozici… Haló…!“
„Slyším, ano.“
„Jste doma?“
„Ano.“
„Dovolíte-li, jsem u vás za pár minut… Jen přejdu půlku promenády… Haló…“
Znovu ticho.
„Slyšíte mě, doktore?“
„Ano.“
„Mluvím k vám jako muž… Haló!… Zapřísahám vás, prosím vás, nařizuji vám, abyste do mého příchodu nic nedělal… Haló…!“
„Ano.“
„Slibujete?“
Ticho.
„Haló, haló, slečno, nepřerušujte nás… Jakže? Zavěsil?“
Vrhl se ke klobouku, ke dveřím, a schody bral po třech. Skoro před vchodem uviděl vůz s otevřenou střechou patřící obchodníkovi s koženou galanterií, který právě vycházel z krámu, klobouk na hlavě, a říkal něco manželce.
„Mohl byste mě zavézt k doktorovi Bellamymu?“
„S radostí.“
Šlo o tři sta metrů a Maigretovi se během té jízdy zdálo, že ani nedýchá. Jeho společník ho překvapeně pozoroval; udělalo to na něj takový dojem, že se neodvážil klást otázky.
Zabrzdil.
„Mám na vás počkat?“
„Díky, ne.“
Zazvonil. Dlouho tlačil na zvonek. Přes dveře slyšel ženský hlas, hlas paní Bellamyové matky, jak říká:
„Francisi, běžte se podívat, kdo je ten drzoun.“
Francis otevřel, celý užaslý, když před sebou spatřil tak vzrušeného Maigreta.
„Je nahoře?“
„V knihovně, ano. V každým případě tam byl před čtvrt hodinou.“
Stará paní Bellamyová stála ve dveřích salónu jako zarámovaná, ale on se ji nenamáhal pozdravit. Vrhl se ke schodům. Na moment se zastavil u dveří Odettina pokoje. V chodbě uslyšel nějaký hluk. Nebýt toho, možná by se byl ty dveře pokusil otevřít.
Filip Bellamy ho očekával vstoje, strnule jako postava na portrétu s pozadím bohatě zdobených vazeb knih.
„Čeho se obáváte?“ dostal ze sebe, když Maigret prudce nabíral dech.
Při těch chladně ironických slovech se mu stáhl koutek úst.
Ustoupil, ukázal na pokoj, kde včera rozmlouvali ve třech, pokynut návštěvníkovi, aby se posadil.
„Vidíte, že jsem vás očekával.“
Proč jen Maigret nedokázal odtrhnout oči od jeho bílých rukou, jako by na nich hledal stopy krve?
I tomu pohledu doktor porozuměl.
„Vy mi nevěříte?“
Zaváhání. Blesková úvaha. Bellamy musel být napjatý až k prasknutí, Přejel si rukou po čele.
„Pojďte.“
Kráčel chodbou před ním a cestou vytáhl z kapsy malý klíč. Pak se zastavil u dveří své ženy. Otočil hlavu, díval se na Maigreta. Možná že ještě váhal?
Konečně pomalu otevřel a objevila se zlatavá ložnice se staženými záclonami.
V obrovské, hedvábím čalouněné posteli zahlédl světlé vlasy rozevláté po podušce, obličej z poloprofilu, dlouhé řasy, oblouk nosu s chvějícím se chřípím, trochu vysunutý spodní ret a na světlem zlaceném polštáři ochable nataženou paži.
Filip Bellamy se opíral o veřeje dveří a ani se nepohnul. A když k němu komisař otočil hlavu, všiml si, že má zavřené oči.
„Žije?“ zeptal se Maigret tlumeně.
„Žije.“
„Spí?“

„Spí.“
Bellamy mluvil jako náměsíčník, oči stále ještě zavřené a ruce křečovitě sevřené.
„Bourgeois u ní byl dnes ráno a dal jí něco na uklidnění. Musí spát.“
Když mlčeli, byl v pokoji slyšet pravidelný dech, lehounký jako mávání motýlích křídel.
Maigret udělal krok ke dveřím, pak se ještě jednou otočil k spící ženě.
Doktor řekl netrpělivě:
„Tak už pojďte.“
Pečlivě zamkl dveře, klíč strčil do kapsy a zamířil ke knihovně.
(9)
Znovu se tedy usadili v knihovně; Bellamy seděl na svém obvyklém místě u psacího stolu, Maigret v koženém křesle, a nemluvili. V jejich mlčení však nebylo nic trapného ani nepřátelského, což přinášelo jistou úlevu.
A tehdy, právě když si zapálil dýmku, zpozoroval komisař, že u jeho společníka došlo ke změně – po včerejšku, nebo před pár minutami? Působil teď dojmem člověka nesmírně znaveného, který se však snaží ze všech sil, aby vydržel až do konce. Měl hluboké tmavé kruhy pod očima a ve tváři byl ták bledý, že se na tom bílém podkladě zdály jeho rty nalíčené.
Byl si vědom toho, že si jej Maigret nechtě prohlíží, ale nedbal na to, a když se konečně opanoval, natáhl ruku ke zvonku. Poprvé se zdálo, že pohledem žádá o svolení. Nedalo se mluvit o úsměvu. Přesto jako by se jeho obličej vyjasnil; byl v tom velice vágní, hořký náznak svého druhu ironie vůči komisaři a kapka něhy vůči sobě.
Pomyslel si, když tiskl zvonek, že je to možná naposledy, co jedná jako svobodný bohatý muž v prostředí, které si vytvořil s takovou láskou?
Jako by to dnes u něj byl nějaký tik, přejížděl si rukou po čele; jen před příchodem sluhy to udělal dvakrát.
„Pro mě whisky…,“ pronesl. „A pro vás, pane Maigrete?“
„Přestože je na to brzy, napil bych se něčeho tvrdého, koňaku nebo armagnaku.“
Když už byl podnos na stole a skleničky plné, doktor, se zapálenou cigaretou v prstech, zasněně řekl:
„Nabízí se několik možností…“
Jako by se jednalo o problém, který mají společně vyřešit.
„Vždycky existuje jen jedna správná,“ vzdychl si Maigret jako ozvěna.
A komisař se těžce zvedl, přistoupil k telefonu na psacím stole.
„Dovolíte?… Haló! Slečno, dejte mi 118 v La Roche-sur-Yon, prosím… Co říkáte? Že nemusím čekat?… Haló! Potřeboval bych mluvit s vyšetřujícím soudcem Alainem de Folletier. Volá doktor Bellamy… Bellamy, ano… Haló! Pan de Folletier?… Tady Maigret… Jakže?… Ale ne… Jsem u něj v pracovně a hned vám ho předám. Myslím, že má v úmyslu poprosit vás, abyste za námi co nejdřív přijel…“
Jako by se na tom byli předem domluvili, předal sluchátko lékaři, který se ho rezignovaně chopil. Na okamžik se jejich pohledy setkaly. Porozuměli si.
„To jsem já, Alaine… Opravdu bych rád, abys ke mně přijel, co nejdřív můžeš… Prosím? Jak tě znám, usedáš právě ke stolu a strávíš tam půlku odpoledne. Nemohl by ses toho projednou vzdát, spokojit se se sendvičem a skočit do vozu?… Že v něm manželka odjela do Fontenay…? V tom případě si vezmi taxík… Ano… Budeme na tebe čekat. Je to dost důležité.“
Zavěsil a znovu zavládlo v místnosti ticho, přerušené po chvíli zazvoněním telefonu. Bellamy pohledem požádal o svolení telefon vzít a Maigret zamrkal, že ano.
„Haló… Ano, maminko… Ne… Mám tu ještě nějakou práci… Ale ne… Naobědvej se sama… Nepřijdu dolů…“
Zavěsil a řekl:
„Uznejte, že nemáte nejmenší důkaz.“
„To je pravda.“
V postoji Filipa Bellamyho nebylo nic arogantního. Nebyl vůči svému společníkovi vyzývavý. Prostě to konstatoval, a nijak vítězně. Byli zde jako dva muži, kteří v klidu probírají všechny okolnosti určitého problému.
„Nevím, jak budete, postupovat, až tu bude Alain, ale pochybuji, že ve stavu, v jakém je momentálně vyšetřování, od něj získáte zatykač. Nejen proto, že je to můj přítel. Před takovou odpovědností by zaváhal kterýkoli vyšetřující soudce.“
„Přesto si já tu odpovědnost na sebe vzít musím. Nemyslíte, pane doktore, že už takhle je dost obětí?“
Bellamy sklonil hlavu, možná si prohlížel své ruce.
„Ano,“ připustil nakonec… „Myslel jsem na to, než jste přišel. Už dva dny sleduji abych tak řekl hodinu za hodinou směr vašich myšlenek; jdou uhodnout podle toho, co děláte. Dnes ráno jsem ještě před vámi pochopil Olžinu roli v té věci, pak jsem vás viděl na promenádě, jak chodíte od dveří ke dveřím, a věděl jsem, že skončíte u ní. Měl jsem před vámi náskok. Zatímco jste se vyptával lidí, mohl jsem zazvonit u malých zadních dveří…“
„Myslíte, že by to bylo stačilo?“
„Uvědomte si, že ani s Olžiným svědectvím proti mně nemáte jediný důkaz. Možná domněnky, na jejichž základě by žádná porota neodsoudila muže mého postavení. Rád bych, abyste pochopil, že se vám pořád ještě mohu postavit, hrát hru, a že z toho vyjdu pravděpodobně ne-li se ctí, pak aspoň jako svobodný člověk.“
Zdálo se, že pohledem laská kulisy svého života a znovu v něm byla ona zvláštní ironie.
„Jenomže…,“ začal.
„Jenomže pak byste musel zvětšit počet obětí. A už toho začínáte mít dost, že je to tak? I kdybyste si pospíšil, nestihl byste to. Je totiž jedna věc, jedna osoba, na kterou jste zapomněl. Ve všem ostatním jste jednal sám. U jednoho drobného detailu jste byl nucen požádat o pomoc druhou osobu.“

Bellamy stáhl obočí a přemýšlel, jako by měl vyřešit nějakou rovnici. „Ta pohlednice," napověděl mu komisař. „Pohlednice, kterou bylo nutno hodit do schránky v Paříži za vás. Zajedu-li tam zítra, vezmu-li vaši tchyni na Zlatnické nábřeží a budu ji vyslýchat třeba celé hodiny… Už mi rozumíte? Nakonec promluví…"
„Možná."
„Víte, upřímně se vám přiznám k tomu, co mě nejvíc překvapilo. Jak je možné, že jste měl po ruce pohlednici Paříže? Byl jsem v knihkupectví a žádnou jsem neobjevil."
Doktor pokrčil rameny, vstal a šel pro něco do zásuvky.
„Jak vidíte, nenamáhal jsem se zničit ty ostatní. Asi jsem je někdy koupil od nějakého žebráka nebo kolportéra. Už léta zde leží v zásuvce."
Podal Maigretovi obálku s dvacítkou velice ubohých pohledů; na obálce stálo: „Velká města Francie."
„Taky bych byl neřekl, že dovedete tak výborně napodobit něčí písmo."
„Já nic nenapodobil."
Maigret prudce trhl hlavou, užasle, s obdivem.
„Co tím chcete říct?"
„Že ji napsal sám."
„Vy jste mu ji nadiktoval?"
Doktor pokrčil rameny na znamení, že to je přece to nejmenší. Zároveň se pozorně zaposlouchal a dal Maigretovi znamení, aby se nehýbal. Pak šel po špičkách ne ke dveřím do chodby, ale ke dveřím vedlejšího pokoje, a prudce je otevřel.
Stála tam zaražená komorná. Bellamy se schválně zatvářil, že věří, že teď zrovna přišla.
„Chtěla jste mi něco říct, Jeanne?"
Konečně ji tedy Maigret spatřil. Byla to hubená dívka, bez prsou a bez boků, ošklivé káčátko s nepravidelnými rysy a zkaženými zuby.
„Myslela jsem, že jste u stolu, a chtěla jsem tady uklidit."
„Byl bych raději, Jeanne, kdybyste mi šla uklidit v ordinaci. Zde je klíč."
Zavřel dveře a vzdychl si.
„Tuhle bych byl nemusel zabíjet. Pochopil jste? Nevím, co si myslí. Nevím, kolik toho uhodla. Ale i kdybych vyvraždil půl města a byl tím nejhnusnějším netvorem, z té byste nedostal ani slovo."
Uplynula chvíle, pak si doktor povzdychl:
„Ta mě miluje…"
Pokorně, ale divoce, beznadějně, navzdory doktorově lásce k manželce, u níž tu svou pouze přihřívá.
Milovala ho a to, že obklopovala Odettu Bellamyovou žárlivou péčí, bylo zase jenom projevem lásky k němu.
Sledoval snad lékař postup komisařova myšlení krok za krokem? V každém případě poté, co si zapálil novou cigaretu a dal si doušek whisky, zavrtěl hlavou.
„Mýlíte se. Nebyla to ona…"
Na chvíli se odmlčel, než řekl s jakousi temnou melancholií:
„Byla to moje matka! Ta mě taky miluje, aspoň si to myslím, protože na mě žárlí tak, jak jsem já sám nikdy nežárlil na svou ženu. Kladete si jistě otázku, jak jsem se to dověděl?
Je to zároveň prosté i pitomé. V manželčině budoáru je malý psací stůl, Ludník Patnáctý, z palisandrového dřeva. Na stolku je podložka s pijákem. Nikdo nepíše tak nerad jako Odetta. Často jsem si ji kvůli tomu dobíral a těm pár vzácným přátelům, na jejichž pozvání bylo nutné tak či onak odpovědět, jsem musel psát sám.
A jednou ráno, když byla moje žena v zahradě, ukázala mi maminka piják. ‚Odetta si teď zřejmě zvykla psát,' řekla – nic víc.
Piják byl plný skvrn od inkoustu, jako by se na něm vysoušelo množství dopisů.
Je to prosté a pitomé, jak vidíte. Člověk myslí na všechno kromě takovýchhle drobností.
Teď se mně to zdá už strašně dávno, a přitom k tomu došlo sotva před dvěma týdny."
„Objevil jste dopisy?"
„Tam, kde je ukrývají všechny ženské: pod prádlem."
„Emil v nich mluvil o odjezdu?"
„V posledním dopise bylo všechno do nejmenších podrobností."
Mluvil suše, trochu úsečně.
„To bylo den předtím…"
„Vy jste nic neřekl?"
„Nedal jsem na sobě nic znát."
„Měl jste jít na banket na podprefektuře, že?"
„Pánské diner, ano, ve smokinku."
„Šel jste tam?"
„Ukázal jsem se tam."
„Až jste své ženě zabránil v odjezdu, viďte?"
„Přesně tak. Pod záminkou, že vypadá nervózní – byla to pravda jsem jí dal spolknout drogu, ve skutečnosti silný prášek na spaní. Pak jsem ji uložil do postele a dveře ložnice jsem zamkl."
„Šel jste na tu schůzku?"
„V smluvenou hodinu jsem se vrátil. Stačilo otevřít dveře, které jste viděl, vedou přímo zvenku do čekárny. U protější zdi stála nějaká postava. Chlapec se roztřásl. Chvilku jsem si myslel, že vezme nohy na ramena a že budu muset utíkat

za ním.“
„Vzal jste ho nahoru do ordinace?“
„Ano. Mám dojem, že jsem mu řekl: ‚Šel byste na chvilku dovnitř? Manželka se necítí dobře a dnes s vámi nemůže odjet.“
Maigret si představil ty dva muže v temné uličce, Emila s kufrem v ruce a dvěma jízdenkami do Paříže v kapse, jak se chvěje od hlavy až k patě.
„Proč jste ho vzal nahoru?“
Bellamy se na něho užasle podíval, jako by Maigretova otázka neodpovídala jeho normální úrovni.
„Nemohl jsem to udělat na ulici.“
„To už jste byl rozhodnutý…?“
Doktor odpověděl jen sklopením víček.
„Víte, je to velice jednoduché. A mnohem snadnější, než se myslí!“
„Neměl jste ani nejmenší soucit?“
„Na to jsem nemyslel. Ještě i teď mě to slovo šokuje.“
„On ji přece miloval.“
„Ne.“
A Bellamy se komisaři podíval tvrdě do očí.
„Říkáte-li něco takového, pak se v tom vůbec nevyznáte. Byl zamilovaný, to připouštím. Ale zamilovaný ne do ní, rozumíte. Vždyť ji ani neznal! Nemohl ji milovat!
Copak ji někdy viděl nemocnou nebo škaredou, viděl ji slabou a sténající? Zbožňoval její špatné vlastnosti, drobné projevy zbabělosti?
Neznal ji.
Miloval v ní ženu. Jiná žena pro něj mohla sehrát stejnou roli.
Víte, co ho nejvíc okouzlovalo? Její jméno, můj dům, určitý přepych, určitá pověst. Okouzlovaly ho šaty, které nosila, a tajemství, které se kolem ní vznášelo… Půjdu ještě dál, Maigrete…“
Poprvé takhle familiárně použil pouhého jména.
„Víte, jsem si jistý, že se nemýlím. Nebýt mě a mé lásky, nemiloval by jí„
„Mluvil jste s ním dlouho?“
„Ano. V situaci, do které se dostal, chápete, nemohl ten rozhovor odmítnout.“
Teď, trochu zahanben, odvrátil hlavu.
„Potřeboval jsem vědět,“ doznal tiše, „všechny podrobnosti, rozumíte?… Všechny špinavé drobné detaily…“
Tam nahoře v ordinaci s matovým sklem oken.
„Potřeboval jsem…“
Určitý ostych způsobil, že ho Maigret nenechal mluvit dál.
„Kdy jste slyšel nějaký hluk?“ zeptal se.
Ten druhý sebou trhl, unikaje tím svému stavu obluzení.
„Víte pochopitelně i tohle. Uhodl jsem to včera, když jste chtěl vidět mou ordinaci, a hlavně když jste otevřel okna.“
„To bylo jediné vysvětlení. Rozhodně musela něco vidět.“
„Navzdory tomu, co jsem vám řekl první den, je pravda, že mě moje švagrová milovala. Byla to skutečná láska? Někdy si říkám, jestli to nebylo jen ze vzteku vůči sestře…“
Nechal tu myšlenku nedořečenou a pak se ji pokusil upřesnit.
„Matka, Jeanne, Lili. Vypadá to, jako by ženy nemohly snést pohled na určitý cit, kvalitu citu, na určitou intenzitu lásky. Dlouho jsem zůstal svobodný. Ženy mých přátel si mě nijak zvlášť nevšímaly. Když jsem získal Odettu, málokterá neprojevila zvědavost, vzrušení, vedoucí nakonec k vyzývavosti. Nikdy jsem svou švagrovou ani náznakem nepovzbuzoval. Dělal jsem, že jsem si ničeho nevšiml. Raději nepůjdu do podrobností, ale měl jsem možnost konstatovat, že byla velice silně sexuálně založená.“
„Hlídala vás?“
„Její zvědavost asi vzbudilo světlo v ordinaci. Bezpochyby si myslela, že tam mám nějakou ženu. Domnívám se, že by se jí tím ulevilo. Zvýšilo by to její naděje. Nevím, jak bych vám to řekl: podle ní by jí to na mě dávalo v jistém smyslu právo.
Otevřel jsem dveře, jako jsem to před chvíli udělal u Jeanne. Od dětství jsem zvyklý zaslechnout každé zašustění za dveřmi…!
Řekl jsem jí, co mi slina na jazyk přinesla, že mám uvnitř pacienta a že ji prosím, aby se vrátila domů.“
„Zahlédla návštěvníka?“
„Nevím. Možná. Na tom nesejde.“
„A zůstal jste tam s ním dlouho?“
„Asi čtvrt hodiny. Žádal mě, abych mu odpustil, sliboval, že už se nepokusí sejít s Odettou. Mluvil o tom, že se zabije…“
„A vy jste ho donutil, aby napsal ten lístek?“
„Ano.“
„Pod jakou záminkou?“
V Bellamyho očích se objevilo menší překvapení, taky něco jako výčitka; podráždilo ho, že u svého společníka nenachází úplnější pochopení.
„Nebylo zapotřebí nějaké záminky. Mám dojem, že zprvu ani nevěděl, co píše.“

„Pohlednici jste přinesl už s sebou?“
„Ano.“
„A stále jste na sobě měl smokink?“
„Ano.“
„V které chvíli jste…“
„Přesně když to dopsal. Lístek jsem vzal a uschoval ho.“
Aby ho nepotřísnil krví!
Posadil jsem ho do svého křesla. Ještě držel pero v ruce. Stál jsem za ním a už nějakou chvíli jsem si hrál s perořízkem se stříbrnou střenkou. Je to velmi prosté, pane Maigrete. Nemohl žít, chápete, hlavně po důvěrné zpovědi, ke které jsem ho donutil.“
Teď se mu pouze nepatrně chvěly rty, ale komisaře to nezmýlilo.
„Upadl na podlahu. Se vším jsem počítal. Měl jsem čas. Znovu jsem zaslechl hluk za dveřmi. Jen jsem je pootevřel. Švagrová mohla vidět nejvýš nohy. ‚Co se děje?‘ křičela. ‚Já ti poroučím – vrať se domů. Můj pacient má srdeční záchvat, to je vše.‘
Nevím, jestli mi uvěřila. Zřejmě ne tak úplně. Moje vysvětlení bylo nicméně přijatelné.
Jak vidíte, měl jsem na začátku pravdu, že proti mně nemáte žádné důkazy. Tělo nenajdete, to se vsadím.“
„Těla se nakonec vždycky objeví,“ povzdechl si Maigret.
„Strávil jsem část noci odstraňováním těla a všech stop. Šel jsem hodit do schránky dopis, který měl v kapse, to jsem věděl – byl to dopis rodičům. Druhý byl pro jeho zaměstnavatele.“
„A taky jste odeslal pohlednici své tchyni.“
„Přesně tak.“
„Jak reagovala vaše žena, když se příští den probudila z toho uměle vyvolaného spánku?“
„Nic jsem jí neřekl. Ona se na nic neodvážila zeptat.“
„Až do této chvíle jste o tom spolu nemluvili?“
„Ne.“
„Chodil jste za ní každý den?“
„Ano.“
„A ničím jste se neprozradil?“
„Ne. Byla velice zemdlená, velice deprimovaná. Přikázal jsem jí, aby zůstala v posteli.“
„Jel jste se svou švagrovou na koncert?“
„Nezměnil jsem nic na našem programu.“
„Co jste chtěl dělat?“
Neurčité gesto.
„Nevím.“
„Kdy Lili objevila nožík?“
„Tak to byla ona!“ vykřikl Bellamy. „Od samého začátku mně nebylo jasné, kdo vás uvedl na stopu. Věděl jsem, že máte manželku na klinice, kde Lili zemřela.“
„Chvílemi v deliriu mluvila.“
„Mluvila o noži?“
„O stříbrném nožíku.“
„Obviňovala mě?“
Byl zaražen, šokován.
„Ona vás naopak bránila. Křičela na řádovou sestru, že vás nesmí zatknout, že monstrum je vaše žena.“
„No tohle!“
„Vykřikovala také slova, která jeptišky odmítly opakovat, podle nich sprostá.“
„To potvrzuje, co jsem vám říkal.“
A přese všechno zvědavě:
„To sestra Marie vás na to upozornila?“
„Ano. Vyrozuměl jsem, že v autě, kterým jste se vraceli, objevila vaše švagrová nějakou indicii, bezpochyby ten nůž.“
„Přesně tak.“
Bylo zvláštní pozorovat, jak střízlivě svůj případ posuzuje, jako problém, který s ním nemá nic společného. Maigreta to však ani dost málo nezmýlilo, cítil, jak Bellamy naslouchá pozorně sebemenšímu šumu v domě; dalo by se říct, že počítá minuty, kdy bude mít ještě právo chovat se jako svobodný člověk.
„Tady vidíte, jak může směšný cit nabýt na důležitosti. Zničil jsem všechny stopy. Nezůstalo nic, ani sebemenší indicie proti mně. Jen ten nůž, který jsem vyčistil a položil zpátky na stůl, kam patřil. Proč? Protože jsem na něj byl zvyklý, líbil se mi tvar jeho střenky. Možná i proto, že jsem ho tam prostě vždycky vídal a hrál si s ním při hovoru s pacienty.
Druhý den ráno jsem ho uviděl na stejném místě a maně se mi stáhlo obočí, protože mi připomínal jedno příliš určité gesto.
Vzpomínám si, že jsem ho zabalil do kapesníku a strčil do kapsy. O něco později jsem sedal do vozu. Nůž mi překážel, a tak jsem ho dal do schránky, která je napravo v palubní desce.
Vůbec jsem na něj nemyslel, až při cestě zpátky z La Roche ji Lili otevřela, brala si z ní zápalky. Vzala do ruky kapesník, rozmotala ho.
Vidím ji, jako by to bylo teď, držela nůž v ruce a v jejích očích byl děs. Vzpomněla si pochopitelně na nohy, které viděla večer předtím v mé ordinaci. Možná věděla i víc? Možná něco tušila o sestřině avantýře?

Natáhl jsem ruku a chtěl jsem jí nůž vzít. Vyložila si to jinak? Nevím. Reagovala impulzívně, naprosto iracionálně. Ve chvíli, kdy jsem nůž uchopil za ostří, pustila ho a otevřela dveře auta. Pokud jde o ni, snad mi to uvěříte… Ji bych nemusel zabíjet.“
„To vám věřím.“
„Potom jsem se – kvůli vám – musel bránit.“
Maigret řekl pomalu, slabiku po slabice:
„Bránit?“
„Ne svou hlavu, to vy víte. Ba ani svou svobodu. Rád bych, abyste mi dobře rozuměl. S těmi ostatními o to ani nepůjde. Před chvílí jsem přestal bojovat ne proto, že bych cítil nebezpečí, ne proto, že jsem vycítil, že jste blízko pravdy, ale protože jsem pochopil, že by byly nutné další oběti, příliš mnoho obětí.“
Teď už se mu rty skoro nechvěly, ale komisař se tím nedal zmýlit.
„Včetně mě.“
„Možná.“
„Soucit vás nezastavil.“
„Ne. Já už nemám s nikým soucit.“
Pohled na něj nevyvolával dojem ucelené osobnosti; podle jeho momentálního chování měl komisař dojem, že pozoruje muže zbaveného vší své podstaty, vnitřně úplně rozloženého.
Chodil sem a tam, popíjel, mluvil jako normální člověk, ale uvnitř už nic nebylo, nic, jen inteligence fungující ze setrvačnosti. Takto, jak se říká, pohybují rty ještě několik minut po popravě někteří lidé, kterým usekli hlavu.
„K čemu to všechno?“ pronesl s pohledem k pokoji, který před malou chvilkou tak pečlivě zamkl a od něhož měl klíč v kapse.
Z jakési přehnané úzkostlivosti se snažil za každou cenu dobrat pravdy.
„Nicméně – podívejte se… Pokud jde o toho chlapce, měl jsem na to takřka právo. Stačilo počkat a překvapit je pohromadě, a kterákoli francouzská porota by mě osvobodila. Přesto jsem podstoupil tu špinavou práci, ukryl tělo a vykládal lži. Proč? Já vám to povím, ať se vám to třeba zdá směšné: protože by mě tak jako tak zatkli, protože by mě dali na pár týdnů nebo na pár dní do vězení, protože během několika týdnů nebo dní bych ji býval neviděl.“
V jeho úsměvu byla teď strašlivá hořkost; nalil si další sklenici.
„Jednoduché vysvětlení, že? Totéž bylo s tou maličkou. Vy jste ji tady potkal. Pochopil jsem, že ji najdete, že ji vyslechnete, že přes ni objevíte pravdu, která pro mě znamenala stále totéž: nevidět ji…“
Zadrhlo se mu v hrdle. Podařilo se mu dostat ze sebe už jen tři slova:
„To je vše.“
Nemohl se vsak ani napít ze sklenice, kterou držel v ruce. Měl příliš stažené hrdlo. Zůstal nehnutě stát, jako by zkameněl, a Maigret taky nepromluvil.
Po nábřeží jezdily vozy. Každou chvíli jeden z nich před domem zastaví a v chodbě zazní soudcův hlas.
„Kdybych nebyl v Sables na dovolené,“ povzdychl si nakonec Maigret. Pokýváním hlavy dal lékař najevo, že souhlasí.
Oba mysleli na malou Lucilu.
„Přiznejte se, že před chvílí, hned po mém zavolání…“
„Ne!“ Doktorovi se pomalu vracela jeho chladnokrevnost.
„Leda předtím. Když jsem telefonoval, byl jsem rozhodnutý…“
„Pomýšlel jste na to, že nejdřív zabijete svou ženu a pak sebe?“
„Romantické, viďte? Přitom to nejméně jednou za život napadlo i toho nejinteligentnějšího muže.“
Sáhl oběma prsty do kapsičky u vesty, vytáhl složený papírek a podal ho Maigretovi.
„To bylo pro mě,“ řekl šeptem. „Raději to hned zničte, protože může snadno dojít k neštěstí. Je to cyankáli. Pořád ta romantika, sám to vidíte! Přiznejte se, že jste byl přesvědčen, že se nedám dopadnout živý.“
„Možná.“
„A že ještě před několika minutami jste ze mě nespouštěl oči…“
„To je pravda.“
„Vidíte, taky jsem na to myslel. Nemáte představu, jak člověk v mé situaci myslí na všechno.“
Vstal, uchopil láhev, ale postavil ji zase zpátky na podnos, aniž si nalil.
„To mi stejně nepomůže,“ zašeptal.
Pokrčil rameny.
„Ten hlupák Alain už tu bude co nevidět. Neuvěří ani jednomu z nás. Bude si myslet, že si z něj děláme legraci.“
Procházel se a jeho krok í pohyby byly trhavé.
„Já budu žit, uvidíte! Udělám všechno pro to, abych žil. Je to absurdní, ale navzdory všemu si zachovám naději. Pokud budu naživu, Odetta se neodváží…“
Kousl se do rtu a jiným tónem se zeptal:
„Co myslíte, budou do mě strkat, uhodí mě a co já vím co ještě?“
Mluvil o tom jako muž velkého světa, jemuž jsou odporné doteky obyčejných lidí.
„Je ve věznicích opravdu taková špína? Budu se muset dělit o celu s jinými vězni?“
Maigret se div neusmál. Jeho společník laskal pohledem vazby knih a bibetoty.
„To bych rád věděl, co ten Alain dělá…,“ ztrácel Bellamy trpělivost. „Z La Roche až sem je to asi půlhodina, ani nemusíte jet moc rychle.“ Stoupl si k oknu. Přestože byla doba oběda, pod slunečníky se rýsovaly světlé postavy a několik lidí se koupalo ve vodě jiskřící jako rybí šupiny.
„Jak dlouho to trvá…,“ zašeptal.

Potom dodal:
„A jak strašlivě dlouho to ještě bude trvat!“
Obrátil se ke dveřím, váhal. Konečně vybuchl:
„Tak přece něco řekněte! Vidíte dobře, že… že…“
V té chvíli přineslo konečně onu tak kýženou úlevu zazvonění zvonku.
„Promiňte… promiňte, prosím. Teď si teprve uvědomuji, že jste neobědval…“
„Nemám hlad.“
Zcela přirozeným pohybem otevřel dveře.
„Pojď nahoru, Alaine.“
Bylo slyšet, jak si soudce cosi mumlá mezi zuby, nejdřív na schodech, pak v chodbě.
„Co je to za výmysly? Měl jsem obědvat s jedním přítelem. Ty ho vlastně znáš. S Castaingem z La Rochelle.“
Úsečný pozdrav směrem k Maigretovi.
„Děje se něco tak mimořádného?“
„Zabil jsem mladého Duffieuxe a jeho sestru.“
„Cože?“
„Zeptej se komisaře.“
Soudce vystřelil na Maigreta zuřivý pohled.
„Moment, nemám moc rád, když…“
„Podívej se, Alaine. Uklidni se na moment. Jsem unavený. Pan Maigret ti později sdělí všechny podrobnosti. Tělo mladého Duffieuxe najdeš…“
Zaváhání. Není ještě čas? S Alainem de Folletier vtrhl do knihovny normální každodenní život.
Stačilo všechno zapřít. Jeho rozhovor s komisařem se odehrál beze svědků. Copak nemohl své tchyni zabránit mluvit, zrovna jako v tom zabránil těm druhým?
Ještě pár slov a bude pozdě.
Pronesl je tak neosobním tónem, že to vypadalo, jako by vysvětloval nějaký architektonický detail.
„Než byly v Sables zavedeny v domech vodovody, měli jsme na střeše rezervoár. Voda se tam napouštěla ruční pumpou, aby byla zásoba pro koupelny. Rezervoár dosud existuje. Tělo je v něm.
Pokud jde o nůž, obávám se, že ten se nikdy nenajde. Hodil jsem ho do kanálu. Pojďte sem. Podívejte se tamhle doleva směrem k borovicím. Tam je odpadová roura, která ústí do moře až za mysem. Alaine, nemáš žízeň?“
„Poslyš…“
„Ne, moc prosím! Nevím, jak se tyhle záležitosti odehrávají normálně. Přiznám se, že bych měl hrůzu z pout na rukou. Vezmeš mě svým vozem. Až budeme v La Roche, vyslechneš mě, budeš-li mermomocí chtít. Ale byl bych raději, kdyby to mohlo být jindy. Ty sám mě zavedeš do vězení…“
Znovu se obrátil na Maigreta.
„Mám si s sebou vzít nějaké prádlo a osobní věci?“
Žertoval a zároveň se musel přidržovat stolu.
„Pospěš si, Alaine.“
Komisař přispěchal na pomoc:
„Uděláte nejlíp, když ho poslechnete.“
Zbývalo projít chodbou, projít kolem bílých dveří; Maigret kráčel poslední.
Bellamy šel rychle, a místo aby se před dveřmi své ženy zastavil, přidal naopak do kroku. Na dveře ani nepohlédl. Šel rovnou za nosem, začal scházet ze schodů, zastavil se u věšáku, sám překvapený, kolik na něm visí jeho klobouků.
Měl na sobě tmavomodrý oblek a zvolil perlově šedý klobouk; chvíli váhal, má-li sáhnout pro rukavice.